

രത്നശാസ്ത്രപ്രവേശിക

എം. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാൻ

എം. എ. ബി. എൽ.

ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോ,

തിരുവനന്തപുരം.

൧൧൦൪.

രത്നശാസ്ത്രപ്രവേശിക

എം. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാൻ

എം. എ. ബി. എൽ.

ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോ,

തിരുവനന്തപുരം.

മുദ്ര.

തിരുവനന്തപുരം

ബി. വി. ബുക് ഡിപ്പോ പ്രവർത്തകന്മാർക്ക് വേണ്ടി

തിരുവനന്തപുരം

“കമലാലയ” അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചത്.

൧-ാം പതിപ്പ് കാപ്പി ൫൦൦.

൧൧൦൪.

മുഖവുര.

അത്മശാസ്ത്രം അഗാധമായ ഒരു മഹാഗ്ണ്യമാകുന്നു. മുന്നോട്ടു പോകുന്നതോടും അകലുന്ന അന്തരീക്ഷത്തോടൊപ്പം അതിരില്ലാതെ കിടക്കുന്ന ആ ശാസ്ത്രാഗ്ണ്യത്തെ കൈത്തലത്തിലാക്കി ആചരിക്കാനുള്ള തപോബലമോ, ചിമിഴിലടയ്ക്കാനുള്ള കർമ്മകശലതയോ ഉണ്ടെന്നു ഞെളിഞ്ഞു പുറപ്പെടുന്ന സാഹസികത അപഹാസ്യതയ്ക്കു പാത്രമാകാനല്ലാതെ തരമില്ല. എങ്കിലും നിലയില്ലാത്ത ആഴിയിൽ ഇരുളിലകപ്പെട്ടു തിരതള്ളുന്നതിനെക്കാൾ പൊന്തി നില്ക്കുന്ന ചെറുതുരുത്തുകളിൽ കയറി അടിയുറപ്പിച്ചു വിസ്തൃതമായ പരപ്പിന്റെ മഹിമയെ കാണുന്നതു രസാവഹമാണല്ലോ. അതിനാണ് ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിൽ തുനിയുന്നത്. എത്രയോ വിശാലമായിരിക്കുന്ന ഭൂഗോളത്തെപ്പോലും ചെറുതോതിൽ പടത്തിൽ സംക്രമിപ്പിക്കാറുണ്ട്; സൂര്യനും കണ്ണാടിയിലടങ്ങുന്നുണ്ടല്ലോ.

ലഘുശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമാലയിൽ ഇതു് അഞ്ചാമത്തെ പുസ്തകമാണ്. ഇതിനടുത്തു മുഖിൽ പരസ്യപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള അത്മനിരൂപണം ഈ അത്മശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു പിരിവു മാത്രമാകുന്നു. ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയസംരംഭങ്ങളിൽ രണ്ടിലുമുള്ള അറിവു് ഒഴിച്ചുകൂടുന്നതല്ല.

നാൾക്കനാൾ വളന്നു ഭേദപ്പെട്ടുവരുന്നതാണ് അത്മശാസ്ത്രം. സമുദായങ്ങളുടെ പോക്കു പോലെ അതും ഗമിക്കുന്നു. സർവ്വം ചലിക്കുന്നതിന്റെ മൂലമായ ഗ്രഹിക്കാനുള്ള ശക്തി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വശമാക്കി 'സിനിമാ' എന്നു പേരായ ചലനചിത്രയന്ത്രങ്ങളിൽക്കൂടി കാണിച്ചു രസിപ്പിക്കുന്നവിധം, അന്നുണ്ടാകുന്ന ഭരണതന്ത്രഭേദങ്ങളെ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ അനവധി ഗ്രന്ഥരൂപേണ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ഏതു കൂട്ടരുടേതാണു നന്നെന്നു നിണ്ണയിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. പലതിലും കൊള്ളാമെന്നു തോന്നിയ പ്രധാനമായ ഭാഗങ്ങളെ ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിൽ ശോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരികാ

പ്രായമായി ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഓരോ സാഗതിയും വിസ്തരിക്കുന്ന പക്ഷം ഒരു പ്രത്യേക ഗ്രന്ഥപരമ്പര അതിനു തന്നെ വേണ്ടി വരും. ആ വക ഗ്രന്ഥരചന പുരോഗമനകൈതൃഫലത്തിൽ കേളിയാടുന്ന നമ്മുടെ യുവപണ്ഡിതന്മാർക്കു നല്ലൊരു വിനോദമാകയില്ലയോ? അതർശാസ്ത്രമഹാഗ്രന്ഥമന്ദിരത്തിലേയ്ക്കു കടക്കാനുള്ള വാതിൽ തിറപ്പാട്ടു മാത്രമാണിതു്.

തിരുവനന്തപുരം
 മഹർ എടവമാസം ൧൨൦൩ }
 ഗ്രന്ഥകർതാ.

ശ്രീരസ്ത.

അത്മശാസ്ത്രപ്രവേശിക.

ഒന്നാം ഭാഗം.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം.

ഭരണപ്രവൃത്തിയെ നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമാകുന്നു അത്മശാസ്ത്രം. സമുദായമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ജനങ്ങളെ നയിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതത്രേ ഭരണം. സാമാന്യേന ഒന്നുപോലെ എല്ലാവരേയും പരാമർശിക്കുന്ന സ്ഥിരമായ ഉദ്ദേശ്യംകൊണ്ടും നയംകൊണ്ടും കെട്ടുപാടുറച്ച ജനസമൂഹത്തെയാണു് സമുദായമെന്നു് ഇവിടെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു്; അല്ലാതെ യാദൃച്ഛികമായിക്കൂട്ടുന്ന ആൾക്കൂട്ടത്തെല്ല. ചന്ദ്രക്കൂട്ടം, ഉത്സവക്കൂട്ടം മുതലായ യാദൃച്ഛികസമ്മേളനങ്ങൾക്കു് ഒരു ക്ലിപ്തമോ, നിയമമോ ഇല്ല. തോന്നുമ്പോൾ കൂടും; അതുപോലെ പിരിയും. ഒരാൾക്കു മറെറാരാളോടു് യാതൊരു കടപ്പാടോ, കൃത്യമോ ഇല്ല. അതായതു്, ആ മാതിരി സംഘങ്ങൾക്കു് ഒരു ഘടനയോ, വ്യവസ്ഥയോ, പഴമയോ ഇല്ല.

സമുദായം പലമാതിരിയുണ്ടു്. മതം, കച്ചവടം, വിനോദം, വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങി പല ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കും വശപ്പെട്ട സംഘങ്ങളുണ്ടു്. സമൂഹങ്ങൾ, മഠങ്ങൾ, രക്ഷാസൈന്യം മുതലായ കൃഷ്ണീയസംഘങ്ങൾ, മതസംഘങ്ങളാണു്. കച്ചോടക്കമ്പനികൾ എല്ലാവർക്കും സുപരിചിതങ്ങളാണല്ലോ. പന്തടികൂട്ടും കൾ മുതലായ കളിക്കൂട്ടങ്ങൾ വിനോദസംഘങ്ങൾക്കു് ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ബുദ്ധവിഹാരങ്ങൾ, ഇന്നത്തെ യൂനിവേർസിറ്റി എന്നു പേരുള്ള മഹാവിദ്യാലയങ്ങൾ, എന്നവ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പുരസ്കരിച്ചുള്ള സമുദായങ്ങളാണു്. ഇവക സമുദായങ്ങളുടെ ഭരണവും സത്യത്തിൽ അത്മശാസ്ത്രപ്രമേയ

ത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതുതന്നെ. എങ്കിലും പ്രത്യേകം ഒരുവക സമുദായത്തെപ്പറ്റി നിവ്ചിക്കുന്ന ഭാഗത്തിനാണ് അർത്ഥശാസ്ത്രമെന്നുള്ള നാമകരണം പരക്കെ സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചുരുങ്ങിയ മട്ടിലോ, ഏതെങ്കിലും ഒരു ക്ലിപ്തമായ പ്രത്യേകോദ്ദേശ്യത്തിലോ അല്ല ആ മാതിരി സമുദായങ്ങളുടെ ഘടന. സാമാന്യമായി സാവജനീനമായുള്ള സകല സദുദ്ദേശ്യങ്ങളോടുകൂടി വർത്തിക്കുന്നതു കൂടാതെ, മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തിനനുസരിച്ചു തനിയെ വളർന്നുവരുന്ന സമുദായങ്ങളാണ് അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിന് വിഷയീഭവിക്കുന്നത്. ഈവക സമുദായങ്ങളിൽ ആളുകൾ വന്നുചേരുകയല്ല, ജനിച്ചുവളരുകയാണ് എത്രയോ നാളത്തേക്ക് ഒരു കൂട്ടത്തിലുള്ളവർ മറുകൂട്ടത്തിൽ പൊയ്ക്കൊടുക്കുന്ന നിബന്ധനയുണ്ടായിരുന്ന. ഇപ്പോഴാണ് രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതി മാറാമെന്നു വന്നിട്ടുള്ളതു്. ഈ മാതിരി സമുദായങ്ങൾക്ക് ഉച്ചൈഃസ്ഥിതി വരുമ്പോൾ ഭാവയെ രാഷ്ട്രങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ബ്രിട്ടൺ, ഫ്രാൻസ്, ജർമ്മനി, അമേരിക്ക, ജപ്പാൻ എന്നുള്ളവ രാഷ്ട്രങ്ങളാണ്; രാജ്യങ്ങൾ എന്നു മാത്രമല്ല. രാഷ്ട്രങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് നവീനാർത്ഥശാസ്ത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഓരോ രാഷ്ട്രങ്ങളുടേയും പുരാതന ചരിത്രം നോക്കിയാൽ, ഇന്നു കാണുന്ന സമുദായങ്ങൾ എല്ലാം പഴയമാതിരി കൂട്ടങ്ങളിൽ നിന്നു പരിണമിച്ചവയാണെന്നും, ആദ്യം അവയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്ദേശ്യം ഇന്നത്തെയല്ലെന്നും വെളിപ്പെടും.

രാഷ്ട്രീയസമുദായങ്ങളുടെ കെട്ടുപാടിന് അന്നുമിന്നുമായുള്ള പ്രധാനവ്യത്യാസം, അന്നു ബന്ധുതപംകൊണ്ടായിരുന്നു ഐക്യമെന്നും, ഇന്നു രാജ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയുലംചെയ്യുന്നതിനുള്ള കടമയാണ് സംഘടകമെന്നുള്ളതാകുന്നു. ആദ്യം രക്തസംബന്ധമുള്ളവർ ഒന്നുചേർന്നിരുന്നു; ക്രമേണ ഗോത്രജന്മാരും, അകന്ന കൂറുകാരും കൂടിച്ചേർന്നു. ആഭിജാത്യക്കുറവുള്ളവർ ഒന്നിച്ചുപാട്ടുള്ള വ്യവസായങ്ങൾ ചെയ്തുവന്നു എങ്കിലും, അവരെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടിവരിക പതിവില്ലായിരുന്നു. കൂറുകാർ ഒന്നിച്ചു ചേർന്ന് ഒരു രാഷ്ട്രീയസമുദായമായിട്ടുള്ളതിന് ഉത്തമോദാഹരണം ജ്ഞാനന്ദനാണ്. അവർ പല രാജ്യങ്ങളിലും പാർക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഒരേസമുദായത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരി

ക്കുന്നു. പണ്ടു റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ പ്രഭുക്കളും, സാമാന്യരും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന മത്സരംതന്നെയാണു്, ജാതിവിഭാഗം കൊണ്ടു ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തു് ബ്രാഹ്മണൻ എവിടെയിരുന്നാലും ബ്രാഹ്മണൻ തന്നെ; ശൂദ്രൻ ശൂദ്രനും. ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയസംഘത്തിനു ബന്ധുത്വമോ കലമോ അല്ല പ്രമാണം; രാഷ്ട്രാക്ഷയുക്ത ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ തയ്യാറായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാകുന്നു. ഫ്രാൻസു്, ജർമ്മനി മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ എല്ലാ പ്രജയും, ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ പട്ടാളത്തിൽ ചേരണമെന്നു നിർബന്ധമാണു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ആ നിർബന്ധമില്ലെങ്കിലും, ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാൻ രാജ്യത്തിനു വിപരീതമായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നപക്ഷം, രാജദ്രോഹകൃത്തിനു ശിക്ഷ അനുഭവിക്കണം.

ആദികാലത്തുണ്ടായിരുന്ന രാഷ്ട്രീയസംഘങ്ങൾ ജാതിയേയോ, വംശത്തേയോ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു എന്നാണു് ഇക്കാലംവരെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. അതങ്ങനെയല്ല; അതിലും പുരാതനമായി ഒരു സമുദായസ്ഥിതിയുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഇന്നു വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിനു് അപരിഷ്കൃതസമുദായം, അല്ലെങ്കിൽ പ്രാചീനസമുദായം എന്നു പേർ പറയപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ രാഷ്ട്രീയസമുദായങ്ങളുടെ പരിണാമം, ആദ്യം പ്രാചീനം, പിന്നെ വർഗ്ഗീയം, പിന്നെ നവീനം, അല്ലെങ്കിൽ അങ്കുരം, എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായിട്ടാണെന്നു വരുന്നു. ഈ മൂന്നു മാതിരി സമുദായങ്ങളുടേയും, സാമാന്യേനയുള്ള സ്ഥിതിഗതികളെ വിവരിക്കുമ്പോൾ നവീനത്വം ശാസ്ത്രത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുമ്പോൾ വിശേഷ വിധികൾ പലതിലും ഇല്ലാതില്ല; അവയെ എല്ലാം എടുത്തു പറകയെന്നാൽ അതു വിസ്താരമായി വേണ്ടിവരും. പ്രസ്തുത ഉദ്യമം ഒരു സംഗ്രഹം എഴുതണമെന്നാണു്

പണ്ടത്തെ മാതിരി സമുദായങ്ങൾ ഓരോ കാലത്തുണ്ടായി നശിച്ചുപോയി എങ്കിലും, അവയുടെ നിലവിനു ചെയ്തിരുന്ന ഏർപ്പാടുകളുടെ ഫലങ്ങൾ ഇന്നത്തെ സമുദായങ്ങളിൽ പ്രതിബിംബിതങ്ങളായിട്ടുണ്ടു് ഒരു പ്രാണിയുടെ ജീവൻ പോയാലും അതിന്റെ അസ്ഥികൂടം ഏറിയകാലം ഭൂമിയിൽ അടിയന്തുകിടക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് ആ പ്രാണിയുടെ

ആകൃതിയും, പ്രകൃതിയും മനസ്സിലാക്കാൻ ഇന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കഴിയുന്നു. എന്നതുപോലെ, പഴയ സമുദായങ്ങളുടെ അവയവങ്ങളായ ഏറ്റുപ്പാടുകളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ആ അവയവങ്ങളെ ഒന്നിച്ചുചേർത്തു നോക്കുമ്പോൾ ആ സമുദായങ്ങളുടെ പണ്ടത്തെ സ്ഥിതി നമുക്കു വിശദമാകുന്നു. ഈ ഏറ്റുപ്പാടുകളുടെ, അതായത് ഭരണസംവിധാനങ്ങളുടെ, ഉല്പത്തി, വളർച്ച, പരിണാമം എന്നുള്ളവയെ വിവരിച്ചിട്ട്, ക്രമേണ അവ നവീനരൂപത്തെ പ്രാപിച്ചതിന്റെ കഥ പറയുവാനാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നത്.

— (൦) —

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം.

പ്രാചീനസമുദായം.

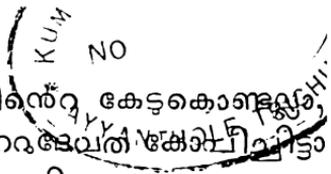
പ്രാചീനസമുദായങ്ങളുടെ അവസ്ഥ കാണണമെങ്കിൽ ഇന്നു പരിഷ്കൃതമനുഷ്യർ കയറാത്ത ആൻഡമൻദ്വീപിലൊ മലവേടന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലൊ, കാപ്പിരിനാട്ടിലൊ, യൂവദേശങ്ങളിലൊ പോകണം. അവിടെയുള്ള കാട്ടമനുഷ്യരുടെ ജീവിതം ജന്തുക്കളുടേതിൽനിന്ന് ഏറെ ഭേദമില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ ഇടയിലും ചില നിയമങ്ങളുണ്ട്. ആദ്യം ചെയ്തായ്, കുറുക്കൻ മുതലായ കൂട്ടമായി ഇരതേടിനടക്കുന്ന ജന്തുക്കളെപ്പോലെ ഒന്നിച്ചു പററുമായി ചേർന്നുവരാണെങ്കിലും, ക്രമേണ അവരിൽ ചില ഏറ്റുപ്പാടുകൾ വന്നുകൂടുന്നു. ഓരോ വർഗ്ഗത്തിനും ഓരോ അടയാളമുണ്ട് ഒരേ അടയാളമുള്ളവരെല്ലാം ഒരു കൂട്ടമായി ചേരുന്നു. ഒരു കുട്ടിയുണ്ടാകുമ്പോൾ പ്രമാണികൾ അടയാളമിട്ട് തത്തുപർഗ്ഗത്തിൽ ചേർക്കുന്നു. ഒരേ വംശത്തിലുള്ളവർ തമ്മിൽ വേട്ടുകൂടെന്നുള്ള പോലെ, ഒരേ അടയാളമുള്ളവർ തമ്മിൽ വിവാഹം പാടില്ല; എന്നു മാത്രമല്ല, ഇന്നു അടയാളമുള്ള വർഗ്ഗത്തിലല്ലാതെ കല്യാണം കഴിച്ചുകൂടെന്നും, ഒരേതലമുറയിലുള്ളവരെത്തന്നെ വേളികഴിക്കണമെന്നും മറ്റും വിശേഷവിധികളും ചില വർഗ്ഗങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. പാവടയാളക്കാർ മാനടയാളക്കാരെ മാത്രമേ വേർ

ക്കാവു, എന്നു വരുമ്പോൾ മാനടയാളക്കാക്കുള്ള പെണ്ണുങ്ങൾ എല്ലാം പാവടയാളക്കാരായ ആണുങ്ങളുടെ ഭായ്മാരായിത്തീരുന്നു. അപ്പോൾ ഭായ്മാരില്ലാത്ത പുരുഷന്മാരോ, ഭർത്താവില്ലാത്ത സ്ത്രീകളോ ചുരുക്കമായിരിക്കും. തലമുറ തിരിച്ചു ശരിയായി വിവാഹം നടത്താൻ പല കർമ്മങ്ങളും നടത്തിവന്നു. അവ ഗോപ്യങ്ങളും, അന്യർ കണ്ടുകൂടാത്തവയുമായിരുന്നു. ആ സംഗതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി കാട്ടുജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും പല പാട്ടും ആട്ടവും ചടങ്ങുകളും ഉണ്ട്.

പുരാതനവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മാതാവാണ് പ്രമാണം. പാരമ്പര്യം അവളിൽനിന്നാണ് സംക്രമിക്കുന്നത്. അതായത്, പെൺവഴിയായിട്ടാണ്, ആൺവഴിയല്ല, ദായം. മാതാപിതാക്കന്മാർ, മക്കൾ, സഹോദരങ്ങൾ എന്നുള്ളവർ മാത്രമേ കുടുംബാംഗങ്ങളുള്ളൂ. മററുള്ളവർ അന്യന്മാരാണ്. സ്മൃതികാരന്മാർ എത്രതന്നെ തുഴഞ്ഞിട്ടും മരുമക്കത്തായം നിലനില്ക്കുന്നതും, പിതാവിനെക്കാൾ മാതാവിനു പിതൃക്കളിൽ പ്രാധാന്യം സ്ഥിരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും, പ്രാചീനസമുദായ ചടങ്ങിന്റെ ഈടിനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അകോപയോഗിയായിരുന്ന പദാർത്ഥം ക്രമേണ ഗോത്രാങ്കമായിത്തീരുന്നു. ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാർ സൂര്യനിൽനിന്നും ചന്ദ്രനിൽനിന്നും ഉണ്ടായവരാണെന്നുള്ള പുരാണവിശ്വാസം ഈ പരിണാമത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. സൂര്യവംശജന്മാരും ചന്ദ്രവംശജന്മാരും ആയ രാജാക്കന്മാർ ആ ദിവ്യഗോളങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടായവരെന്നല്ല അർത്ഥം. അവരുടെ കുലദൈവം ചന്ദ്രനും സൂര്യനും ആയിരുന്നിരിക്കാം. കുലചിഹ്നങ്ങൾ ആരാധ്യദേവതകളായിതീർന്നപ്പോൾ സമുദായാഭിവൃദ്ധിക്ക് ഉതകുന്ന രണ്ടു മുഖ്യങ്ങളായ സംഗതികൾ വേരുന്നിക്കഴിഞ്ഞു. മതബോധവും ധർമ്മവുമകൊണ്ടാണ് സമുദായങ്ങൾ സ്ഥാസ്തനങ്ങളാകുന്നത്. മനുഷ്യൻ ആദ്യം സ്വാതന്ത്ര്യഭിന്നമായ പദാർത്ഥത്തെ ആരാധിച്ചിരുന്നില്ല; അതായത് പാറയോ, വൃക്ഷമോ, അഗ്നിയോ, വായുവോ, അവന്റെ പ്രാർത്ഥനാമുതലികളാകുന്നു. ക്രമേണ അവയ്ക്കു ചൈതന്യം കല്പിച്ചു മനുഷ്യാചിതോപചാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. അചിരേണ മനുഷ്യരൂപത്തേയും, പ്രകൃ

തിയേയും സങ്കല്പിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ മരിച്ചുപോയ പിതൃക്കൾക്കു ദേവതപം സിദ്ധിക്കുന്നു. ഈശ്വരബോധം ഒട്ടുവിലാണു കിട്ടുന്നത് ദിവ്യതപവും മാനുഷതപവും കൂടി ഒന്നിച്ചുപേൻ പ്രപഞ്ചാതീതമായ ഒരു ശക്തിയുണ്ടായി മനുഷ്യന്റെ ജീവിതനേതാവായിത്തീരുന്നു. സുഖത്തിനും ദുഃഖത്തിനും ഉത്തരവാദി ഈശ്വരനാണെങ്കിലും, പ്രാചീനസമുദായങ്ങളിൽ ആ ദിവ്യശക്തിയെ രക്ഷാമുതന്തിയായിട്ടല്ല ശിക്ഷാമുതന്തിയായിട്ടാണ്, അധികം ആരാധിക്കപ്പെട്ടുകാണുന്നത് മനുഷ്യനുള്ള ആപത്തുകൾ—അതായത് ദീനം, മരണം എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ—ഈ ദേവതകളുടെ കോപംനിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്നവയായി ഗണിച്ചുവരുന്നു. തൽപരിഹാരാർത്ഥം ചോരക്കുരുതികൾ മുതലായ തീവ്രയജ്ഞങ്ങൾ നടത്തുന്നത് അവരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണമാണ് ഇങ്ങനെ ദൈവത്തെ ഭയമുതന്തികളായി ഗണിക്കാൻ അവർക്ക് തക്ക കാരണമില്ലാതല്ല. എല്ലാ പേർക്കും അനുഭവമല്ലേ പ്രമാണം? അതിൽനിന്നാണല്ലോ കാണാത്തതിനെപ്പറ്റി ഉഴുഹിക്കുന്നത് കാട്ടുജാതികളുടെ ഇടയിൽ കാണുന്നതെന്താണ്? ബലവാൻ മററുള്ളവരെ ദ്രോഹിക്കുന്നതല്ലേ? അപ്പോൾ ദ്രോഹത്തിലാണു ശക്തിയിരിക്കുന്നതെന്നു കാട്ടാമെന്നാൽ ഉഴുഹിക്കുന്നതിൽ ഒട്ടും അസാമഞ്ജസ്യമില്ല. ആ ദ്രോഹത്തെ സാക്ഷാൽ ദേവനിലും ആരോപിക്കുന്നു എന്നുള്ളത് യുക്തിയുക്തമാകുന്നു.

മതബോധത്തിൽനിന്നും വളരെ അകന്നതല്ലായിരുന്നു പ്രാചീനരുടെ ധർമ്മബോധവും. അവിഹിതകർമ്മങ്ങളെ പരിഗണിക്കുന്നതായിരുന്നതത്രെ അവരുടെ ധർമ്മചിന്താസം. ആപന്നിവാദനായിരുന്നു നിയമങ്ങളുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം. ആ നിയമങ്ങൾ നമുക്കു ചിലപ്പോൾ ബഹു നേരബോധമായിരുന്നോ. ഒരാൾ വഴിനടക്കുമ്പോൾ ഒരു പനങ്കായ് വീണു മരിച്ചു എന്നിരിക്കട്ടെ; പഴുത്ത കായ് വീഴുന്നതു സഹജം എന്നു ഗണിക്കുന്നതിനു പകരം, ഇക്കൂട്ടർ പനയിൽ ഒരു മാടനേയോ, യക്ഷിയേയോ ആവാഹിച്ചു് അതിന്റെ കോപമാണു പാമ്പന്റെ മരണകാരണമെന്നു കല്പിച്ചു്, ആ വഴിപോകുന്നതിനെ നിരോധിക്കുന്നു! ഒരു കാട്ടാറിനു മീതെ നൃൽപാലം ഇട്ടിരുന്നതൊടീത്തു് ഒരുവൻ വെള്ളത്തിൽ വീണു

ചാകുന്നു; അവൻ ചത്തത് പാലത്തിന്റെ കേട്ടുകൊണ്ടല്ല, തലയ്ക്കുമീതെ കടന്നുകൊണ്ട് ആറുദേവന്മാർ കോപ്പിയിട്ടാണ്! ആ ദേവതയ്ക്കു കിട്ടാനുള്ള കരുതി കൊടുത്തല്ലാതെ അടങ്ങിയില്ല. അതുകൊണ്ട് പിന്നീടു പാലം ഉറപ്പായി കെട്ടുവോൾ ആൾക്കരുതി കൊടുക്കുന്നു! കോട്ടുകൊത്തുങ്ങൾ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നമെങ്കിൽ മനുഷ്യക്കരുതി കൊടുക്കണമത്രെ! കന്യാപ്പെണ്ണിനെ ജീവനോടെ അടിവാനത്തിൽ കഴിച്ചിട്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ഗൃഹശ്രീ നിലനില്ക്കൂവത്രെ! ഇങ്ങനെ പല ദുരാചാരങ്ങളും, നവീനകാലംവരെ നിലനിന്നു വന്നതായി കിഴവന്മാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും പുതുവീടു പണികഴിഞ്ഞാൽ വാസ്തുബലി നടത്തുക, യക്ഷിക്കും, മാടനും മറ്റും കരുതികൾ കഴിക്കുക, മുതലായ പല നടപ്പുകൾ നിലവിലുണ്ട്. പക്ഷെ, ഇപ്പോൾ അവയെല്ലാം ആംഗികത്തിൽ മാത്രമായിട്ടുണ്ട്. സന്ധിവിഗ്രങ്ങൾക്കും നിദാനം ദേവതാരാധനമായിരുന്നു എന്ന് ഇന്നും ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാണ് ഒരേ ദേവതകളെ ആരാധിക്കുന്നവർ സബ്രഹ്മണ്യന്മാർ ഇതരദേവതാരാധകന്മാരോടു സമരം നടത്തുന്നത് എവിടേയും പണ്ടേയുള്ള നടപ്പാണ് ഇതു മാത്രമല്ല കലഹത്തിനു കാരണം. അന്നുമിന്നും ഒട്ടുചുണ്ണി പയർ നിറയ്ക്കുന്നതിലാണ് വലിയ ശബ്ദം ഉളവാകുന്നത് നായാടി ഉപജീവനം കഴിച്ചുവന്ന പ്രാചീന സമുദായം ആൾപെരുകുകൊണ്ടും, സ്ഥലച്ചുരുക്കംകൊണ്ടും, തമ്മിൽ തല്ലിവന്നത് ആഹാരസമ്പാദനത്തിനായിരുന്നു. ആഹാരപദാർത്ഥം കുറയുവോൾ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെത്തന്നെ തിന്നാനും ഇടവന്നിട്ടുണ്ട്. ചില കാട്ടുജാതിക്കാർ ഇന്നും രാക്ഷസരെപ്പോലെ മനുഷ്യഭുക്കുകളായി കിടപ്പുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ ജർമ്മൻ മഹായുദ്ധത്തിനിടയിൽ മെസപ്പൊട്ടോമിയായിൽ പട്ടാളജോലിക്കു പോയിരുന്ന ഒരാൾ ഒരു കുപ്പിണി കാലാൾപടയെ നയിക്കുമ്പോൾ, ഇത്ര വളരെയുള്ളതിൽ ഒന്നിനെക്കൊണ്ടിപ്പം തിന്നാൻ തരണേ, എന്ന് ഈ വക നരരാക്ഷസന്മാർ വന്നു യാചിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു.

പ്രാചീനസമുദായത്തിന്റെ ചിത്രത്തിൽ കുറെയേറെ കരി തേച്ചുകിട്ടിത്തു, എന്ന് വായനക്കാർക്കു തോന്നിയേക്കാം. വനങ്ങളിൽ യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിച്ച്, പ്രകൃതിദേവിയായ ദത്ത

ത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷണങ്ങൾ (൧) പുരുഷപ്രമാണ്ഡം, (൨) കെട്ടുറപ്പ്, (൩) പൈതൃകാധികാരം, എന്നുള്ളവയാകുന്നു. പൈതൃകാധികാരാധിഷ്ഠിതമായ കുടുംബത്തിന് ക്രമേണ വളർച്ച വന്നിട്ട് മറ്റുള്ളവരേക്കാടി കൂടുതൽ ചേറ്റ് രാഷ്ട്രീയസമുദായങ്ങളുണ്ടായിത്തീർന്നതായിട്ടാണു പണ്ടത്തെ സമുദായശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാർ ഉൾക്കൊള്ളിയതാണ്. അതായത്, എല്ലാ സമുദായത്തിന്റേയും മൂലം കുടുംബമെന്നാണ് അവർ നിരൂപണം ചെയ്തതായത്. ഇപ്പോൾ ആ അഭിപ്രായം തെറ്റാണെന്നും, നേരേമറിച്ച് ആദ്യം കൂട്ടമായിട്ടാണ് ഇരുന്നതെന്നും, പിന്നീടാണ് വ്യക്തികളെ ഗണിച്ചു തുടങ്ങിയതെന്നും അഭിജ്ഞന്മാർ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

(൧) പ്രാചീനസമുദായത്തിൽ ബന്ധുത്വം സ്രീവഴിയായാണു ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നതെന്ന് നാം കണ്ടുവെല്ലാം. വർഗ്ഗീയ സമുദായത്തിൽ സ്വജനങ്ങൾ പുരുഷന്റെ ബന്ധുക്കളാകുന്നു. പിതൃപുത്രഭാവത്തിനു പ്രാമാണ്യം സിദ്ധിക്കുന്നു. പുത്രൻ അന്യകുടുംബത്തിൽനിന്നു ഭത്തു കയറിയവനായാലും വേണ്ടില്ല; പുത്രത്വത്തിലാണ് അവകാശമെല്ലാം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.

(൨) കെട്ടുറപ്പുണ്ടെല്ലിൽ മാത്രമല്ലാതെ പുരുഷപ്രാമാണ്യം സിദ്ധിക്കുകയില്ല. ഒരു സ്ത്രീക്ക് എത്രവേദം ഭർത്താവായാകാമെന്നു വരുമ്പോൾ, കുട്ടികളുടെ അർഹനാണെന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ പ്രയാസമാകും. സ്ത്രീക്ക് ഭർത്താവ് ഒരുത്തൻ മാത്രമേ പാടുള്ളു എന്നുവരുമെങ്കിലും, ഒരു പുരുഷന് എത്ര ഭാര്യമാരെ വേണമെന്നിടം വയ്ക്കാമെന്നാണ് വർഗ്ഗീയസമുദായത്തിൽ നടപ്പ് വളരെ നാൾ ചെന്നതിനുമേൽ മാത്രമേ, ഏകപത്നിത്വംപോലെ ഏകപത്നീത്വം നിയതമായുള്ളൂ.

(൩) വർഗ്ഗീയസമുദായത്തിൽ പിതാവിന്, എന്നുവെച്ചാൽ പുരുഷമുച്ഛിന്, സ്വാധികാരം സിദ്ധമായിരുന്നു. മതത്തിനും, ആചാരത്തിനും, ശിക്ഷയ്ക്കും, രക്ഷയ്ക്കുമെല്ലാം അയാളായിരുന്നു അധികാരി. പണ്ടത്തെ ജീതവർഗ്ഗക്കാർ, ഗ്രീക്കുകാർ, റോമന്മാർ, അറബികൾ എന്നീ സമുദായങ്ങളെല്ലാം പിതൃശാസനയിൽ വളർന്നുവന്നിരുന്നു. ഹിന്ദുശാസ്ത്രപ്രകാരവും അർഹന്റെ അധികാരം ഒട്ടും കുറവല്ല. എന്നാൽ

വൈതുകാധികാരത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട സമുദായങ്ങൾ രണ്ടുമാതിരിയുണ്ട്. ഒന്ന്, അകന്ന ക്രൂരകാരണത്തന്നെയല്ല, പേരിനു മാത്രം അനേകം തലമുറകൾക്കു മുമ്പിൽ ഒരു വിതാവിൽ നിന്നു ജനിച്ചവരായി കല്പിക്കപ്പെടുന്നവരെക്കൂടി ഒന്നിച്ചു ചേർത്തുവന്ന ഗോത്രം; മറ്റേതു്, അടുത്ത മൂന്നു നാലു തലമുറക്കാരെ, അതായതു് സപിണ്ഡരെ, മാത്രം ചേർത്തുവന്ന കൂട്ടുകൂട്ടംബം. സ്വജാതിക്കാരെന്നും സ്വജനങ്ങളെന്നും തമ്മിലുള്ള ഭേദം നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട് ഇങ്ങിനെ തരംതിരിക്കാനുള്ള ആഴി കാരണം, ജന്തുക്കളെ ഗൃഹ്യങ്ങളാക്കിയതിലും, ഭൂമിയെ ഘൃഷി ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയതിലുമാണു വന്നിട്ടുള്ളതെന്നു് മേൽ അല്പായങ്ങളിൽ വിവരിക്കാം.

അതിനുമുൻപിൽ വർ്ഗ്വീയസമുദായത്തിനും നവീനസമുദായത്തിനും തമ്മിലുള്ള പ്രധാന വ്യത്യാസങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാം. അപ്പോൾ വർ്ഗ്വീയസമുദായത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഒന്നു കൂടി വ്യക്തപ്പെടും. ഒന്നാമതു്, സമുദായബന്ധത്തിനു മൂലം ബന്ധുത്വമാണു് എകദേശവാസമല്ല. നവീനസമുദായത്തിന്റെ കെട്ടുപാടിനു് പ്രധാനകാരണം ഒരേ രാജ്യത്തെ അധിവസിക്കുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് രാജ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പോർചെയ്യാൻ സന്നദ്ധരായിരിക്കേണ്ട കടമ വരുന്നു. പാപ്പികൊണ്ടാണു് പ്രജാത്വം ഇന്നു സിദ്ധിക്കുന്നതു് വർ്ഗ്വീയസമുദായത്തിലാവട്ടെ, രക്തബന്ധമാണു് പ്രമാണം, പാപ്പിടമല്ല. അതുകൊണ്ടു് അന്യൻ എത്രനാൾ ഒരിടത്തു പാർത്താലും അവനു് രക്തബന്ധമില്ലെങ്കിൽ പൗരാവകാശം കിട്ടുന്നതല്ല. ഒരിടം വിട്ടു മറെറായിടത്തേക്കു് കുടിയേറി പാർത്താലും വർ്ഗ്വങ്ങൾക്കു മാറ്റം വരുന്നില്ല.

രണ്ടാമതു്, വർ്ഗ്വീയസമുദായം അന്യരെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കയില്ല. നവീനസമുദായത്തിൽ നേരെ മറിച്ചാണു്. കഴിയുന്നതും ആൾ കൂട്ടുന്നതിനാണു് അതിന്റെ ഉദ്ദേശം. അന്യന്മാർ കുടികയരുന്നതിനെപ്പറ്റി ചിലപ്പോൾ മുറുമുറുപ്പു് കേൾക്കാമെങ്കിലും, പ്രജകൾ കൂട്ടത്തോറും, രാജ്യരക്ഷയ്ക്കു്, ആൾ ധാരാളമാകുമല്ലോ എന്നു സമാധാനവുമുണ്ടു്. വർ്ഗ്വീയസമുദായത്തിൽ കൂടിക്കലപ്പു് തീരെ നിഷിദ്ധമാണു്. അതു് നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ ദ്രാവിഡരെ ചേർക്കയില്ല; ബ്രാഹ്മണ

സമുദായം ശുഭ്രനെ വർജ്ജിക്കുന്നു; വെള്ളക്കാർ അമേരിക്കയിൽ മുന്തിൽ നാട്ടുകാരെ ചേർത്തുവന്നിട്ടു. ഇങ്ങനെ പൊതുവായും ചിട്ടുറയായുമുള്ള പരസ്പരവർജ്ജം വർ്ജ്ജീയസമുദായത്തിൽ കാണാം.

മൂന്നാമത്ത്, വർ്ജ്ജീയസമുദായം ചെറിയ ചെറിയ സംഘങ്ങളുടെ സമൂഹമാണ്. നവീനസമുദായത്തിൽ രാജാധികാരം പ്രജകളിൽ ഒരറയ്ക്കൊറയ്ക്കു നടത്തപ്പെടുന്നു; അതായത് വ്യക്തികളാണ് പ്രജകൾ. വർ്ജ്ജീയസമുദായത്തിലങ്ങനെയല്ല. ഓരോ വ്യക്തിയും കൂട്ടത്തിലൊരുവനാകുന്നതേയുള്ളൂ. ചെറിയ സംഘങ്ങൾ വലിയ സംഘങ്ങളുടെ അംഗങ്ങളാകുന്നു. അതായത്, ഒരുവൻ ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗവും, ഒരു കുടുംബം ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ അംഗവും, ഒരു ഗ്രാമം ഒരു ദേശത്തിന്റെ അംഗവും, ദേശം രാജ്യത്തിന്റെ അംഗവുമായിരിക്കുന്നു. വ്യക്തിക്ക് പ്രത്യേക ഗണനയില്ല; ഒരു കൂട്ടത്തിന്റെ അംഗമായിട്ടല്ലാതെ ഒരുവൻ സ്ഥിതിയില്ല. ഓരോരുത്തനും അതതു കൂട്ടത്തിനോടു മാത്രമേ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളൂ; അതിന്റെ മേലോട്ടില്ല. ഭായ്യയും, മക്കളും, ശേവകക്കാരും ഗൃഹനായകന്റെ വശത്തിലാണ്; ഗൃഹനായകൻ ഗ്രാമത്തോടു് ഉത്തരം പറയണം; ഗ്രാമം വർ്ജ്ജപ്രമാണിക്ക് അധീനമാണ്. ഇങ്ങനെ സംഘീഭൂതമായ ഗണനകൊണ്ട് പല ഫലങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു വഴിയെ കാണാം.

നാലാമത്ത്, വർ്ജ്ജീയസമുദായത്തിൽ മത്സരമില്ല. നവീനസമുദായത്തിലാകട്ടെ, ചട്ടപ്രകാരമുള്ള കുറ്റങ്ങൾ ചെയ്യാതിരിക്കണമെന്നല്ലാതെ അവനവന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു യാതൊരു തടസ്സവും ഇല്ല. ഇന്നു നിലത്തിൽ നെൽക്കൃഷി ചെയ്യുന്നവൻ കൂട്ടനിലക്കാരെക്കാൾ മുന്തിട്ടു കൃഷിയിറക്കിയാൽ കൂടുതൽ ലാഭം കിട്ടുമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം, അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനെ ആരും തടയുകയില്ല; നിലം പുരയിടമാക്കണമെങ്കിൽ അതു ചെയ്യാം; കൃഷിക്കാരൻ കച്ചവടമൊ കൈപ്പണിയൊ ചെയ്യുന്നതാണ് നന്നെന്നു തോന്നിയാൽ, തൊഴിൽ മാറുന്നതിന് ആരും വിരോധം പറയുകയില്ല; തൂണക്കാരൻ ഉദ്യോഗം ഭരിച്ചാലും, ആശാരി കൃഷിചെയ്താലും, ഷുർകൻ വാല്യുവാരായാലും ആരും ആക്ഷേപിക്കുകയില്ല. അങ്ങി

നെയ്യല്ല വസ്ത്രീയസമുദായത്തിൽ. അവനവൻ ജനിച്ചുവളന്ന തൊഴിൽതന്നെ ചെയ്യണം; ആശാരി മരണപ്പണിതന്നെ ചെയ്യാവു; വേളാൻ കലംമേയുകതന്നെ വേണം; വെളത്തേടൻ അലക്ഷജോലി നോക്കണം എന്നു നിർണ്ണയമുണ്ടു്. കലാചാരത്തെ വിട്ടു നടക്കുന്നതു് സമുദായവിരുദ്ധമാണു്, പാപമാണു്. ജാതിനിർണ്ണയം രൂഢമൂലമായിരിക്കുന്ന ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ, ഈ നില ഇന്നും തീരെ വിട്ടുപോയിട്ടില്ല. ഇതെങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നു മേൽ പരിശോധിച്ചറിയാം. ഇപ്പോൾ വസ്ത്രീയസമുദായത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ലക്ഷണമിതാണെന്നു ധരിച്ചാൽ മതി. ഓരോരുത്തനും ജനിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ജീവനം ക്ലിപ്തമാണു്; അവൻ ഇന്നതേ ചെയ്യാവു; ഇന്നപ്രകാരമേ വർത്തിക്കാവു എന്നു തലയിലെഴുതിവിടുന്നു. അതുകൊണ്ടു് തൊഴിലില്ലാക്കമ്മറ്റിയുടെ വിചാരണയ്ക്കു് ആ സമുദായത്തിൽ പ്രസക്തിയില്ല. കലപരമ്പരയായുള്ള തൊഴിൽ വിട്ടുപോയാൽ ഒരുവൻ സമുദായഭ്രഷ്ടനായിത്തീരുന്നു.

നാലാം അദ്ധ്യായം.

ഗൃഹ്യജന്തുക്കൾ.

ജന്തുക്കളെ പഴക്കി ഗൃഹ്യങ്ങളാക്കിയതു നിമിത്തമാണു് പ്രാചീനശബരസമുദായം വസ്ത്രീയദേശയെപ്രാപിച്ചതെന്നു് മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതു പൊളിയാണെന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നിയേക്കാം. അതങ്ങനെയല്ല. ജന്തുക്കളെ പഴക്കാൻ തുടങ്ങിയ മഹാത്മാർ ആരെന്നാക്കും അറിഞ്ഞുപ്രയാ. അനിർദ്ദിഷ്ടനാമാക്കളായി എത്രയോ മഹാത്മാർ ലോകോപകാരം ചെയ്തു കൂട്ടത്തിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനന്മാരല്ല അവർ. പശു, ആട്ടു്, കോഴി മുതലായി പല ജീവികളും ഇന്നു വീട്ടുജന്തുക്കളായിട്ടുണ്ടു്. അതാതു നാട്ടിന്റെ സ്ഥിതിക്കനുസരണമായിട്ടാണു് ഈ വക ജന്തുക്കളുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്.

ആദ്യം ജന്തുക്കളെല്ലാം വന്യങ്ങളും സൈപരസഞ്ചാരികളായിത്തന്നെയിരുന്നിരിക്കണം. പിന്നെ ഏതുവിധമാണ് അവയിൽ ചിലതിനെ പിടിച്ചിണക്കുൻ ഇടവന്നതെന്ന് ആലോചിക്കാം. “കാട്ടുജാതിക്കുണ്ടോ ചാട്ടുംവുട്ടും” എന്നു നാം പറയാറുണ്ടല്ലോ. അത്യാർത്തിയും, കരുതലില്ലായ്മയും, ആ വസ്തുക്കളുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളാണ്. ഇന്നു നായാടി ധാരാളം കിട്ടിയാൽ അതു മൂക്കറ്റംതിന്നും; ശേഷമുള്ളതു കളയും. കടുവയും, പുലിയും മറ്റും അടിച്ചുകൊന്നു തിന്നുകഴിഞ്ഞാൽ ബാക്കിയുള്ളതു് അവിടെയിട്ടുവെച്ചു പോകുകല്ലേ ചെയ്യുന്നതു്? എന്നുപോലെതന്നെയാണ് കാട്ടാളവസ്തുക്കളും. പരിഷ്കൃതമാനുഷൻ നാളത്തേക്കുവേണ്ടി കരുതും; കാട്ടാളൻ കയ്യിൽ കിട്ടിയതു തിന്നും; ശേഷം കളയും.

എന്നാൽ മറ്റൊരു ജന്തുധർമ്മം അവനുണ്ടു്. വന്ദു നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ കൊല്ലണമെന്നുള്ള ആശ നിൽക്കും. നോക്കുക, സിംഹത്തിനേയും, പാമ്പിനേയും. ഇര തിന്നുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വല്ലഭഗം അടുത്തുകൂടി പോയാലും കൊല്ലുകയില്ല. അതുപോലെ കാട്ടാളനും അവയെ വധിക്കുകയില്ല. പക്ഷേ വിനോദത്തിനു കളിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ചില ജന്തുക്കൾ ഭംഗിയുള്ളവയായും, അവയുടെ കൂത്താട്ടങ്ങൾ വിചിത്രമാകുന്നതായും കാണുമ്പോൾ പിടിച്ചുകൊല്ലാതെ പഴക്കാൻ തുനിയുന്നു. ചിലതു് എളുപ്പത്തിൽ മനുഷ്യനോടിണങ്ങുന്നു. ചിലതു തീരെ ഇണങ്ങുകയില്ല. മുൻപറഞ്ഞവ ക്രമേണ ഓമനകളായി വളരുന്നു. അവയോടു സ്നേഹവും അതിനതിനു കൂടുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഇണങ്ങിയ ജന്തുക്കൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ കേവലം വിനോദത്തിനു മാത്രമല്ല, ഉപകാരത്തിനും അവ കൊള്ളാളാമെന്നുള്ള ബുദ്ധിയുണ്ടാകാതെ വരികയില്ല. നായാട്ടിൽ ഒന്നും കിട്ടാതെ വന്നുപോയാൽ പട്ടിണികൂടാതെ കഴിക്കുന്നതിനു് അവ ഉതകുമെന്ന് എത്ര മൂഢനും തോന്നും. അപ്പോൾ രണ്ടുകൂട്ടം ഗുണമായി; ഉപകാരവും വിനോദവും. ക്രമേണ സ്നേഹിച്ചു വളർന്നതിനെ കൊന്നു തിന്നാനുള്ള വെറുപ്പു് കൂടുന്തോറും, ജീവജന്തുക്കളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആദായത്തെ മനോഹരമെന്നു നിശ്ചയമാണ്. പശുവിനെ അടുത്തു തിന്നുന്നതിനു പകരം ജീവനോടു വളർത്തിയാൽ പാൽ കിട്ടുമെന്നു മനു

ഷ്യൻ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. ആട്ട് വാൽ മാത്രമല്ല രോമവും തരുമെന്ന് അവൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, അവ പൊറുപെറു, പററം വർദ്ധിച്ചുവരുമെന്നും, അതിനതിന് ആധാരസാധനം കൂടിവരുമെന്നും അവൻ കാണുന്നു. അപ്പോഴാണ് കാട്ടുമനുഷ്യൻ നായാടിത്തം വിട്ട് പശുപാലനായി തീരുന്നത്. ഈ മാറ്റം നിമിത്തം സമുദായത്തിനു വരുന്ന ഫലങ്ങൾ കുറഞ്ഞൊന്നല്ല.

ഒന്നാമത്ത്, പുരുഷൻ പ്രമാണിയാകുന്നു. ഇങ്ങനെ വരാതെ തരമില്ല. എന്തെന്നാൽ നായാട്ട് പുരുഷന്മാരാണു നടത്തുന്നത്. അതിൽ പെണ്ണുങ്ങളുടെ സഹായം, ആയുധങ്ങൾ ചുമക്കാനോ, വലകളും കൂട്ടുകളും വയ്ക്കാനോ കൊന്ന മൃഗത്തെ തുടങ്ങിയെടുക്കാനോ ഉണ്ടാകാം. അവരുടെ പ്രധാന ജോലി കടലിൽ തീറ്റി തയാറാക്കുകയും, കട്ടികളെ നോക്കുകയുമത്രെ. ഇങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ തീറ്റിക്കു വേണ്ടിയതിൽ കൂടുതലായ മൃഗങ്ങൾ വേട്ടക്കാരന്മാരായി ഗണിക്കാനല്ലയോ എളുപ്പം? കുറെ കഴിയുമ്പോൾ അവ അവന്റെ സ്വത്താകുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്ക് അവയെ വിനിയോഗിക്കുന്നതിൽ വൈമനസ്യം വരുന്നു. കിടാങ്ങളിൽ നോക്കുക: കളിപ്പാട്ടും എങ്ങനെ കിട്ടിയാലും വേണ്ടതില്ല, ഒരുവൻ വിളയാടുന്ന കളിപ്പാട്ടും അവന്റെയാകുന്നില്ലയോ? ഇതു തന്നെയാണ് ആദിമസമുദായത്തിൽ സ്വത്തിന്റെ ബോധവും. ആടുമാടുകൾ പററങ്ങളായി വർദ്ധിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ, അവയെ സൂക്ഷിക്കാനും, മേയ്ക്കാനും ഉള്ള ഭാരം പുരുഷനും; കുറിക്കാനും, പാകംചെയ്യാനുമുള്ളത് സ്ത്രീകൾക്കുമായി തീരുന്നു. ഇങ്ങനെ പുരുഷപ്രാധാന്യം സിദ്ധമാകുന്നു.

രണ്ടാമത്ത്, മേലയുടെ വില വെളിപ്പെടുന്നു. കാലിപ്പറ്റങ്ങളെ തീറ്റി രക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ സഹായത്തിന് ആളില്ലാതെ തരമില്ല. വീട്ടുവേല ചെയ്യാൻ സ്ത്രീകളുണ്ടെങ്കിലും, ആങ്ങളുടെ സഹായമുണ്ടെങ്കിലല്ലാതെ കാലികളെ മേയ്ക്കാനും, കളഞ്ഞും കട്ടും പോകാതെ സൂക്ഷിക്കാനും സാധിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെ വേലയ്ക്കുള്ള ആവശ്യം മുട്ടിക്കൂട്ടുന്നതുവകാണെന്ന് കെട്ടുറപ്പും, അടിമ ഏല്പാടും സമുദായത്തിൽ ഉരുവിച്ചത്. നന്മയും തിന്മയും ഒരേ ബീജത്തിൽനിന്നുതന്നെയാണു മുള

യ്ക്കുന്നതെന്ന്, ഭാഗ്യം ധർമ്മത്തിൽ അമൃതവും കാളകൃഷ്ണ
മുണ്ടായതുകൊണ്ട് പൗരാണികന്മാർ മുന്പുതന്നെ ഉറപ്പിച്ചി
ട്ടുണ്ട്.

വർഗ്ഗീയസമുദായത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ലക്ഷണം കെട്ടു
റപ്പാണെന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ധർമ്മധർമ്മത്തിൽ
കൂടുതൽ വിവേകം നിമിത്തം വിവാഹബന്ധത്തിന് ഉറപ്പു
വന്നതാണെന്നുള്ള ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ വാദം അബദ്ധ
മാണ്. സ്രീകൃഷ്ണനും, അവരിൽ ഉല്ലാഭിപ്പിക്കുന്ന കിടാക്കു
ളനും, വേല സ്ഥിരമായി ലഭിക്കണമെന്നുള്ള മോഹമാണ്
കെട്ടുറപ്പിനു നിദാനം. അപ്പുണ്ണമല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുത്തി
ക്ക് ഒരു ഭക്താവേ പാടുള്ള എന്ന് എന്ന് പോലെ ഒരുവന് ഒരു ഭാ
ഗ്യയേ പാടുള്ള എന്നും, ഉഭയസമ്മതപ്രകാരമല്ലാതെ ഭാഗ്യം
ഭക്തബന്ധമുണ്ടാകില്ലെന്നും വരുമായിരുന്നു.

ഇതു രണ്ടുമില്ല പുരുഷപ്രധാനമായ വർഗ്ഗീയസമുദായ
ത്തിൽ. നേരേമറിച്ച് ബഹുഭാഗ്യം പുരുഷന്മാർ സാധാ
രണമാണ്. എത്രയോ സമീപകാലമായതിനു മേലാണ്
എകഭാഗ്യം നടപ്പായത്. അതും എല്ലാ നാടിലും, എല്ലാ
ജാതിക്കാരും ഇന്നും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നപോലെതന്നെ
ഉഭയസമ്മതമെന്നത് അന്നു കേട്ടുകേൾവിപോലും ഇല്ല.
പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ഭാഗ്യയാക്കുകയായിരുന്നു നടപ്പ് പരി
ഷ്കാരം ഉച്ചനിലയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തുപോലും, പണ്ടു
ത്തെ പിടിച്ചുപറിച്ചുടക്കിന്റെ ഓർമ്മയെ നിലനിർത്ത
ത്തക്ക ചില നടപടികൾ വിവാഹക്രിയയിൽ ചെയ്തുപോ
രാൻ ബലാൽക്കാരംകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ വിലകൊടുത്താണു
പിന്നെ സ്രീകൃഷ്ണൻ വരിച്ചുവന്നത് അതിന്റെ അംശമാണ്
ഇന്നും ഇല്ലാതെമെന്നുള്ള വ്യാജേന നിലനില്ക്കുന്നത്.

പോരിൽ പിടികിട്ടിവരെ കൊല്ലാതെ ജീവനോടെ
വെച്ചുവന്നതിൽ നിന്നാണ് അടിമകളുണ്ടായത്. തീവറിക്കു
വേണുന്നതിൽ കൂടുതലായ മൃഗങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങിയ
മനുഷ്യൻ, ശബ്ദങ്ങളിലും മറ്റും പിടികിട്ടിയ ആളുകളെ
ക്കൊണ്ടു വേലചെയ്യിച്ചിട്ടു പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. വാസ്തവ
മാലോചിച്ചാൽ, അടിമയെപ്പോലെ ഭാഷിണിത്തിന്റെ കൂടു
തൽനിമിത്തമുണ്ടായതാണ്; അല്ലാതെ നാം ഇന്നു ഗണിക്ക

മ്പോലെ ദൈവ് ഉത്തരിന്റെ ആധിക്യത്തിൽ നിന്നല്ല, എന്നുള്ള സംഗതി പലപ്പോൾ പുത്തരിയായി തോന്നിയേക്കാം. മനുഷ്യരെ കൊന്നതിന്നുനന്നതിനെക്കാൾ തുലോം ശ്രേഷ്ഠമല്ലേ അവരെ അടിമകളാക്കി വേലയെടുപ്പിക്കുന്നത്? ധർമ്മബോധാഭിവൃദ്ധിക്കൊണ്ടല്ല സമുദായോൽക്കർഷ്ടങ്ങളാകുന്നത്; സമുദായോന്നതിയുടെ ഫലമാകുന്നു ധർമ്മബോധാഭിവൃദ്ധി.

കാട്ടാളുടേതായ അതിക്രമിച്ചു, സമുദായം ഗോപാലനസൗണിയെ ആശ്രയിക്കുമ്പോൾ വിവാഹനിഷ്ഠസവും, പുരുഷപ്രാമാണ്യവും ഇങ്ങനെ വന്നുകൂടുന്നു. സ്ത്രീയുടെ പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞു പുരുഷനാകുന്നു കുടുംബാധിപതി. അവനോടുള്ള ചാർച്ചയാണ് അടുപ്പത്തിനും, അകൽച്ചയ്ക്കും തോതു് സ്ത്രീകളും, കുട്ടികളും, അടിമകളും, ജന്തുക്കളുമെല്ലാം അവന്റെ അധികാരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. എല്ലാം അവന്റെ സ്വത്താണെന്നുള്ള ഭാവം സർവസാമാന്യമാകുന്നതുനിമിത്തം ഒന്നിനേയും ഭേദമെന്യേ അവൻ വിനിയോഗിക്കുന്നു. ഈ സ്വത്തു് എന്നുള്ള ഭാവം വന്നപ്പോഴത്രേ വർഗ്ഗീയസമുദായത്തിന്റെ ഉല്പത്തി. അവനവന്റെതു് എന്നു വന്നപ്പോൾ അന്യനെന്നുള്ള ബോധമുണ്ടായി. അപ്പോൾ വർഗ്ഗങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു.

ജന്തുക്കളെ വശപ്പെടുത്തിയതിൽ നിന്നും വേറെയുചില ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധമായി. ദേഹദാർഢ്യം വരുത്താനും, കൂട്ടത്തിൽ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കാനും അതു സഹായിച്ചു എങ്കിലും, ഓരോ കൂട്ടങ്ങൾക്കും താരതമ്യം വന്നുപോന്നു. ചില കൂട്ടർ ബലവാന്മാരെന്നും, മറ്റുകൂട്ടർ ക്ഷീണന്മാരെന്നുമുള്ള ഭേദം വന്നുകൂടി. ദേശകാലാവസ്ഥകളും, ജന്തുക്കളുടെ കൂട്ടതൽക്കരവും, അവയെ പഴക്കാനും സൂക്ഷിക്കാനുമുള്ള വശതയുടെ വ്യത്യാസവും വർഗ്ഗഭേദങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി പൊന്തിച്ചു.

ഇന്നു് അർത്ഥനിരൂപണദൃഷ്ടിയാ ലാഭമെന്നും മുതലെന്നും പറയുന്നവയുടെ മൂലം ഇക്കാലത്തുണ്ടായി എന്നു പറഞ്ഞാൽ പലരും വിശ്വസിക്കയില്ലായിരിക്കാം. വ്യാപാരത്തിൽ ചെലവുനീക്കി കിട്ടുന്ന ആദായത്തെയാണ് നാം ഇന്നു ലാഭമെന്നു പറയാറുള്ളതു്. പണ്ടു് അതു് ഗൃഹ്യജന്തുക്കൾ,

അതായതു കാലിപ്പറ്റങ്ങൾ, പെറുണ്ടാകുന്ന കിടാങ്ങളായ
 യിരുന്ന. ഇന്നു പത്തു പശുക്കളുടെ ഉടമസ്ഥനായിരുന്നവൻ
 അടുത്ത കൊല്ലത്തിൽ, പുത്തനായി ഒന്നിനേയും പിടിച്ചുകൊ
 ണ്ടുവരാതെതന്നെ, പതിനഞ്ചു ഉരക്കുകൂടുന്നാഥനാകുന്നു. ഈ
 വലുനനിമിത്തം കൂടുതൽ ആദായമുണ്ടെന്നു കാലികളുടെ ഉടമ
 സ്ഥൻ കാണുന്നു. ഇതു തന്നെയാണു് മുതൽ എന്നു പറയപ്പെടു
 ന്നതു് മേൽധനം പെറുന്ന സ്വത്തിനാണു 'മുതൽ' എന്നു പ
 ണ്ഡിതന്മാർ നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് ഈവക ജ്ഞാനം
 പശുപാലന്മാരായിരുന്ന കാലത്തു സമുദായത്തിനുണ്ടായി
 രുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു തെറ്റാണു് എങ്കിലും കണ്ട
 ജന്തുക്കളെ പിടിച്ചു കൂത്താടിച്ചും, ഇണക്കിയും, ഗൃഹ്യങ്ങളാക്കി
 പററും ചേർത്തും, തീറ്റിയിട്ടു വന്നു തേടിനടന്നു് ഉത്സാഹ
 മായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയ വനേചരന്മാർ, മാനുഷസമുദായത്തിന്റെ
 ഉദ്ധാരണത്തിനു് എത്രമാത്രം ഉറപ്പായി തങ്ങളറിയാതെ അടി
 വാനമിട്ടുവെണു് ഇന്നാണു നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നതു്. ജന്തു
 കളെ പഴക്കിയതുകൊണ്ടു് ഇത്രത്തോളം മേന്മ വന്നിട്ടുള്ള
 സ്ഥിതിക്കു്, ഇന്നും അതു ചെയ്യാത്തതെന്തെന്നു്, വായനക്കാരെ!
 നിങ്ങൾക്കു പക്ഷേ തോന്നിയേക്കാം. കാലാവസ്ഥ മാറി
 പ്പോയിട്ടുണ്ടെന്നും, സമുദായനില ഭേദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ജന്തു
 കളെ പഴക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായം നശിച്ചു് ഇതരമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ
 സമുദായാഭിവൃദ്ധിക്കു പ്രയത്നിക്കാനുള്ള ബുദ്ധിശക്തിയു
 ഉവായിട്ടുണ്ടെന്നും നിങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കണം. അതുനിമിത്തം
 ജന്തുധനം അധമധനമായിക്കൂടി ധർമ്മശാസ്ത്രകാരന്മാർ പ്രതി
 പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

---(൦)---

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

വർഗ്ഗീയസമുദായത്തിന്റെ ഏല്പാടുകൾ.

വർഗ്ഗീയസമുദായത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷണം, അതിലെ
 വ്യക്തികളെല്ലാം കൂടുന്നതായ ഒരു പുരുഷനിൽനിന്നു് ഉല്പന്ന
 രാണെന്ന വിശ്വാസമാകുന്നു എന്നു് മുന്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു

ഒല്ലാ. സത്യത്തിൽ ഈ പുരുഷൻ ഒരുവേള സങ്കല്പനിർമ്മിതനായൊ, ആരാധനാമുക്തിയായൊ വന്നേക്കാം എങ്കിലും ക്രൂരകാരായിരിക്കണമെങ്കിൽ ഒരേ ആളിൽനിന്നു ജനിച്ചവരായിരിക്കണമെന്നു തീട്ടമാണ്. മരുമക്കത്തായാ സ്രീപ്രാമാണ്യത്തിൽനിന്നുണ്ടായതാണ്; അതുവിട്ടു പുരുഷപ്രാമാണ്യം വന്നപ്പോൾ മക്കത്തായമായി ഇങ്ങനെയാണു്, വിശ്വാമിത്രൻ, ഭൃഗു, വസിച്ചുൻ മുതലായ ജ്ഞിശ്ചരന്മാരും, സാക്ഷാൽ മനുതന്നെയും, വംശാധിപതികളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു്. പഞ്ചാബിലുള്ള ബെലൂചികൾ മുഹമ്മദുനിബിയുടെ അമ്മാവനായ മീർഹംസാവിന്റെ വംശത്തിൽ ജനിച്ചവരായിട്ടാണ് ഇന്നും സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അവിടെയുള്ള പരാണികൾ ഇസ്രായേൽനാട്ടിലെ രാജാവായിരുന്ന സാളിന്റെ വംശക്കാരാണത്രെ. ഇങ്ങനെയുള്ള വംശമാഹാത്മ്യം ഇന്നും എല്ലാനാടുകളിലും നടപ്പുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഒരു വംശക്കാർ അന്യവംശജരെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിൽ വളരെ വൈമനസ്സും പ്രദർശിപ്പിച്ചുവരുന്നു. ഭിന്നഗോത്രന്മാരായുള്ള ഇടപാടിനു് അവർ ചെറുപ്പാണ്. പക്ഷെ ക്രമേണ അടുത്തു പരിചയംകൊണ്ടു് അകൽച്ച കുറഞ്ഞുവരാതെച്ചിരിക്കയില്ല. കൂട്ടിച്ചേർന്നു പല തലമുറ കഴിയുമ്പോൾ തമ്മിൽ ഭേദമില്ലാതെ വന്നുപോകുന്നു. ആയുന്മാർ ഭക്ഷിണഭേദത്തു കടന്നപ്പോൾ ദ്രാവിഡരെ ഹീനന്മാരായി കരുതിവന്നു എങ്കിലും, ക്രമേണ അവർ ഒന്നുചേർന്നു് ആചാരാദികളിൽ യാതൊരു ഭേദമില്ലാതെ വന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ മുഹമ്മദീയരുടെ ആധിപത്യം ഏറെനാൾ പഴകിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരുമായി കൂട്ടുകെട്ടും, വിവാഹബന്ധങ്ങൾപോലും, ഔത്തരാഹരിൽ ധാരാളമായല്ലോ. ഇന്നും വെള്ളക്കാരായുള്ള യോജിപ്പു് അത്രത്തോളം വന്നിട്ടില്ല. അതിന്നു കാരണം അവർ ഇന്നും അന്യനാടുകാരെന്നുള്ള ഭാവത്തെ വിട്ടിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാകുന്നു.

ഗോപദേശയിൽ സമുദായം വർത്തിച്ചപ്പോൾതന്നെ ചേലയുടെ സൗലഭ്യത്തിനു് അടിമകളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അന്യവർഗ്ഗങ്ങളുമായുള്ള ശൺകളിൽ ബലാൽകാരമായി പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് അടിമപ്പെടുത്തിയവരാണി

വർ മിക്കവാറും. ഏതായാലും, വംശപാരമ്പര്യത്തോടു പാർക്കുന്ന വർഗ്ഗീയസമുദായത്തിൽ വേലക്കാരായി അടിമകൾ എന്നൊരു വക കീഴ്ത്തരക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൂടാതെ വംശപ്പെരുമയുണ്ടായിരുന്നവരിൽത്തന്നെ വലിപ്പച്ചെറുപ്പമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. വംശത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവക്കാർക്കും പെരുവകകളിൽ, അതായത്, മേച്ചിൽ സ്ഥലം, വേട്ടയ്ക്കുള്ള കാട്, ആയുധക്കുളരി, പാരമ്പര്യം എന്നുള്ളവയിൽ സമാനഭാവമുണ്ടെന്നുതന്നെയിരിക്കിലും, അന്നും സ്വന്തം സ്വത്തായി ഗണിച്ചുവന്ന കന്നുകാലികളിൽ കൂടുതൽകറവുണ്ടായിരുന്നു, നിശ്ചയം. കൂടുതൽ കാലിപ്പററത്തിന് ഉടമസ്ഥനായിരുന്നവനെ കറവുള്ളവർ വണങ്ങി വർത്തിച്ചിരുന്നു. ഇന്നു ഭൂസ്വാമിത്വംകൊണ്ടാണു പ്രഭുത്വം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്; അന്നു ഗോസ്വാമിത്വംകൊണ്ടായിരുന്നു; എന്നു മാത്രമേ ഭേദമുള്ളൂ. ധാരാളം ഗോധനമുള്ളവർ ഇല്ലാത്തവർക്ക് ഉപയോഗത്തിനും, ചിലപ്പോൾ സമ്മാനമായും, കൊടുത്തുവന്നു. അതിൽനിന്നാണു പ്രഭുക്കളെന്നും സാമാന്യജനങ്ങളെന്നുമുള്ള വ്യത്യാസം പിന്നീട് ഉളവായത്. പ്രഭുക്കന്മാരിൽത്തന്നെ പലതരക്കാർ അന്നും ഉണ്ടാകാതെയിരുന്നില്ല. നമുക്ക് ഇവിടെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതെന്തെന്നാൽ, അക്കാലത്തു് പ്രഭുക്കൾ, സാധാരണർ, ദാസന്മാർ എന്നു മൂന്നുതരക്കാരായി ജനങ്ങൾ പിരിഞ്ഞിരുന്നു എന്നാണു്

വർഗ്ഗീയസമുദായത്തിന് എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരു തലവൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. കലപതിയുടെ പ്രതിപുരുഷനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ആ വർഗ്ഗത്തിൽ എറ്റവും പ്രായം കൂടിയ പുരുഷനാണു് ആ സ്ഥാനം സാധാരണ വഹിച്ചതു്. ഇന്നും ഓരോ വർഗ്ഗത്തിലും കൂർ വാഴ്ചക്കാർ ഉണ്ടെന്ന്, സാമൂതിരി, കോലത്തിരി പോർളാതിരി എന്നും മറ്റുമുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ ഉദാഹരണങ്ങളാണു് ഈ വംശാധിപത്യം മൂന്നാണു്, രാജാധിപതി, അല്ലെങ്കിൽ രാജാവു്, ചക്രവർത്തി, സാമ്രാട്ടു് എന്നും മറ്റും പിന്നീടുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ക്രമേണ ഈ സ്ഥാനത്തിനുള്ള അവകാശം പ്രത്യേകതരവാടുകളിൽ സ്ഥിരമായി. ആ തരവാടുകാർക്കു് കലപതിയോടുള്ള ചാർച്ച കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം.

പ്രധാനിയെ മാത്രമല്ല, അനന്തരാവകാശിയേകൂടി പല വർഗ്ഗങ്ങളിലും നിശ്ചയിച്ചുവന്നു; അതായത്, പിന്നത്തെ പ്രമാണിയാരെന്നു മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു. രാജാവുണ്ടായപ്പോൾ, ഇളമുറ ആക്കാണെന്നു തിട്ടമാക്കി വന്നു. ഇതാണു യുവരാജാവിന്റെ മൂലം. കൂർവാഴ്കളിലും, മറാധിപത്യത്തിലും ഈ വ്യവസ്ഥ ഇന്നും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. രാജാവിന് ഇളയരാജാവെന്നപോലെ, മറാധിപനായ സ്വാമിയാക്ക് പിഷാരകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു സഹജമാണല്ലോ.

തലവനും, ഇളമീനും പോരാതെ വർഗ്ഗത്തിൽ വച്ചു വീരനായ ഒരാളെ തലയാരിയായി ഗണിച്ചുവന്നു. വർഗ്ഗപ്രധാനിതന്നെയാണു നായകൻ എന്നുവരുമ്പോൾ ആ സ്ഥാനം വംശപാരമ്പര്യക്രമംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുമെന്നിരുന്നാലും, ചിലപ്പോൾ ശൌര്യം കറവുള്ളവനായി വന്നേക്കാം. അപ്പോൾ ആ സ്ഥാനത്തിനുള്ള അഭിമാനം കറവില്ലെങ്കിലും, പോർകാലങ്ങളിൽ വർഗ്ഗത്തെ നയിക്കാനുള്ള പാടപം ഇല്ലെന്നു വരാംല്ലോ. തൽപരിഹാരാർത്ഥമാണ് തലയാരിയുണ്ടായത്. ഇന്നത്തെ സേനാനിയും മന്ത്രിയും കൂടിയ സ്ഥാനമാണിത് ഈ സ്ഥാനത്തേക്കു ജനങ്ങൾ, സമ്മതപ്രകാരം ആൾ ആക്കിവന്നു. ഭരണതരകളുടെ പിരിവിന് ഇതു പ്രഥമോദാഹരണമാണ്. വർഗ്ഗത്തിന്റെ നായകനെയും ഇതുപോലെ ജനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയായിരുന്നു എന്ന് ഒരു പക്ഷമുണ്ട് സത്യത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പും മറ്റുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്ഥാനംകൊണ്ടും, ധർമ്മംകൊണ്ടും, വാക്യാമർത്വംകൊണ്ടും മുതിർന്നവരായിരിക്കും സാമാന്യേന ആ നിലയിൽ വന്നതെന്നു മാത്രമേ അതിനർത്ഥമുള്ളൂ.

മേൽ പറഞ്ഞ മൂന്നു സ്ഥാനികൾക്കും, അതായത് തലവൻ, ഇളമുറക്കാരൻ, തലയാരി, ഈ മൂന്നുപേർക്കും പ്രത്യേക അവകാശങ്ങളും അധികാരങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ചൊതുഭ്രമികളിൽ കൂടുതൽ അധികാരവും, കൊള്ളയിടും കൈകേറിയും സമ്പാദിക്കുന്ന മുതലിൽ ഒരംശവും, വിശേഷഭിവന്ദുങ്ങളിൽ തീൽമുൽക്കാഴ്ചയും, എന്നുള്ളവയായിരുന്നു പ്രത്യേകാവകാശങ്ങൾ. ആദ്യം പറഞ്ഞതിൽനിന്നാണ് രാജ്യം രാജാവിന്റേതാണെന്നുള്ള ബോധം പിന്നീടുളവായത്.

ജനവിഭാഗത്തിനും, രാജാധികാരത്തിനും മാത്രമല്ല, പ്രജാസഭസ്സിനും, അന്നാണു കാലിട്ടത്. ഒരു വർഗ്ഗത്തിൽത്തന്നെയുള്ള അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളായ ഗ്രാമങ്ങളുടെ നേതാക്കന്മാർ ചേർന്ന ഒരു സംഘമുണ്ടായിരുന്നു. ധിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ പഞ്ചായത്തെന്നും, മുഹമ്മദീയരുടെ വർഗ്ഗത്തിൽ ജിദ്ദാ എന്നും മറ്റും പേർ കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഘങ്ങളാണ് ഈ സഭസ്സുകൾ. അതതു വർഗ്ഗക്കാരുടെ കലാചാരങ്ങൾ, നടപ്പ്, വൈദികകർമ്മങ്ങൾ, ആരാധനാസമ്പ്രദായങ്ങൾ എന്നീവകകളെ സംരക്ഷിക്കാനും, നടത്താനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യസംഘങ്ങളായിരുന്നു. ഇവ ഇന്നത്തെ നീതിന്യായകോടതികൾക്കും, മന്ത്രിസംഘങ്ങൾക്കും, നിയമസഭകൾക്കും, സാക്ഷാൽ രാജാധികാരത്തിനുപോലും മാത്രസ്ഥാനം കല്പിക്കേണ്ടത് ഈ പ്രജാസഭസ്സുകൾക്കാകുന്നു. സാധാരണ തരച്ചെപ്പ്, ഏഴ് എന്നുള്ള സംഖ്യകളെക്കൊണ്ടു പരിഗണനീയന്മാരായിരുന്നു ഇവയിലെ സഭസ്വർ. ഇവരിൽനിന്നാണ് വർഗ്ഗീയാചാരസംപ്രദായവും, വർഗ്ഗീയനീതിയും ഉരുവിച്ചത്.

വർഗ്ഗീയാചാരങ്ങളുടെ മൂലം പിതൃതർപ്പണമാകുന്നു. പ്രകൃതിവദാതന്മാർക്കുളേയും ശക്തികളേയും ആരാധിച്ചുവന്ന കാലം കഴിഞ്ഞു, ഈശ്വരചൈതന്യം മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ ആരോപിച്ചിട്ടുപോകുന്നു, ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചത് മരിച്ചുപോയ പിതൃക്കളാകുന്നു. ഇഹമല്ലാതെ പരമായി ഒരു ലോകമുണ്ടെന്നും, മരണാനന്തരം പ്രാണൻ ഒരു പടി മേലായ നിലയുണ്ടെന്നും വിശ്വാസം ജനിച്ചതോടുകൂടി പിതൃപ്രീണനം മതാചാരത്തിന്റെ പ്രധാനമടങ്ങായി. ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ പിതാക്കളോടടുങ്ങിയെന്നു ഭക്തിയും അനുസരണവും, അവരുടെ മരണാനന്തരം പൂജാതർപ്പണങ്ങളിൽ സംക്രമിക്കുന്നത് വളരെ സ്വാഭാവികവും എളുപ്പവുമാണല്ലോ. എന്നു മാത്രമല്ല, അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു പിതൃപ്രീതി വരുത്തുകയും, അവരുടെ സ്മരണയും ബന്ധവും നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യാമെന്നുമുള്ള താകുന്നു. അവനവന്റെ പിതൃക്കൾക്ക് അവനവൻ തന്നെ ശ്രാദ്ധം നടത്തണമെന്നും, അതു അവനവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ വേണമെന്നും വയ്ക്കുന്നതിൽ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചുണ്ടു്. അല്ലെങ്കിൽ ആക്കാനും വേണ്ടി ചെയ്യുന്നതായി വന്നുപോക

മല്ലോ. ഈ നിർവ്വന്ധമുലമാണ് സ്മൃതികാരന്മാർ ദായക്രമത്തെപ്പോലും പിതൃകർമ്മത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചത്.

പിതൃകർമ്മത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിവന്ന മതാചാരത്തിന് ഒരു പ്രധാനഗുണം; അന്യരെ സ്വമതത്തിൽ ചേർക്കണമെന്നുള്ള മോഹമില്ലായ്മയാകുന്നു. നോക്കുക, ബുദ്ധമതത്തിനും, ക്രിസ്തുമതത്തിനും, മഹമ്മതു മതത്തിനും, മതപ്രചാരണത്തിലുള്ള അതികാംക്ഷ. ഹിന്ദുമതത്തിനാകട്ടേ ഈ സംരംഭം തീരെയില്ലായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ പക്ഷെ 'ശ്രദ്ധി'യും 'സംഗത'നുമേറി സംപ്രദായമെല്ലാം മാറി. ഇന്നത്തെ ഹിന്ദുമതം സ്നാതന്മതമല്ല; വേദമതമെന്നും, സനാതനമതമെന്നും മറ്റും പേർ കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മതാന്തരമെന്നേ പറഞ്ഞുകൂടൂ. സാക്ഷാൽ ഹിന്ദുമതത്തിന്, മതപരിവർത്തനസംരംഭമോ പരമതാസഹിഷ്ണുതയോ ഇല്ലാത്തതിനു മുഖ്യകാരണം, പിതൃകർമ്മത്തിനു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചതുകൊണ്ടാകുന്നു. എന്റെ അച്ഛൻ വഴിപോക്കൻ പിണ്ഡം വച്ചാൽ എന്താണു കഥ? അതു കേവലം നിരർത്ഥവും, ആഭാസവുമല്ലേ? എന്റെ കുടുംബദേവതയ്ക്ക് ആരെങ്കിലും പൂജകഴിച്ചാൽ മതിയോ? നേരേമറിച്ച്, എന്റെ തേവാരം മറ്റൊരാൾക്കു പകുകൊള്ളാൻ ഉള്ളതല്ല. അന്യൻ കാണുന്നതു തന്നെ യുക്തമല്ല. ഷക്കനെയെയാണ് ഹിന്ദുക്കൾ സ്വധർമ്മത്തെ പരിപാലിച്ചത് മറ്റുള്ള മതങ്ങളാകട്ടെ, ഒരാൾക്കുള്ളതല്ല, ലോകസാമാന്യങ്ങളാണെന്നാണു ഭാവം. അതുകൊണ്ടു് സ്വർഗം അവയെ വിശ്വസിക്കണമെന്ന് തത്തന്മതക്കാർക്ക് നിർവ്വന്ധമുണ്ടാകുന്നു. ഒരു ഹിന്ദുവിന് ജാതിഭ്രഷ്ടു കല്പിക്കുന്നതു് മരണത്തിനു തുല്യമാണ് എന്തെന്നാൽ അവന് വർ്ഗ്വീയമായ ദേവാരാധനയ്ക്കും, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും, അനർഹത വന്നുചേരുന്നു. അതീലധികം സങ്കടം മറ്റൊന്നും വരാനില്ല. കൃസ്തുവനോ, മുഹമ്മദീയനോ, എവിടെ ചേർന്നാലും ഒന്നുപോലെതന്നെ.

ഹിന്ദുക്കളുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കുള്ള ഗോപ്യങ്ങളായി വയ്ക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാനോദ്ദേശ്യം ഇതരബാധയെ തടയാനാകുന്നു. അവനവൻ മാത്രം ചെയ്യാനുള്ളതിൽ അന്യന്റെ പ്രവേശം എപ്പോഴും ഭൃസ്സുഹമാണ്. അതുകൊണ്ടു് മന്ത്ര

ങ്ങൾ പരശ്രവണാവിഷയങ്ങളായിത്തീർന്നു. ക്രമേണ ഈ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ വൈദികപരിഷകൾക്കു മാത്രം അറിയാമെന്നുള്ളവയായിത്തീർന്നിട്ട്, ബ്രാഹ്മണൻ പ്രാമാണ്യം വന്നുചേർന്നു എന്ന് ഉൾക്കൊണ്ട് ധാരാളം വഴിയുണ്ടു് ഉപാല്പ്യായനെ കൂടാതെ കർമ്മപുഷ്ടി വരുകയില്ലെന്നുള്ള ബോധവും അതിൽ നിന്നുണ്ടായതായിരിക്കണം.

വർഗ്ഗീയസമുദായത്തിന്റെ പ്രാഥമനിയമം പൂർവ്വാചാരാനുസരണമാകുന്നു. പണ്ടുള്ളവർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനെ തുടർന്ന് പ്രവർത്തിക്കുകയത്രേ അതിന്റെ ന്യായം. ഒരു ശാസനാധികാരിയുടെ കല്പനയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുണ്ടായതല്ല ആ വർഗ്ഗക്കാരുടെ നിയമം. ആ സമ്പ്രദായം വളരുന്നോൾ ചെയ്യാതിന്നുമേൽ മാത്രമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. പൂർവ്വികന്മാരുടെ പതിവനുസരിച്ചു ചെയ്തു; എല്ലാകാര്യത്തിനും പണ്ടത്തെ നടപ്പു നോക്കുക; അതിനു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിച്ചാൽ അന്യായമായി. പഴമയാണു പ്രധാനം. നിയമങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുകയല്ല, കണ്ടുപിടിക്കുമാണു് അന്നു ചെയ്തവന്നതു്. നടപ്പാണു് നീതിയുടെ മൂലമെന്നുള്ള തത്ത്വം ഇപ്രകാരമാണു വന്നതു് നടപ്പിനു വിപരീതം ചെയ്താൽ കുറ്റമായി. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവൻ ശിക്ഷാർഹനാകുന്നു. പണ്ടായത്തുകാരാണു നടപ്പിനെ നിർണ്ണയിച്ചിരുന്നതു്. അവരുടെ വിധിയാണു് വിധി.

പകരത്തിനു പകരം ചോദിക്കു അന്നേ നടപ്പായിരുന്നു. ഒരുത്തൻ മറ്റൊരുവനെ കൊന്നാൽ, അവനെ കൊല്ലുന്നതായിരുന്നു നടപ്പു്. അല്ലാതെ വർഗ്ഗത്തിലുള്ളവരെയെല്ലാം ഉപദ്രവിക്കുന്നതല്ല. ഈ മാതിരി ദ്രോഹങ്ങൾക്കു് ക്രമേണ പ്രായശ്ചിത്തം നടപ്പായി. കുറ്റത്തിന്റെ വലിപ്പമുള്ളുപോലോലെ പിഴയും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരു പ്രമാണിയെ ദ്രോഹിച്ചാൽ അതിനു കൂടുതൽ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തുവന്നു. പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തുവന്നതു കാലികളെക്കൊണ്ടാണു്. പ്രമാണികൾമൂലമാണു് ഈ ഏർപ്പാടു നടപ്പിൽ വന്നതു്. വെട്ടിനു വെട്ടു് കത്തിനു കത്തു്, എന്നുള്ളതാണു് സഹജമായിരുന്നതെങ്കിലും സമുദായയെകൃത്തിനു് അതു ബാധകമായിത്തീർന്നപ്പോൾ, പഴമക്കാർ ഇടനിലനിന്നു പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യിപ്പിച്ചു്

രമ്യത വരുത്തുന്നതു നടപ്പായി. കുററസ്ഥാപനത്തിനു പലേ ഉപായങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചുവന്നതിൽ സത്യംചെയ്തിപ്പിക്കുക, കൈമുക്കു തുടങ്ങിയ ദിവ്യപരീക്ഷ നടത്തുക, പ്രതം അനുഷ്ഠിപ്പിക്കു മുതലായവ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇന്നു പീനൽകോഡും തെളിവുശാസ്ത്രവും വന്നപ്പോഴാണ് ഈ വക ഉപായങ്ങൾ ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ നാമാവശേഷങ്ങളായത്. സത്യമിന്നും നടപ്പുണ്ട്. വൈദികകുറ്റങ്ങൾക്ക് പ്രതാചരണം ഇന്നും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വഗ്നീയസമുദായത്തിലെ ചട്ടങ്ങൾ സൂത്രരൂപേണ ക്രോഡീകരിച്ചുവെച്ചു. ഹിന്ദുലായം, മുഹമ്മദന്മാരുടെ ചട്ടവും; പരിഷ്കൃതരായ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സാമാന്യചട്ടങ്ങൾപോലും ഇന്നും ഭാഷ്യരൂപേണ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതല്ലാതെ, ഒരു ശാസനാതീതിയിൽ, അതായത് ഒരു കോഡോ, റഗുലേഷനോ, ആക്ടോ ആയി ക്രോഡീകരിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ളത്, പഴമക്കാരുടെ സമ്പ്രദായത്തെ ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കുന്നു.

ആറാം അദ്ധ്യായം

കൃഷിയും ഗ്രാമസംഘവും.

ജന്തുക്കളെ പഴക്കാൻ തുടങ്ങി വളരെ നാൾ ചെന്നതിന്റെ ശേഷം മാത്രമേ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യൻ കൃഷിചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചുള്ളൂ. മാടുകളെ മേയ്ക്കാനുള്ള മന്തകൾക്കുവേണ്ടി ആദ്യം കാടുകൾ തെളിച്ചുവന്നിരിക്കണം. മാട്ടുമന്തകളാണ് ആദ്യത്തെ പൊതുഭൂമികൾ. കായ്കുന്നുകളെ പഠിച്ചതിനുവന്നതിൽനിന്നുളവായതാണ് കൃഷി. ഭക്ഷണത്തിന് ഉതകിയ അരികളും കിഴങ്ങുകളും നീക്കി ബാക്കിയുള്ളവയെ കളഞ്ഞുവന്നത് ക്രമേണ മുളച്ചു അതിലും ഫലമുണ്ടാകുമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, അതൊരു നല്ല സമ്പ്രദായമാണെന്നു കാട്ടുജാതികൾ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കണം. കൃഷിയുടെ ഉല്പത്തി ഏതുവിധമായിരുന്നുവെന്നും, അത് ഒരു പ്രധാന തൊഴിലെന്ന് അക്കാലത്തു ഗൗണിച്ചിരുന്നില്ല, നിശ്ചയംതന്നെ. മാടുകളെ പുലർത്തിവന്നതായിരുന്നു പ്രധാന വേല. മററുള്ള സമയങ്ങളിൽ ഒരു വിനോദമായിട്ടാണ് കൃഷിയെ ഗണിച്ചിരുന്നത്.

കാടുകൾ തെളിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയും കാടുകയറാതെയിരിക്കുന്നതിനു വെട്ടും കിളയലും ആരംഭിച്ചു. കാടുകളെ തീയിട്ടു ചാമ്പലാക്കിയതു വളമായി. ഇങ്ങനെ തുടങ്ങിയ കൃഷി ക്രമേണ ഭക്ഷണസാധനസമ്പാദനത്തിന് ഒരു വഴിയായിത്തീർന്നു. ആളുകൾ വർദ്ധിക്കുന്ന ക്രമത്തിനും, വഷളത്തങ്ങളിൽ നായാടി തീറ്റി സമ്പാദിക്കാനുള്ള പ്രയാസംനിമിത്തവും, കൃഷിക്ക് അചിരേണ മാമാത്ത്വം സിദ്ധിച്ചു. കൃഷി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന വിളവു സൂക്ഷിച്ചുവെയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും ക്രമേണ വശമായി. “സമ്പത്തുകാലത്തു തൈ പത്തുവച്ചാൽ ആപത്തുകാലത്തു കാ പത്തു തിന്നാം” എന്നു നമ്മുടെ പൂർവ്വികർ കണ്ടുപിടിച്ചു.

ഒരേ കൃഷി എന്നും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ വിളകൾ ഉഷ്ണരണ്ടായിപ്പോകുമെന്നുള്ളതു സിദ്ധമാണ് അതുകൊണ്ടു മാറി മാറി ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൃഷിചെയ്യണമെന്നു വന്നു. കറെ നാളത്തേക്കു തരിശിട്ടാൽ ഭൂമിയിൽ കാടുകയറി പിന്നെയും വളമേറു് ഉപയോഗിക്കണമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, തരിശിട്ടുതടങ്ങി. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കാണികൾ, നായാടികൾ, എന്നുള്ള കാട്ടുവസ്തുക്കൾ ഇന്നും ഇങ്ങിനെയാണു കൃഷിചെയ്യുന്നത്. ചേരിക്കൽകൃഷിയുടെ സമ്പ്രദായവും ഇതുതന്നെ. കൃഷിക്കുള്ള ഭൂമിയുടെ കുറവും, ആവശ്യത്തിന്റെ ആധിക്യവും വന്നപ്പോഴാണ് എന്നും ഒരേ സ്ഥലത്തു കൃഷിചെയ്യണമെന്നായത്. അപ്പോൾ വളമിട്ടു നേർനിലമാക്കി കൃഷി ചെയ്തുതടങ്ങി. ഇന്നും പ്രത്യേകം വളമിടാതെ അറ്ററിലുള്ള വണ്ടൽ മാത്രം വളമായി കരുതുന്ന കുട്ടനാട്ടുകൃഷിക്കാർ തരിശിട്ടുതന്നെയാണു കൃഷി നടത്തുന്നത്. പ്രത്യേകം വളമിടുകയും, പല മാതിരി സാധനങ്ങൾ മാറി മാറി കൃഷിചെയ്യുകയും ആകുമ്പോൾ വീഴ്ചത്തിനു കുറവുതട്ടാതെ ഭൂമി എന്നും കൃഷിയിറക്കാവുന്നതാകുന്നു.

കൃഷിയുടെ പ്രചാരത്തോടുകൂടിയാണു ഗ്രാമസംഘങ്ങൾ ഉണ്ടായത്. വിസ്തൃതമായിട്ടുള്ള ഭൂമിയെ കൃഷിചെയ്യുന്നതിന് ഒരാളേയോ, രണ്ടാളേയോ കൊണ്ടു് സാധിക്കുന്നതല്ല. അനേകം പേർ ഒന്നിച്ചുചേർന്നുകിട്ടി മാത്രമല്ലാതെ അതു സാദ്ധ്യമല്ല. ആദ്യം കേവലം അയൽക്കാരായി ചേർന്നവർ പൊതു

രമ്യത വരുത്തുന്നതു നടപ്പായി. കുററസ്ഥാപനത്തിനു പലേ ഉപായങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചുവന്നതിൽ സത്യം ചെയ്യിപ്പിക്കുക, കൈമുക്കു തുടങ്ങിയ ദിവ്യപരീക്ഷ നടത്തുക, പ്രതം അനുഷ്ഠിപ്പിക്കു മുതലായവ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇന്നു പീനൽകോഡും തെളിവുശാസ്ത്രവും വന്നപ്പോഴാണ് ഈ വക ഉപായങ്ങൾ ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ നാമാവശേഷങ്ങളായത്. സത്യമിന്നും നടപ്പുണ്ട്. വൈദികകുറ്റങ്ങൾക്ക് പ്രതാപരണം ഇന്നും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വക്രീയസമുദായത്തിലെ ചട്ടങ്ങൾ സൂത്രരൂപേണ ക്രോഡീകരിച്ചുവെല്ല. ഹിന്ദുലായും, മുഹമ്മദന്മാരുടെ ചട്ടവും, പരിഷ്കൃതരായ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സാമാന്യചട്ടങ്ങൾപോലും ഇന്നും ഭാഷ്യരൂപേണ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതല്ലാതെ, ഒരു ശാസനാരീതിയിൽ, അതായത് ഒരു കോഡോ, റഗുലേഷനോ, ആക്ടോ ആയി ക്രോഡീകരിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ളത്, പഴമക്കാരുടെ സമ്പ്രദായത്തെ ദൃഢാന്തീകരിക്കുന്നു.

ആറാം അദ്ധ്യായം

കൃഷിയും ഗ്രാമസംഘവും.

ജന്തുക്കളെ പഴക്കാൻ തുടങ്ങി വളരെ നാൾ ചെന്നതിന്റെ ശേഷം മാത്രമേ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യൻ കൃഷിചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചുള്ളൂ. മാടുകളെ മേയ്ക്കാനുള്ള മന്തകൾക്കുവേണ്ടി ആദ്യം കാടുകൾ തെളിച്ചുവന്നിരിക്കണം. മാട്ടുമന്തകളാണ് ആദ്യത്തെ പൊതുഭൂമികൾ. കായ്കനികളെ പഠിച്ചതിന്നുവന്നതിൽനിന്നുളവായതാണ് കൃഷി. ഭക്ഷണത്തിന് ഉതകിയ അരികളും കിഴങ്ങുകളും നീക്കി ബാക്കിയുള്ളവയെ കളഞ്ഞുവന്നത് ക്രമേണ മുളച്ച് അതിലും ഫലമുണ്ടാകുമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, അതൊരു നല്ല സമ്പ്രദായമാണെന്നു കാട്ടുജാതികൾ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കണം. കൃഷിയുടെ ഉല്പത്തി ഏതുവിധമായിരുന്നുവെന്നും, അത് ഒരു പ്രധാന തൊഴിലെന്ന് അക്കാലത്തു ഗൗണിച്ചിരുന്നില്ല, നിശ്ചയംതന്നെ. മാടുകളെ പുലർത്തിവന്നതായിരുന്നു പ്രധാന വേല. മറ്റുള്ള സമയങ്ങളിൽ ഒരു വിനോദമായിട്ടാണ് കൃഷിയെ ഗണിച്ചിരുന്നത്.

കാടുകൾ തെളിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയും കാടുകയറാതെയിരിക്കുന്നതിനു വെട്ടും കിളയലും ആരംഭിച്ചു. കാടുകളെ തീയിട്ടു ചാമ്പലാക്കിയതു വളമായി. ഇങ്ങനെ തുടങ്ങിയ കൃഷി ക്രമേണ ഭക്ഷണസാധനസമ്പാദനത്തിന് ഒരു വഴിയായിത്തീർന്നു. ആളുകൾ വർദ്ധിക്കുന്ന ക്രമത്തിനും, വഷ്ഠങ്ങളിൽ നായാടി തീറ്റി സമ്പാദിക്കാനുള്ള പ്രയാസംനിമിത്തവും, കൃഷിക്ക് അചിരേണ മാമാത്ത്വം സിദ്ധിച്ചു. കൃഷി ചെയ്തെടുക്കുന്ന വിളവു സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും ക്രമേണ വശമായി. “സമ്പത്തുകാലത്തു തൈ പത്തുവച്ചാൽ ആപത്തുകാലത്തു കാ പത്തു തിന്നാം” എന്നു നമ്മുടെ പൂർവികർ കണ്ടുപിടിച്ചു.

ഒരേ കൃഷി എന്നും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ വിളകൾ ഉഷരങ്ങളായിപ്പോകുമെന്നുള്ളതു സിദ്ധമാണ് അതുകൊണ്ടു മാറി മാറി ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൃഷിചെയ്യണമെന്നു വന്നു. കറെ നാളത്തേക്കു തരിശിട്ടാൽ ഭൂമിയിൽ കാടുകയറി പിന്നെയും വളമേറു് ഉപയോഗമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, തരിശിട്ടുടക്കി. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കാണികൾ, നായാടികൾ, എന്നുള്ള കാട്ടുവസ്തുക്കൾ ഇന്നും ഇങ്ങിനെയാണു കൃഷിചെയ്യുന്നതു്. ചേരിക്കൽകൃഷിയുടെ സമ്പ്രദായവും ഇതുതന്നെ. കൃഷിക്കുള്ള ഭൂമിയുടെ കുറവും, ആവശ്യത്തിന്റെ ആധിക്യവും വന്നപ്പോഴാണ് എന്നും ഒരേ സ്ഥലത്തു കൃഷിചെയ്യണമെന്നായതു്. അപ്പോൾ വളമിട്ടു നേർനിലമാക്കി കൃഷി ചെയ്തുടക്കി. ഇന്നും പ്രത്യേകം വളമിടാതെ അറ്ററിലുള്ള വണ്ടൽ മാത്രം വളമായി കരുതുന്ന കുട്ടനാട്ടുകൃഷിക്കാർ തരിശിട്ടുതന്നെയാണു കൃഷി നടത്തുന്നതു്. പ്രത്യേകം വളമിടുകയും, പല മാതിരി സാധനങ്ങൾ മാറി മാറി കൃഷിചെയ്യയും ആകമ്പോൾ വീഴ്ത്തിനു കുറവുതട്ടാതെ ഭൂമി എന്നും കൃഷിയിറക്കാവുന്നതാകുന്നു.

കൃഷിയുടെ പ്രചാരത്തോടുകൂടിയാണു ഗ്രാമസംഘങ്ങൾ ഉണ്ടായതു്. വിസ്തൃതമായിട്ടുള്ള ഭൂമിയെ കൃഷിചെയ്യുന്നതിനു് ഒരാളേയോ, രണ്ടാളേയോ കൊണ്ടു് സാധിക്കുന്നതല്ല. അനേകം പേർ ഒന്നിച്ചുചേർന്നുകിട്ടി മാത്രമല്ലാതെ അതു സുലഭമല്ല. ആദ്യം കേവലം അയൽക്കാരായി ചേർന്നവർ പൊതു

വായി ഒന്നിച്ചു പ്രവൃത്തിച്ചുതുടങ്ങിയതോടുകൂടി, അവർ തമ്മിൽ ഒരു കെട്ടുപാടും ഇണക്കവും ഉണ്ടായി. ഇങ്ങനെ യാണു ഗ്രാമങ്ങൾ ഉരുടെവിച്ചത്. അതു ആദ്യം കൃഷിക്കാരുടേയും വേലക്കാരുടേയും ഒരു കൂട്ടമായിരുന്നിരിക്കാം. ക്രമേണ അവരിൽ പ്രമാണികൾ ഉണ്ടാകാതെ വരികയിട്ടു. ആദ്യം അവർ ഒന്നിച്ചു വേലചെയ്തുണ്ടാക്കുന്ന വിളവ് ഒരുപോലെ വീതിച്ചെടുത്തുവന്നു. ക്രമേണ അവരവർ കൃഷിചെയ്യുന്നതിന്റെ ആദായം അവരവർ എടുക്കുകയെന്നു വന്നപ്പോൾ കൃഷിസ്ഥലം ഭാഗിക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും കൃഷിയിറക്കുന്നതെല്ലാം ഒന്നിച്ചുമാത്രമേ പാടുള്ളൂ എന്നിരുന്നു. വസ്തുക്കൾ ആദ്യം ഒരു വേള ഒരുപോലെ വീതിച്ചിടുന്നാലും, കാലക്രമേണ പങ്കുകൾ കൂടുതലും കുറവുമായി വരാതെ തരമില്ല. കൂടുതൽ വസ്തുക്കൾക്ക് ഉടമസ്ഥനായവൻ മറ്റു ചിലരെക്കൊണ്ടുകൂടി കൃഷി നടത്തിത്തുടങ്ങുന്നു. സാധുക്കൾക്കു തറ കൊടുത്തു കൃഷിയെ ടുപ്പിച്ചു ആദായത്തിൽ ഒരംശം മാത്രം വാങ്ങുന്ന ഏർപ്പാട് അതിനോടുകൂടിയുണ്ടായതാണ്. യജമാനനെന്നും, ദാസനെന്നും, ജന്മിയെന്നും, കുടിയാനെന്നുമുള്ളതിന്റെ തുടക്കം ഇതാണ്.

ഒരുവന്റെ ഭൂമി ഒന്നിച്ചു ഒരേ വടവിൽ കിടക്കുമെന്നു നിശ്ചയമില്ല. ഒരേ പാടത്തിൽ അങ്ങും ഇങ്ങുമായി കിടക്കുന്ന ഭൂമികളെ കൃഷിചെയ്യണമെങ്കിൽ, ഇടയ്ക്കുള്ള നിലക്കാരന്റെ ആനുകൂല്യംകൂടി വേണ്ടിവരുന്നു. അതുനിമിത്തം കൃഷിയിറക്കുന്നത് ഒന്നിച്ചുവേണമെന്നും, അതിനുള്ള കാലമിന്നതെന്നും, ക്ഷൗഢപ്പെടുന്നു. കിഴയ്ക്കാനും, വിതയ്ക്കാനും, വെള്ളം കയറാനും, കൊയ്യാനും, എല്ലാം ഓരോ ഗ്രാമത്തിൽ ഒന്നിച്ചു ഇറങ്ങണമെന്നാണ് പണ്ടത്തെ ഏർപ്പാട്. വിതപ്പൊഴുത്ത്, പുത്തരി, എന്നുള്ളതിനും മറ്റും വിശേഷദിവസങ്ങൾ പഞ്ചാംഗങ്ങളിൽ ഇന്നും കാണാം. നാഞ്ചിനാട്ടിൽ ഇവയ്ക്കു തീയതി നിശ്ചയിച്ചു നീട്ട് ഇന്നും അയയ്ക്കാറുണ്ട്.

കൃഷികൾ ഓരോരുത്തരും പ്രത്യേകമായി നടത്തുന്ന ഇക്കാലത്തുപോലും ഗ്രാമങ്ങളിൽ പൊതുഭൂമികളുണ്ട്. മാടുകളെ മേയ്ക്കാനുള്ള മന്തകൾ, കൊയ്യിടിക്കാനുള്ള കുളങ്ങൾ, ജലസംഭരണത്തിനുള്ള കുളങ്ങൾ, നടവരമ്പുകൾ, വിറകു ശേഖ

രിക്കുവാനും കൃഷിയായുധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനുമുള്ള മരം നിലകൂടുന്ന കാടുകൾ, എന്നുള്ളവ ഗ്രാമക്കാക്കല്ലാം പൊതുവായി തന്നെ കിടക്കുന്നു.

ഗ്രാമസംഘത്തിൽ പല അധികാരമുള്ളവരുണ്ട്. അധികാരിയാണോ അവരിൽ തലയാരി. കരപ്രമാണിയുടെ അധികാരത്തിന് ഉടവുതട്ടിട്ടു വളരെ നാളായില്ല. വില്ലക്കാരൻ, ഭേദകാവൽ എന്നിങ്ങനെയുള്ളവർ പണ്ടു പ്രധാനപ്പെട്ട ജോലികളെ നിർവ്വഹിച്ചുവന്നു. ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകാരായിരുന്ന ന്യായന്യായവിധികർത്താക്കന്മാർ. പരഭേദങ്ങളിൽ ഗ്രാമമുൻസിപ്പ് ഇന്നുമുണ്ടു് ഇവരെക്കൂടാതെ ഗ്രാമത്തിനു പൊതുവേ ആശാരി, മൂശാരി, കൊല്ലൻ, കച്ചരകൻ, രജകൻ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള തൊഴിലാളികളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഗ്രാമത്തിലെ വേലകൾക്കു് അവരെയല്ലാതെ ഇതരന്മാരെ വിളിച്ചുകൂടായെന്നു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു.. ഇവക്കല്ലാം ഗ്രാമക്കാർ കൃഷിയെടുപ്പുകാലത്തു സാധനങ്ങളായി തന്നെ പ്രതിഫലംകൊടുത്തുവന്നു. ഇന്നും നിലം അറക്കുമ്പോഴും, ഓണം വിഷു മുതലായ വിശേഷങ്ങൾക്കും, അവർക്കുള്ള അവകാശം കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ടു്.

ഇത്രത്തോളം ഉറച്ച കെട്ടുപാടോടുകൂടിയ ഗ്രാമങ്ങൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടായിവന്നു എന്നുള്ളതിൽ പല അഭിപ്രായക്കാരുണ്ടു്. ബന്ധുത്വം, അടിമത്തം, പ്രഭുത്വം, ഈ മൂന്നും കൂടിയുണ്ടായതാണു് എന്നു പറയുന്നതിൽ അധികം തെറ്റുണ്ടാവില്ല. ആദ്യം ക്രൂരകാർ നന്നിച്ച കൃഷിയെഴുവന്നതു്, ക്രമേണ കീഴ്ജാതിക്കാരെക്കൊണ്ടു നടത്തിച്ചു് ആദായം എടുത്തു തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ചിലർ പ്രഭുക്കന്മാരും, മറ്റുള്ളവർ കുടിയന്മാരുമായിത്തീർന്നു് കെട്ടുപാടുറച്ചതായിരിക്കാനാണെളുപ്പം. സമുദായം ഗോപാലനദേശയിൽ ഇരുന്നപ്പോഴും, ജനങ്ങൾ, പ്രഭുക്കളെന്നും, സാധാരണരെന്നും, അടിയാരെന്നും, പിരിഞ്ഞിരുന്നല്ലോ. കൃഷിനിമിത്തം ആ സ്ഥിതിക്കുണ്ടായ പരിഷ്കാരമാണു് ഗ്രാമസംഘങ്ങൾ.

ഏഴാം അദ്ധ്യായം

കൈവേലയും ശ്രേണികളും.

മനുഷ്യർക്ക് ആടികാലത്തിൽതന്നെ ചില കൈവേലകൾ ഉണ്ടാകാതിരുന്നിട്ടില്ല. കല്ലായുധങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും ഇല്ലാതെ അന്നു ജീവനും സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. മരവുരിയും, തോൽപുതപ്പും അന്നും ഉണ്ടാക്കിവന്നിരിക്കണം. എങ്കിലും കൃഷിത്തൊഴിൽ ഉറച്ചതോടുകൂടി മാത്രമേ കൈവേലയ്ക്കു പ്രാബല്യം വന്നുള്ളൂ. ഉഴുവുകലപ്പയും, അറപ്പുവാളും, മമ്മട്ടിയും, കൂന്തലിയും കൂടാതെ തറയിളക്കി കൃഷിയിറക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ. ഇവയെല്ലാം ഇരുമ്പും വേണം. അതുകൊണ്ട് ഇരുമ്പു കണ്ടുപിടിച്ചതിനു മേലാണ് കൈത്തൊഴിലുകൾ സ്ഥിരപ്പെട്ടതെന്നു പറഞ്ഞാൽ അധികം തെറ്റില്ല.

ഇരുമ്പ് എവിടെയാണ് ആദ്യം കണ്ടുകിട്ടിയതെന്നുള്ളതിൽ പക്ഷഭേദമുണ്ട്. പണ്ട് ഈജിപ്ത് രാജ്യത്തിലുണ്ടായി അവിടെനിന്നു പരന്നതാണെന്നും, അതല്ല, യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലാണ് അതിന്റെ ഉപയോഗം ആദ്യം മനസ്സിലാക്കിയതെന്നും, വാദമുണ്ട് അത് ഏതുവിധവുമിരിക്കട്ടെ. മറ്റുള്ള ലോഹങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടിയതിനുമേൽ മാത്രമേ, ഇരുമ്പു വന്നുള്ളൂ എന്നു സിദ്ധമാണ്. പൊൻ, വെള്ളി, ചെമ്പ്, ഇരുമ്പും, എന്നുള്ളവ കഠിനലോഹങ്ങളല്ല. ഇരുമ്പു കഠിന ലോഹമാണ്. പണിയായുധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ ഇരുമ്പിനോടൊപ്പം മറ്റൊരു ലോഹവും ഉതകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഇരുമ്പിനു മാഹാത്മ്യമേറിയത്.

ഇരുമ്പു കാച്ചിയടിച്ചു് ആവശ്യംപോലെയുള്ള ആകൃതിയിൽ വരുത്താനുള്ള വശത പണ്ടു വളരെ ഗോപ്യമായി വെച്ചിരുന്ന ചില ഗോസായികൾക്കും യോഗികൾക്കും മാത്രമേ അതു് അറിവുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവരിൽനിന്നു ക്രമേണ മറ്റുള്ളവർ മനസ്സിലാക്കിയപ്പോഴാണ് കൊല്ലന്മാരുണ്ടായത്. കൊല്ലന്മാരാണ് തൊഴിലാളികളിൽ വെച്ചു പ്രധാനന്മാർ. അവ

രുടെ സഹായംകൂടാതെ മറ്റെന്തെങ്കിലും വേലക്കാരനും മേൽകീഴ് വേലക്കാരൻ തരമില്ല. ആശാരിക്ക് ഉള്ളി വേണം; കല്ലൻ മഴ വേണം; വാളൻ വാൾ വേണം; മുശാരിക്ക് കൊടിയിൽ വേണം; വെട്ടുകാരൻ കോടാലി വേണം; കൃഷിക്കാരൻ മുമ്പട്ടി വേണം; തുണക്കാരൻ സൂചി വേണം; കച്ചരകൻ കത്തി വേണം; തുകിൽപ്പണിക്കാരൻ പിച്ചാത്തി വേണം; എന്നിങ്ങനെ എവിടെ നോക്കിയാലും, ഇരുമ്പുവേലക്കാരന്റെ — അതായതു കൊല്ലന്റെ — പ്രാമാണ്യം വ്യക്തമാകും. ഇങ്ങനെ കൊല്ലൻ കിട്ടിയ പ്രാധാന്യം അവൻ വെറുതെ കളഞ്ഞില്ല. ഇരുമ്പുവേല ഒരു കടംബത്തൊഴിലാക്കി പാരമ്പര്യകൃമത്തിന് അതിന്റെ രഹസ്യം നിലനിർത്തി. ഇരുമ്പു പ്രത്യേക പാകത്തിനു തുകച്ച ശരിപ്പെടുത്താനുള്ള വിദ്യ ഇന്നും കലവിദ്യയായി പല കടംബങ്ങളും ഗ്രന്ഥമായി സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഇരുമ്പിനെ ഉരുക്കാനും, ഉരുക്കിനെ പാകംവരുത്താനുമുള്ള ഗുട്ട് ഇന്നും ചില കമ്പനികൾ വെളിക്കു വിട്ടിട്ടില്ല. ഷെഫീൽഡിലെ കത്തികൾ, സാവായിയിലെ വാളുകൾ, എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയുടെ മേന്മ ഇതുകൊണ്ടാണ് നിലനില്ക്കുന്നത്.

ഇതു കണ്ടു മറ്റു തൊഴിലാളികളും കൂട്ടുകൂടിയുണ്ടായവയാണ് ശ്രേണികൾ. ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ ശ്രേണികൾ ജാതി വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൾപ്പെട്ടു. യൂറോപ്യൻനാടുകളിൽ അവ കമ്മാളസംഘങ്ങൾ (Guilds) ആയി സുസ്ഥിതിയെ പ്രാപിച്ചു.

സാധനനിർമ്മാണവും കൈമാറ്റവും ഇരട്ടപ്പിറപ്പാണ്. ഏതു സാധനവും കൈമാറ്റത്തുപോകാതെ വരികില്ല. ഈ കൈമാറ്റത്തെതന്നെയാണ് കച്ചോടമെന്നും വ്യാപാരമെന്നും പറയുന്നത്. തൊഴിലാളികളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനന്മാരല്ല വ്യാപാരികൾ. ആദികാലത്തുണ്ടായിരുന്ന വ്യാപാരം വച്ചുമാറ്റമായിരുന്നു. വ്യാപാരികളെ ബഹുമാനപുരസ്കാരം രാജാക്കൾ പോലും ആദരിച്ചുവന്നു. ഇന്നും രാജധാനികളിൽ അവർക്കുള്ള ആദരത്തിനു കുറവുവന്നിട്ടില്ല. പാവപ്പെട്ട വളച്ചെട്ടി വരുമ്പോൾ അവനെ ചുറ്റിക്കൂടി സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും ഉപചരിക്കുന്നത് നാം നിത്യം കാണാറുള്ളതല്ലേ? ജവളിവ്യാപാരിക്കും, കോപ്പുകച്ചോടക്കാരിയ്ക്കും, റൊട്ടിക്കാരൻപോലും, എല്ലാ ഗൃഹങ്ങളിലും ആതിഥ്യം ചില്ലാറയല്ല.

വച്ചുമാറ്റം ചെയ്തവന്ന വ്യാപാരം മാറി, നാണിയം വി
ലയ്ക്കു തോതായി വരാൻ വളരെ നാൾ വേണ്ടിവന്നു. ആദ്യം
കാലികളായിരുന്നു നാണിയം; പിന്നെ കവുടി; ക്രമേണ ലോ
ഹകഷണങ്ങൾ നടപ്പായി. ഒടുവിലാണ് അച്ചടിച്ച നാണിയം
വിലയ്ക്കു തോതായതു്

കൃഷിത്തൊഴിലിനു സ്ഥിരപ്രതിവൃദ്ധ വന്നപ്പോൾ സമുദാ
യം സ്ഥിരവാസം ആരംഭിച്ചു. അപ്പോൾ തൊഴിലാളികൾക്കും,
വ്യാപാരികൾക്കും അപ്രകാരം ചെയ്യാതെ തരമില്ലെന്നായി.
അങ്ങനെ ഒരിടത്തിൽ പല തൊഴിലാളികളും കുടിപാപ്പുറപ്പി
ച്ചപ്പോൾ, എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ സുപാതശ്രേഷ്ഠ സ്ഥല
ത്തുവെച്ചു് അവരവരുടെ വ്യാപാരം നടത്തുകയെന്നു വന്നുചേർന്നു.
അപ്രകാരം ഒന്നിച്ചുകൂടിയ സ്ഥലമാണു് ചന്ദ്ര. പണ്ടേത
ന്നെ ചന്തയ്ക്കു് ഒരു പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏതു സ്ഥ
ലത്തും ഒരു ചന്തയില്ലാതെ വരുകയില്ല. സക്കാർപോലും
ചന്തയുടെ മഹാത്മ്യമറിഞ്ഞു് അതിന്റെ മേലധികാരം നട
ത്തുന്നു. ഇങ്ങനെയുണ്ടായ പൊതുസ്ഥലങ്ങളാണു് വിനീടു
പട്ടണങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു്

ഓരോ തൊഴിലാളികൾ ഇന്നു വ്യക്തികളായി വർത്തി
ക്കുന്നതാണല്ലോ കാണുന്നതു്. പണ്ടു് അങ്ങനെയല്ല. കുടും
ബന്ധങ്ങളായിട്ടാണു് അവരുടെ സ്ഥിതി. ഒരു തൊഴിലിൽ
വളരുന്നവരെല്ലാം ഒരു കുടുംബക്കാർ എന്നുള്ള നിലയിൽ കെ
ട്ടുപാടുണ്ടായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ രക്തസംബന്ധമില്ലാത്ത
വരാണെങ്കിലും, സംഘത്തിൽ ചേർന്നുകഴിഞ്ഞാൽ സാഹോദ
ര്യം തന്മൂലം ഉളവായിരുന്നു. ക്രമേണ ആചാരങ്ങളും മയ്യാ
ദികളും, ദേവാരാധനകളും, ഏറ്റെടുപ്പോൾ, ഈ സഹോദര
ഭാവം ഒന്നുകൂടി ഉറച്ചു. ഗ്രീമേസൺ ഏർപ്പാടു് ഈ കമ്മാ
ളസംഘാചാരങ്ങളിൽനിന്നു മുളച്ചതാണു്. തൊഴിലിൽ
വൈദികാചാരങ്ങൾ കലർന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായ ഫലമാണതു്.
ഇന്നും ബഹുമാനപ്പെട്ട തട്ടാൻകമ്പസി, തുണപ്പണിക്കന്മാരുടെ
കമ്പനിയെന്നും മറ്റും ശീമയിൽ കാണുന്ന മഹാശ്രേണികളുടെ
മൂലം ഇതാകുന്നു. ഇവർ രാജ്യഭരണവ്യവസ്ഥയുടെ മൂലത്തു
ണ്ടാകുകയായി ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടു്.

സമുദായങ്ങളുടെ അന്നത്തെ അവസ്ഥയെ ഇന്നത്തേതിനോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ കാണുന്ന വ്യത്യാസം ഒന്നുകൂടി ആവർത്തിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്

(൧) അന്നത്തെ സമുദായം ദേശ്യമല്ല വർഗ്ഗീയമാണ്. ഒരുവൻ ഇന്നു ജാതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവനെന്നല്ലാതെ, ഇന്നു ദേശക്കാരനാണെന്നുള്ള ഗണന അന്നില്ലായിരുന്നു. സഹവസതികൊണ്ടു സാഹോദര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

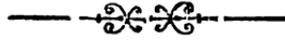
(൨) പരവശ്ശനം വർഗ്ഗീയ സമുദായത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷണമാണ്. അതതു വർഗ്ഗത്തിൽ ജനിച്ചവരെയല്ലാതെ മറ്റുള്ളവരെ അതിൽ ചേർക്കുകയെന്നതു നിഷിദ്ധമായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തുള്ള രാഷ്ട്രങ്ങളിലെപ്പോലെ ഏതു ജാതിക്കാരേയും ഏതു നാട്ടുകാരേയും പ്രജകളായി ഗണിക്കുന്നത് അക്കാലത്തു നടപ്പില്ലായിരുന്നു. ഗ്രീക്കുകാരടേയും റോമന്മാരുടേയും വർഗ്ഗീയഭേദംനിമിത്തമാണ് ആ മഹാരാഷ്ട്രങ്ങൾ നശിച്ചതെന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നു.

(൩) പൂർവ്വാചാരനിഷ്ഠ വർഗ്ഗീയസമുദായങ്ങൾക്ക് ഒഴിച്ചു കൂടാത്തതാണ് ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ ജാതിവിഭാഗം ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നത് ഈ നിഷ്ഠകൊണ്ടാണ്. അതുകൊണ്ടു ഹിന്ദുക്കൾ അന്യവർഗ്ഗങ്ങളുമായുള്ള സമ്മർദ്ദനത്തിൽ ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കേണ്ടിവന്നു. പരസമ്മർദ്ദമേല്ക്കുന്ന ക്രമത്തിനു നേർക്കാലുള്ള പ്രകൃതിയുളവാകാൻ ശേഷിയുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ മത്സരത്തിനു ഫലമുള്ളൂ.

(൪) സമുദായസ്ഥിതി, അതായതു ഏകയോഗക്ഷേമം, അന്നത്തെ കാലത്തു പ്രധാനമായിരുന്നു. പ്രത്യേകവ്യക്തികളെക്കാൾ കുടുംബത്തെയാണ് അന്നു വിശേഷണ ഗണിച്ചുവന്നതു്. കുടുംബങ്ങൾ ഗ്രാമങ്ങൾക്കധീനവും, ഗ്രാമങ്ങൾ വർഗ്ഗങ്ങൾക്കധീനവുമായിരുന്നു. ഓരോ സമുദായത്തിന്റെയും അല്പക്ഷൻ ഇന്നത്തെപ്പോലെ വ്യക്തികളിൽ ശാസനയെ നടത്തുകയല്ല ചെയ്തിരുന്നതു്; അതതു ജാതിയുടെയും ഗ്രാമത്തിന്റെയും പഴയ നടപ്പുകളെ തവറാതെ നടത്തുകയായിരുന്നു.

(൫) കൃഷി ഗ്രാമങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചതുപോലെ, കൈത്തൊഴിൽ പട്ടണങ്ങളേയും സൃഷ്ടിച്ചു.

ഇത്രയും പുരാതനസമുദായങ്ങളുടെ ചരിത്രം മനസ്സിലാക്കിയതിനു മേൽ നമുക്ക് നവീനസമുദായത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിലേക്ക് അടുത്ത ഭാഗത്തിൽ കടക്കാം.

രണ്ടാം ഭാഗം.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം.

നവീനരാഷ്ട്രീയസമുദായം.

പുരാതനസമുദായം വർഗ്ഗീയസമുദായത്തെ ആശ്രയിച്ച ക്രമേണ നവീനസമുദായമായി പരിണമിച്ചത് ആയോധന കലകൊണ്ടാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരും വിശ്വസിക്കയില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലും വാസ്തവം അപ്രകാരമാണ്. പുരാതനസമുദായങ്ങളിലും ശബ്ദങ്ങളും വഴക്കുകളും ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. പക്ഷെ, അവ വർഗ്ഗീയമത്സരങ്ങളും, ആഭ്യന്തരകലഹങ്ങളും, പരസ്പരമത്സരങ്ങളുമായിരുന്നതേയുള്ളൂ. കൂടകൂടെ അവ ഉണ്ടാകയും അടങ്ങുകയും ചെയ്തുവന്നു. യുദ്ധം ഒരു പ്രത്യേക തൊഴിലായിരുന്നില്ല.

യുദ്ധം എങ്ങനെ ഉണ്ടായിയെന്ന് ആരായുമ്പോൾ, ഒന്നാമത്ത്, ജനങ്ങളുടെ ബാഹുല്യം നിമിത്തമാണെന്നു പറയാം. ജനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ ആഹാരസാധനങ്ങൾക്കു ദൈർഘ്യം വരുന്ന ക്ഷാമംകൊണ്ടും, മഹാമാരികളെക്കൊണ്ടും, കടി പുറപ്പെടുമ്പോകകൊണ്ടും മറ്റും ചിലപ്പോൾ ആൾക്കുറവ് ഉണ്ടാകാമെങ്കിലും, അവ അസ്ഥിരങ്ങളാണ്. ജനവർദ്ധന സ്ഥിരവുമാകുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ തമ്മിൽ തല്ലുമുത്തു യുദ്ധമുണ്ടാകാൻ ഇടയുണ്ടാകുന്നു.

രണ്ടാമത്ത് കൃഷിയും കൈത്തൊഴിലും സ്ഥിരപ്പെടുമ്പോഴിയുമ്പോൾ ധനവൽനയുണ്ടാകുന്നു ധനം പെരുകുമ്പോൾ അതു കൈക്കലാക്കാനുള്ള മോഹവും വർദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. ധനം അധികമുള്ളവരുടെ പക്കൽനിന്ന് അതില്ലാത്തവർ ഏതുവിധവും, ക്രമക്കേട് കാണിച്ചാലും, തട്ടിക്കാൻ നോക്കുന്നത് സ്വഭാവസിലുമാണ്. നല്ല ആമിഷം കാണുമ്പോൾ ജന്തുക്കൾ തങ്ങളിൽ കത്തിക്കൊന്നും പററിക്കാൻ തുനിയുമ്പോലെ, മനുഷ്യനും ധനം കാണുമ്പോൾ യുദ്ധംചെയ്തും കൊള്ളയിടാൻ പണിയുന്നു.

മൂന്നാമത്ത്, ആയുധങ്ങൾ ശരിയായി ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഈ ശബ്ദങ്ങൾ എന്തു കൂടുന്നു. നല്ല വാളോ, വില്ലോ, തൂപ്പാക്കിയോ കയ്യിൽ കിട്ടിയാൽ അവയെ പ്രയോഗിക്കാൻ ഒരു തരിപ്പ് ഏവനും തോന്നുന്നില്ലയോ? ഉന്നം പററി എന്നു കാണുമ്പോൾ ഉത്സാഹം കൂടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മൃഗയാവൃസനം പോലെ, സമരവൃസനവും, സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയെ അപ്രകാരം നേടുന്നു.

പണ്ടുള്ള കാലങ്ങളിൽ ബലിഷ്ഠനായ ആളുകൾ സംഘംചേർന്ന് പല ദേശങ്ങളും കൊള്ളയിട്ടുവന്നു. ഘസ്സീയിലെ മാമൂദ്, ടാമർലേൻ, എന്നിങ്ങനെ പേരുകേട്ടവർ ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തെ എത്ര കൊള്ളയിട്ടുകൊണ്ടുപോയി! ഓരോ രാജ്യങ്ങളുടെ ചരിത്രം നോക്കിയാലും ഇതുപോലെ പല ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാം. കൊള്ളയിട്ട് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നവരിൽ പ്രമാണി അവരുടെ നായകനായിത്തീരുന്നു. അവർ ഒരിടത്തു സ്ഥിരവാസം വച്ചുകൊണ്ട്, സമീപപ്രദേശങ്ങളെ കൊള്ളയിട്ടു വശപ്പെടുത്തുന്നു. കൊള്ളയിടാൻ പുറപ്പെടുമ്പോൾ കൂട്ടുകാർ ഏതുവസ്തുതിൽ പെട്ടവനാകാം. ഇങ്ങനെയാണു സമുദായം വേഴ്ചയെ വിട്ട്, ദേശീയത്വത്തെ പ്രാപിച്ചത്. അപ്പോൾ വംശാധിപതി ദേശാധിപതിയായിത്തീരുന്നു.

നവീനസമുദായത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷണം ദേശീയത്വമാകുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് രാഷ്ട്രമായി പരിണമിച്ചത്. ഇംഗ്ലണ്ട്, ഫ്രാൻസ്, ജർമ്മനി, അമേരിക്ക, എന്നിങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ, ആ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള പ്രജകളെ ആകമാനം പരാമർശിക്കുന്ന രാഷ്ട്രബോധം ഉദിക്കുന്നു. ആ പ്രജകളെല്ലാം ഒരേ വസ്തുക്കാരോ ചാർച്ചക്കാരോ അല്ല. പിന്നെയോ? ആ രാജ്യങ്ങളുടെ അധിപന്മാർക്ക് കീഴടങ്ങിയിരിക്കുന്നവരാണ്. കീഴടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നുവെച്ചാൽ, രാജ്യരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി. പോർ ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധരായി ഇരിക്കുന്നു എന്നാണർത്ഥം. ആദ്യം ഒരുവേള ഈ കെട്ടുപാടു വേഴ്ചകൊണ്ടുതന്നെ വന്നിട്ടുള്ളതായിരുന്നാലും, രാജ്യത്തിനു വിസ്മൃതിയും വലിപ്പവും കൂടുന്നോരും, അന്യന്മാരെ കൂടി കൂട്ടുപിടിക്കാതെ തരമില്ലെന്നു വരും. അതുകൊണ്ടു രാഷ്ട്രീയബോധം രാജ്യരക്ഷയിൽ അധിഷ്ഠിതമായിത്തീരുന്നു.

വർഗ്ഗീയസമുദായത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ജാതീയത്വം രാഷ്ട്രീയസമുദായത്തിൽ അന്യമിടുന്നു. ജാതികൊണ്ടും, ആചാരംകൊണ്ടും ഉണ്ടാകുന്ന വേർപാടും രാഷ്ട്രീയബോധത്തിൽ ലയിക്കാതെ തരമില്ല. മതബോധവും ആചാരങ്ങളുമല്ല, കാര്യക്ഷമതയാണ്, അപ്പോൾ പ്രമാണമായി വരുന്നത്. മതത്തിനു സാർവ്വജനീനതപുണ്ടായെങ്കിൽ മാത്രമേ രാഷ്ട്രീയബോധം ഉദിക്കുകയുള്ളൂ. ബുദ്ധമതപ്രചാരം വന്നപ്പോൾ, അശോകൻ മുതലായ ചക്രവർത്തികൾ, ഹിന്ദുവൽസേതുപയ്യന്തം അടക്കിഭരിച്ചതങ്ങനെയാണ്. അതുപോലെ, മുഹമ്മദുദമതത്തിന് സാർവ്വജനീനതപുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും, അക്ബർ മുതലായ ചക്രവർത്തികൾ ഹിന്ദുസ്ഥാനം ഒട്ടുക്കു ഭരിച്ചു. അതുപോലെ ഇന്ന് കൃസ്തുമതസ്ഥന്മാരുടെ ആധിപത്യം നിലനില്ക്കുന്നു.

പതിവും പട്ടോലയും നോക്കിയിരുന്നാൽ രാജ്യം കൈവിട്ടുപോകും. ആയോധനരഹസ്യം മൗഢമാകുന്നു. കാര്യക്ഷമതയും കായബലവുമാണ് അതിനു പ്രധാനം. പുത്തൻ പുത്തനായുണ്ടാകുന്ന ഉപകരണങ്ങളെ പണ്ടുള്ളതല്ലെന്നു പറഞ്ഞു ധിക്കരിക്കുന്നത് ആപൽക്കരമാകുന്നു. പടയാളികളിൽ വിരുതന്മാരായവർ പ്രഭുക്കളായി പരിണമിക്കാതിരിക്കയില്ല. അനേകം ചേരാൽ ബഹുമതരാകുമ്പോഴാണ് അവർക്ക് പ്രഭുത്വം സിദ്ധിക്കുന്നത്; അല്ലാതെ കുടുംബചാരവ്യക്തംകൊണ്ടല്ല. പലപ്പോഴും രണ്ടിനും സാമാനാധികരണമുണ്ടായേക്കാം.

പുരാതനസമുദായത്തെ പുതുപ്പിക്കുന്നതിനു പ്രധാനമായുണ്ടായ കാരണം, 'ഇറയിലി' അല്ലെങ്കിൽ 'വിരുത്തി' ഏല്പാടാകുന്നു. അപ്പോൾ ഭരണം ജാതിയെ വിട്ടു വ്യക്തിയെ പ്രാപിച്ചു. സമുദായം വർഗ്ഗീയതപത്തെ കടന്ന്, ദേശീയതപത്തെ പ്രാപിച്ചുവരുന്ന ക്രമത്തിന്, വസ്തുസ്വാമിത്വം ഏല്പിക്കുന്നു. വസ്തുക്കളുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിന്റെ ഭരണത്തിന് കടിയാന്മാർ ഉണ്ടാകേണ്ടിവരുന്നു. ഒരു വീട് പല നാടുകളേയും യുദ്ധമെഴു കീഴടക്കുമ്പോൾ, സഹായികളായി വന്നവർക്കായി അവിടം വീതിച്ചുകൊടുത്തു സ്വാധീകാരം നിലനിൽക്കുകയാണ് ചെയ്യുവുന്നത്. അവർ അപ്പോൾ അയാളുടെ കടിയാന്മാരായി. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ ആധിപത്യം ഉറപ്പിച്ചുവന്നത്

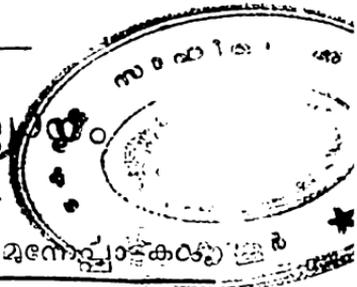
എങ്ങനെയെന്നാൽ, മുൻപുതന്നെ ഉടമസ്ഥരായിരുന്നവരെക്കൊണ്ടു മേല്പോയ്ക്കയെ സമ്മതിപ്പിച്ചു വസ്തുക്കൾ അവർക്കു തന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കുകൊണ്ടാണ്. പുതുദേശത്തിലുള്ള ആളുകൾക്കു വസ്തുക്കൾ കണ്ടുകെട്ടിയാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഷേഷാഭം ഇല്ലാതിരിക്കാൻ ഇതു നല്ല വഴിയായി. ഈ സംപ്രദായത്തിനു മറ്റൊരു ഗുണവും കൂടിയുണ്ട്. പ്രബലന്റെ കീഴാകുമ്പോൾ പരബാധ കൂടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടാമല്ലോ. പണ്ടു പല വിദഗ്ദ്ധന ഉണ്ടായിരുന്ന ശത്രുബാധയെ പരിമരിക്കാൻ വലിയ ജന്മികളെ ആശ്രയിച്ചുവന്നിരുന്നു. വാസ്തുവത്തിൽ ജന്മഭൂമിയല്ലെങ്കിലും, വസ്തു ഉടമസ്ഥന്മാർ സ്വന്തമനസ്സാലെ ജന്മികളുടെ അടുക്കൽ ഭൂമിയെ സമർപ്പിച്ചു അവരുടെ കടിയാന്മാർ എന്ന മട്ടിൽ തിരികെ അവയെ ചാർത്തിക്കൊണ്ടുപോയിട്ടുള്ളതായി തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അബലന്മാർക്ക് പ്രബലന്മാരുടെ രക്ഷ നേടുന്നതിന് ഇതൊരു നല്ല ഉപായമായിരുന്നു.

പട്ടണങ്ങളിൽ തൊഴിലാളിസംഘങ്ങളും അന്യന്മാരുടെ അക്രമം വരാതിരിക്കുന്നതിന് ഒരു പ്രമാണിയായ സ്വീകരിച്ചു അയാളുടെ ശാസനക്ക് കീഴ്പ്പെട്ടിരുന്നതായി ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. ക്രിസ്തുപുസ്തകങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിലും മതാഭ്യക്ഷ്യം രാജശാസനമൂലം സിദ്ധിച്ചതായി കാണാം. ഇങ്ങനെ സമുദായം ആപാദമൂലം പഴയ വഴിയ്ക്കിടയിലായെ വിട്ടു വൃക്കതിപരമായ നവീനദേശയെ പ്രാപിച്ചു. 'ഇറയിലി' ഏറ്റവും രണ്ടിനേയും ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടാണുണ്ടായത്. 'ഇറയിലി' ഏറ്റവും സംഘങ്ങളും ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. പക്ഷെ, ഒരു ജാതിയിലൊ, കലത്തിലൊ, ജനിച്ചതുകൊണ്ടല്ല വൃക്കതികൾക്കു സംഘത്തിൽ ചേരാനുള്ള അവകാശമുണ്ടായത്; ഒരു ജന്മിയുടെ കടിയാന്മാരായി പ്രവൃത്തി ചെയ്തുകൊണ്ടായിരുന്നു. 'ഇറയിലി' ഏറ്റവും മേത്തരം കടിയാന്മാർ ചെയ്തുകൊടുക്കാനുണ്ടായിരുന്ന പ്രവൃത്തി സമരസനാഹമായിരുന്നു. ഒരോ നാടുവാഴികൾക്കും ദേശാധിപന്മാർക്കും ഇത്ര ആർക്കാർ കടിയാന്മാർ ശേഖരിക്കണമെന്ന് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. സാമാന്യജന്മികൾക്ക് ഉൾപ്പെടെയെല്ലാം ചെയ്യാനാവാതെ ഏറ്റവും കഠിനമായിട്ടുള്ളതായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും പകരം മിച്ചവാ

രം കൊടുത്താൽ മതിയെന്നായി. ജന്മിക്കുള്ള ആദായത്തിനു വാരമെന്നും, സക്കാരിനുള്ളതു കരമെന്നും, പേർമാറി പറയുന്ന ഞെങ്കിലും, രണ്ടാം നമ്പ്രത്തിൽ ഒരേ അവകാശം തന്നെയാണു്. വിരുത്തിഏറ്റുപ്പാടു സക്കാരിൽ ഇല്ലാതെയായിട്ടു മലയാളത്തിൽ ഏറെനാളായിട്ടില്ല. ഇന്നും ജന്മികളുടെ വിഷയത്തിൽ അതു നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടു്.

—(൦)—

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

രാഷ്ട്രീയസമുദായത്തിന്റെ മുന്നോട്ടുപോകുവാൻ

ജാതിയെ വിട്ടു് ദേശത്തെ കണക്കാക്കിയപ്പോഴാണു് സമുദായം വർഗ്ഗീയഭേദമെന്തെ വെടിഞ്ഞു്, രാഷ്ട്രീയഭേദമെന്തെ പ്രാപിച്ചതെന്നു് കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. രാഷ്ട്രീയസമുദായത്തിൽ പ്രധാനങ്ങളായ ഏറ്റുപ്പാടുകൾ എന്തെല്ലാമെന്നു് ഇതിൽ ചിന്തിക്കാം:—

(൧) രാഷ്ട്രീയസമുദായത്തിന്റെ നാരായണേന്ദ്ര രാജാധികാരമാകുന്നു. ആദ്യം രാജാക്കന്മാർ കേവലം വ്യക്തികളായിരുന്നു; വംശപാരമ്പര്യമുള്ളവർക്കു വന്നവരല്ല. ഒരു ധീരനായ യോഗാധിപ് സഹായികളുമായി ഒരു ദേശം ബലാൽകാരേണ പിടിച്ചടക്കിക്കഴിയുമ്പോൾ, അയാൾ അവിടെത്തെ രാജാവുമാകുന്നു. ബലവത്തമൻ രാജാവു് എന്നാണു് അന്നത്തെ ഏറ്റുപ്പാടു്. വർഗ്ഗീയസമുദായത്തിൽ കലപത്തിക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം, രാഷ്ട്രീയസമുദായത്തിൽ രാജാവിനു് ലഭിക്കുന്നു. അപ്പോഴപ്പോൾ പ്രമാണിയായിത്തീരുന്നയാൾ രാജാധികാരം വഹിച്ചുവന്നു.

ഈ അദ്ധ്യായം ഏറെനാൾ നിലനിൽക്കാൻ തരമില്ല. പരസ്പരമക്ഷേത്രത്തിൽ പണ്ടു് പെരുമാക്കുമ്പോൾ ക്ഷേത്രകാലത്തേക്കു് വാഴിച്ചുവന്നു എങ്കിലും, നാടുവാഴികൾ നാട്ടിൽ

ക്രമേണ സ്ഥിരപ്പെട്ടതായി വന്നതുപോലെ, രജാധികാരം
 ഓരോ തറവാട്ടിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടു. ഒരിക്കൽ രാജാവായ ആൾ
 ആ അധികാരം നിർവാഹമുള്ളിടത്തോളം സംരക്ഷിക്കാനും,
 തന്റെ പിൻവാഴ്ചക്കാരെ വിട്ട് അതു പോകാതെയിരിക്കത്ത
 ക്കു ഉപായങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാനും, ശ്രമിക്കാതെയിരിക്കയില്ലല്ലോ.
 അതിനുവേണ്ടി രാജാക്കന്മാർ പണ്ടത്തെ കലപതിയുടെ
 സ്ഥാനം കൈക്കൊണ്ടു് വംശമഹിമയെ പുലർത്തിവന്നു. അതു
 പോരാതെ, ജിതമായ സമുദായത്തിലെ പ്രമാണിയുടെ പുത്രി
 യെ വേളികഴിച്ചും മറ്റും ആ കുടുംബമായി വേഴ്ച സമ്പാദിച്ചു.
 അപ്പോൾ ജനങ്ങൾക്കു് ജേതാക്കളോടു് അന്യനെന്നുള്ള സ്വഭി
 നശിച്ചുപോകാതിരിക്കയില്ലല്ലോ. പണ്ടു വർഗ്ഗീയ സമുദായ
 ത്തിൽ കലപതിയായി വാണയാൾ എല്ലായ്പ്പോഴും പൂർവ്വികൻ്റെ
 മകനായിരിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ലായിരുന്നു; ഇല്ലത്തു
 മൂസ്സായിരിക്കണമെന്നെയുള്ളു. അതായതു്, അന്യകുടുംബ
 കാരനായിക്കൂടാ; ആ കുടുംബത്തിൽ പുരുഷമുപ്പുള്ളയാൾ
 എന്നേ വേണ്ടു. അതുകൊണ്ടു പുതുതായി ദേശം പിടിച്ച
 ജേതാവു്, അവിടത്തെ പ്രമാണിയുടെ കുടുംബത്തിൽനിന്നു
 വേട്ടുകഴിയുമ്പോൾ ആ തറവാട്ടുകാരനായി. തന്നിമിത്തം
 അയാളെ പ്രമാണിയായി ഗണിക്കുന്നതിൽ അവിടത്തുകാർക്കു്
 ഒട്ടും മടിക്കാൻ കാരണമില്ലായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ക്രമേണ രാ
 ജ്യം പാരമ്പര്യസിദ്ധമായിത്തീർന്നു.

കൂട്ടത്തിൽ ബലിയുന്തം സമർത്ഥനുമായിരുന്നയാളെയാ
 ണു് ആദ്യം പ്രമാണിയായി. തിരിഞ്ഞെടുത്തുവന്നതു്. ഇന്നു
 ഞ്ഞപ്പോലെ വോട്ടും (സമ്മതി) മറ്റും അന്നില്ലായിരുന്നു.
 എങ്കിലും ജാത്യാചാരമനുസരിച്ചു് ഏറ്റവും യുക്തനായിട്ടു
 ണ്ടായിരുന്നവനെ ആ സ്ഥാനത്തു് വാഴിച്ചുവന്നു. രാജാവി
 നെ ഇങ്ങനെ അപ്പോഴപ്പോൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതാണു് ഉ
 ഞ്ഞമെന്നു് ഒരു പക്ഷക്കാർ ഇന്നുമുണ്ടു്. അതു് എത്രമാത്രാ
 യുക്തമാകാമെന്നു ചരിത്രം നോക്കിയാലറിയാം. അതിനു വ
 രാവുന്ന ദോഷം മൂന്നു വിധമാണു് ഒന്നുകിൽ കക്ഷിപിണ
 ക്കുകൊണ്ടു നശിക്കാ; പോളണ്ടു് രാജ്യം ഇങ്ങനെയാണു്
 നശിച്ചതു്. അല്ലെങ്കിൽ രാജാവിനുള്ള അധികാരം ക്രമേണ
 നാമാവശേഷമായി സമ്മതിദായകന്മാരുടെ കൊള്ളയും അക്ര

മവും വർദ്ധിക്കും; പണ്ടു മാർപാപ്പായുടെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ വർത്തിച്ചിരുന്ന യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെയാണ് പിരിഞ്ഞത്. മൂന്നാമത്, സമ്മതിദായകന്മാർക്ക് പാമ്പാട്ടത്തക്കവണ്ണം രാജാവ് മണ്ണിനും ചുണ്ണാമ്പിനും കൊള്ളരുത്താവനായിത്തീരും. പ്രജാധിപത്യം നടപ്പുള്ള പല രാജ്യങ്ങളിലും ഇതു കാണാം. അഥവാ പ്രജാധ്യക്ഷൻ ഉദ്യജ്ഞിതക്കാരനായിരുന്നാൽ അയാൾ പറയുന്നതുതന്നെയാകും ചട്ടം. അയാൾക്കും സ്വയാധികാരം നടത്തുന്ന രാജാവിനും തമ്മിൽ യാതൊരു ഭേദവും ഉണ്ടാവില്ല. നെപ്പോളിയന്റെ കഥ നോക്കുക.

രാജ്യം സ്ഥിരപ്പെടാൻ മറ്റൊരു ഉപായം മതാധ്യക്ഷതകൂടി രാജാവു സ്വീകരിച്ചതാകുന്നു. എല്ലാപേക്കും ഒരു പോലെ ഉള്ളിൽ തട്ടുന്നതു മതബോധമത്രെ. വൈദികധർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിൽ ജനങ്ങൾക്കു ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്ന കാലമാണത്. അതിനു വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങളും രക്ഷയും നേടിക്കൊടുക്കുന്നവനെക്കുറിച്ച് എല്ലാപേക്കും അസാമാന്യമായ ബഹുമാനം സിദ്ധിക്കുന്നു. വൈദികന്മാരുടെ മേലുള്ള അധികാരം രാജാവിനാണെന്നും, രാജാവിന്റെ സംരക്ഷണ കൂടാതെ മതാചാരങ്ങൾ നടത്താൻ നിർവാഹമില്ലെന്നും വരുമ്പോൾ രാജസ്ഥാനത്തിന് മാഹാത്മ്യവും സ്ഥിരതയും ഉണ്ടാകുന്നു. രാജാവു ധർമ്മാധികാരിയും, രാജ്യരക്ഷാധികാരിയുമായി സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടുന്നു.

കൂട്ടരുടെ സഹായമില്ലാതെ ആർക്കും പ്രാമാണ്യം നേടാൻ കഴിയുകയില്ല. ആർക്കാരണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ നായകനുള്ളൂ. ദീപ്ജയത്തിനു പുറപ്പെടുന്ന യോദ്ധാവിന്റെ അനുയായികളും, സഹായികളും ജയം നേടിക്കഴിയുമ്പോൾ പ്രമാണിയുടെ സന്തോഷപാത്രമാകുന്നു. ജയിച്ച ഭേദത്തിന്റെ വിഭാഗങ്ങൾ അവർക്ക് കാലക്ഷേപത്തിനായി ലഭിക്കുന്നതുകൂടാതെ, അവിടവിടെ പ്രാമാണ്യവും സിദ്ധിക്കുന്നു. ജയശാലിയായ യോദ്ധാവു രാജാവാകുമ്പോൾ, ഇവർ മന്ത്രികളായി പഠിണമിക്കുന്നു. മന്ത്രികളുടെ ആലോചനയോടുകൂടി ഭരണം നടത്തണമെന്നു വന്നിട്ടുള്ളതിന് ഇതാണു നിദാനം. മന്ത്രിമാർ ആദ്യം അനുചരന്മാരായിരിക്കാം. എങ്കിലും അവിടവിടെയുള്ള പ്രമാ

ണികളെ ക്രമേണ കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്ത് രാജാവു പുതുപ്രജകളുടെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങളെ സംപാദിക്കാതിരിക്കയില്ല.

മന്ത്രിമാരുണ്ടായിക്കഴിയുമ്പോൾ രാജാവിന്റെ തോന്യാസത്തിന് അടക്കം നേരിടുന്നു. പഴമയെ ധിക്കരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിൽ രാജാവിനു പ്രതിബന്ധം ഉണ്ടാകുന്നു. ഒരു രാജാവിന്റെ മരണാനന്തരവും ഭരണനയം നിലനില്ക്കുന്നു. അനാവശ്യമായി പൂർവ്വാചാരങ്ങളെ മാറുന്നതിലുണ്ടാവുന്ന ആക്ഷേപവും അപവാദവും പരിഹൃതമാകുന്നു. ഒരു വന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നുണ്ടാകാവുന്ന പക്ഷഭേദം, പലരും ഒന്നിച്ചുചേർന്നു പ്രവൃത്തിക്കുമ്പോൾ അസ്തമിക്കുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ സംഗതികളാൽ രാജാധികാരത്തിനു ദാർഢ്യം വരുന്നു. രാജാധികാരത്തിന്റെ നോട്ടം വിസ്തൃതമാകുന്നു. ഒരാൾ എത്ര സമർത്ഥനായിരുന്നാലും, രാജ്യത്തു് എല്ലായിടവും നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ അറിവാൻ ശേഷിമാനാവില്ല. മന്ത്രിമാർ പലരുമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഇതു സാധ്യമാകുന്നു. ദേശവിഭാഗങ്ങളെ ഭരിക്കുന്നവരും, ദേശപ്രമാണികളും, ഗ്രാമപ്രമാണികളും രാജാവിന്റെ മന്ത്രിസംഘത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തുള്ള സകല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും വാസ്തവത്തിൽ രാജാവിന്റെ മന്ത്രിമാർ തന്നെയാണു്. രാജാവിന്റെ ആർപേരായിട്ടാണു് അവർ ഭരണം നടത്തുന്നതു്.

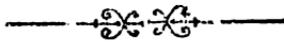
രാജീയസമുദായത്തിന്റെ മറ്റൊരു ചിഹ്നം കരമേല്പാകുന്നു. പടവെട്ടിപ്പിടിച്ച നാട്ടിൽ ആദ്യം കൊള്ളയിട്ടുവന്നിരുന്നു; പിന്നീടു കപ്പം വാങ്ങുന്ന സംപ്രദായമായി; ഒടുവിൽ കുടിപാർച്ച സ്ഥിരപ്പെടുമ്പോൾ അതു കരമായിത്തീരുന്നു. ഭൂമിയിലുണ്ടാകുന്നതിന്റെ ഒരംശം രാജാക്കന്മാർക്കു കൊടുക്കണം. അതിനാണു് കരമെന്നുപേർ. ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ ആറിലൊന്നു വാങ്ങിവന്നു. മുക്തിലൻചക്രവർത്തികൾ മൂന്നിലൊന്നു കരമായി പിരിച്ചുവന്നു. ഇപ്പോൾ അതിലും പല ഇനങ്ങളിലായി കൂടുതലുണ്ടു്.

ഭൂമിയിൽ കൂടാതെ പ്രജകൾ ഊഴിയംചെയ്യണമെന്നും നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. പല രാജ്യങ്ങളിലും പുരുഷന്മാർക്കു് പട്ടാളപരിശീലനം ഇന്നും നിർബന്ധമാക്കീട്ടുണ്ടു്. പട്ടാളത്തിൽ വേലചെയ്യാൻ ശേഷിയില്ലാത്തവർ പകരമായി

അതിനു പിഴകൊടുക്കണം. പ്രവൃത്തികൾ മിക്കതും ക്രമേണ നിലച്ചു കരത്തിൽ പയ്യുവസാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

രാജ്യത്തിലുള്ള ദേശങ്ങളിൽനിന്നു കരം പിരിക്കാൻ പ്രമാണികളുണ്ടായിരുന്നു. അവർ മുഖാന്തിരമാണ് രാജ്യത്തിലെ കരം വസൂലാക്കിവന്നത്; ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഓരോ കുടിയേറ്റവനോടുമല്ല. ക്രമേണ ഈ പ്രമാണികൾ രാജപുരുഷന്മാരായി, ആ പ്രദേശത്തുള്ള സമാധാനപരിപാലനത്തിനും ഉത്തരവാദികളായി ഇങ്ങനെയാണ് ദേശപ്രമാണികളും പ്രളക്കന്മാരും ഉണ്ടായത്.

പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ ഭിഗ്വിജയം ചെയ്തുവന്നതായി പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അവർ ആ രാജ്യങ്ങളുടെ ഭരണം കയ്യേറ്റിരുന്നില്ല; അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ദേശാധിപന്മാരെ കരദന്മാരാക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തുവന്നുള്ളൂ. പാശ്ചാത്യനാടുകളിൽ അങ്ങനെയല്ല സഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. ജയിച്ച രാജ്യത്തെ സ്വന്തരാജ്യത്തോടു ചേർത്ത് ഒരു മഹാരാജ്യമാക്കാനാണ് അവിടെ നടന്ന യത്നം. ഗ്രീക്കുകാരും, റോമന്മാരും അങ്ങനെ ചെയ്തുവന്നു എന്ന് അലക്സാണ്ടറുടേയും, സീസറുടേയും ചരിത്രം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ക്രിസ്തു മതപ്രചാരം വന്നതിനു മേലും, ചാർപ്പിമെയിൻ ഫ്രഡറിക്ക്, എന്നും മറ്റുമുള്ള വീരന്മാർ അതിനുതന്നെയാണ് ഉദ്യമിച്ചത്. ക്രിസ്തുവെ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നെപ്പോളിയനും, ഇപ്പോഴത്തെ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജർമ്മൻ കൈസറും മഹാരാജ്യസ്ഥാപനത്തിനുതന്നെയാണ് പരിശ്രമിച്ചത് എന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

വസൂസപാമിതപം.

രാഷ്ട്രീയസമുദായത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു സംഗതി വസൂസപാമിതപമാകുന്നു. അതിന്റെ ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു ലക്ഷണം കല്പിക്കുന്നത് അത്ര എളുപ്പമല്ല. സാധാരണ

നിലയിൽ ആലോചിച്ചാൽ, വസ്തുസ്വാമിത്വമെന്നുള്ളത്, ഒരു പദാർത്ഥത്തിൽനിന്നുണ്ടാവുന്നതൊ, ഉണ്ടാകാവുന്നതൊ ആയ പ്രയോജനസാമാന്യത്തെ സ്വപരവേത്തിനായി കരസ്ഥമാക്കാൻ ഒരുവനൊ, ഏതാനും ക്ഷണങ്ങളനുഭവിക്കാ സിദ്ധിക്കുന്ന അവകാശമാകുന്നു എന്നു നിർദ്ദേശിക്കാം. ഈ ലക്ഷണത്തെ അംശവിച്ഛേദംചെയ്തു നിഷ്കർഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

ഒന്നാമത്, അത് ഒരു അവകാശമാകുന്ന അവകാശം എന്നുവെച്ചാൽ എന്താണ്? പൊതുജനങ്ങളാൽ സമ്മതിക്കപ്പെട്ട ഒരു അധികാരം. എന്റെ പുസ്തകം എന്റെ ഇച്ഛപോലെ വിനിയോഗിക്കാൻ പൊതുജനങ്ങൾക്ക് യാതൊരു വിപ്രതിപത്തിയുമില്ല. അപ്പോൾ ആ പുസ്തകത്തിന്റെ അവകാശം എനിക്കായി. പണ്ട് ഈ പൊതുജനസമ്മതി നടപ്പുകൊണ്ടും, ഇപ്പോൾ നിയമശാസനങ്ങൾകൊണ്ടുമാണുതെളിയുന്നത്.

രണ്ടാമത്, ഈ അവകാശം ഒരുവനിലൊ, ഏതാനും ജനങ്ങൾക്കൊ സിദ്ധിച്ചതായിരിക്കണം. ഒരു ജന്തുവിന് വസ്തുസ്വാമിത്വമില്ല. ഒരു പട്ടിയൊ, കുരക്കൊ ഏതെങ്കിലും എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു തിന്നാൻ സൂക്ഷിക്കുന്നു, എങ്കിൽ അത് ആ ജന്തുവിന്റെ മുതലാണെന്ന് ആരും ഗണിക്കാറില്ല. നേരേ മറിച്ച്, ഒരു മനുഷ്യൻ നായാടി ഒരു മൃഗത്തെ കൊണ്ടുവന്നാൽ, ആ മൃഗത്തിനുടമസ്ഥൻ അവനാണെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മൂന്നാമത്, വസ്തുസ്വാമിത്വമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ ഉടമസ്ഥരായ ജനങ്ങളുടെ എണ്ണം തിട്ടപ്പെട്ടിരിക്കണം. എല്ലാ പേക്കും പൊതുവെ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതു് ആരുടേയും സ്വന്തമല്ല. പൊതുസ്വത്തെന്നു പറയുന്നതുതന്നെ വാസ്തവത്തിൽ ശരിയായ വാക്കല്ല. പൊതുസ്വത്തു് എന്നുള്ളതു് പൊതുഭൂമി എന്നതിനു പകരം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതാണ്. പബ്ലിക് കളണ്ടർ, റോട്ടുകൾ, മാട്ടുമന്തകൾ, തോടുകൾ, ആരുകൾ എന്നുള്ളവ ആരുടേയും സ്വത്തല്ല; പൊതുഭൂമികളാണ്.

നാലാമത്, സ്വാധീനപ്പെടുത്താവുന്ന ഒരു പദാർത്ഥത്തിലല്ലാതെ വസ്തുസ്വാമിത്വമുളവാകയില്ല. മനുഷ്യനുകളിൽ

സ്വതന്ത്രമുണ്ടെന്നുള്ളത് ശരിതന്നെ. അതിനു മുൻപുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും, ഒരു കല്പന നന്നിലധികം പേർക്ക് വന്നുകൂടാ എന്നില്ല. മുൻപു വന്നവനു നിയമമൂലം മുൻപുതന്നെ കല്പിച്ച ഒരു പ്രത്യേകാവകാശം കൊടുക്കണമെന്നുള്ളതു്. മനുഷ്യലിംഗത്തെ കല്പന ഗ്രന്ഥരൂപേണയോ, ചിത്രമയോ, യന്ത്രമയോ, മറ്റു ചിഹ്നമയോ മുൻപുതന്നെ പ്രാപിക്കുമ്പോഴാണു പകർപ്പാവകാശം, അട്വിറ്റേർ (പേറ്റൻറ്), കമ്മേഴ്സ്യൽ ചിഹ്നം (trade mark) എന്നുള്ളവയിൽ ഉൾപ്പെട്ടു് സ്വതന്ത്രം കിട്ടുന്നതു്. അമുൻപുപദാർത്ഥങ്ങൾക്കുണ്ടാകാതെ മുൻപുപദാർത്ഥങ്ങൾക്കു് ഈ സംശയം ജനിക്കാൻ വകയില്ല.

അഞ്ചാമതു്, ഒരു പദാർത്ഥത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതും, ലഭിക്കാവുന്നതുമായ പ്രയോജനസാമാന്യത്തെ സ്വായത്തമാക്കാനുള്ള അധികാരം വേണം. വസ്തുസ്വാമിത്വത്തിന്റെ മുഖ്യലക്ഷണം സാമാന്യാധികാരമാണു്; പ്രത്യേകാധികാരം മാത്രമുള്ളതിനു സ്വതന്ത്രമില്ല. വാടകയ്ക്കു എടുത്ത വണ്ടി എന്റേതല്ല; പാട്ടത്തിനു വാങ്ങിയ നിലം എന്റേതല്ല; എരവൽ വാങ്ങിയ ആരേണമെന്നു എന്റേതല്ല. ഒരു പദാർത്ഥത്തെ ഏതുവിധം വേണമെന്നു അങ്ങനെയെല്ലാം വിനിയോഗിക്കുന്നതിനും, അനുഭവിക്കുന്നതിനും, നശിപ്പിക്കുന്നതിനും പോലും, എന്തിനാകാമെന്നിൽ മാത്രമേ, അതു് എൻറു് വസ്തുവാകുന്നുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ അതിലുള്ള അവകാശം എന്തിന്നു പരിമിതമാണു്, സാമാന്യമല്ല. അടിമക്കച്ചോടും നിലച്ചപ്പോൾ അടിമകൾ വസ്തുക്കളല്ലാതായി. എങ്ങനെന്നു ഭൂമിയിലും, ഭർത്താവിനു ഭാര്യയിലും, വാല്യപ്പാക്കു ശിഷ്യരിലുമുള്ള അധികാരം പരിമിതമാണു്; അവരിൽ സ്വതന്ത്രമില്ല.

വസ്തുസ്വാമിത്വം ഏതുവിധമാണുണ്ടായതെന്നു് ആരാണുനോക്കണം. മഹാസമുദ്രങ്ങൾ, ആകാശം, ഇവയിലെന്താണു് ഉടമസ്ഥത ഉണ്ടാകാത്തതു്? സമുദ്രത്തിൽ സഞ്ചാരസൗകര്യം മാത്രമേ നാം ഇഷ്ടിക്കുന്നുള്ളൂ. എപ്പോൾ അതിനു കറവു തടുത്തോ, അപ്പോൾ കൈവശപ്പെടുത്താനുള്ള ആഗ്രഹം തോന്നും. ഓരോ രാജ്യങ്ങളും അതതിനു അതിരായിരിക്കുന്ന സമുദ്രഭാഗത്തെ സ്വന്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ സമുദ്ര

ത്തിൽ മത്സ്യം പിടിക്കാനുള്ള അവകാശങ്ങളും കൈവശപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഓരോ പലായനത്തിന്റെയും പ്രയോജനം അറിയുന്നോടും അതിനെ സ്വന്തമാക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം വലിക്കുന്നു.

സമുദായം നായാടി ഉപജീവനം ചെയ്യുന്ന കാലത്തു നായാടാനുള്ള കാടുകളേയും താവളങ്ങളേയും പക്ഷേ പരബാധയിൽ നിന്ന രക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കാം. അതിലധികം സ്വന്തം വേട്ടയ്ക്കുള്ള ആയുധങ്ങളിൽ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ഏതേതു സാധനം എന്നും ഉപയോഗിക്കുന്നു, അതിനോടു പ്രതിപത്തി വരാതെ തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു കൈകാര്യമാണ് സ്വന്തത്തിന്റെ മൂലം. ശബരവസ്ഥവിട്ടു സമുദായം ഗോപാലനമേഴയെ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ വസ്തുസ്വപാതിതപത്തെപ്പറ്റി അല്പം കൂടി ബോധം ഉദിച്ചിരിക്കണം. കന്നുകാലികൾ അന്നു സ്വന്തമായി. പൊതുസ്വന്തല്ല; പ്രത്യേകസ്വന്തു്. ഭായുമാരും കുട്ടികളും അടിമകളും സ്വന്തത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു. കുലപതിയുടെ തറവാട്ടിൽ ജനിക്കുന്ന മനുഷ്യരും കാലികളും അയാളുടെ സ്വന്തമായിരുന്നു. ആദ്യം മറ്റു കൂട്ടക്കാരായുള്ള ശബരകളിൽ ബലാൽക്കാരേണു പിടിച്ചുപറിച്ചതെല്ലാം പൊതുവായി ഗണിച്ചുവന്നു. ക്രമേണ പിടിച്ചെടുത്തവന്റെ സ്വന്തസ്വന്തമായി. പിന്നെ വച്ചുമാറ്റം ചെയ്തുകിട്ടിയതു സ്വന്തമായി. തന്നത്തരം, വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയതു് അപ്രകാരം ഗണിച്ചുതുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ സ്വന്തത്തിന്റെ ചരിത്രം നോക്കിയാൽ, കൈകാര്യം, നിർമ്മാണം, ബലാൽക്കാരം, കൈമാറ്റം എന്നിങ്ങനെ ഓരോ ഘട്ടങ്ങളും കാണാം.

സമുദായം കൃഷിത്തൊഴിലിനെ ആശ്രയിച്ചപ്പോഴാണ് ഭൂസ്വപാതിതപം ഉല്പന്നമായതു് ആദ്യം പൊതുഭൂമിയായിരുന്നതു് പങ്കിട്ടു കടംബസ്വന്തമായി. കടംബം വ്യക്തികളായി പിരിഞ്ഞപ്പോൾ ഭൂസ്വന്തം ഓരോരുത്തർക്കുള്ളതായി. എങ്കിലും ആ ഭൂമിയിൽ ആദികാലങ്ങളിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ സ്വസ്വപാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൃഷിചെയ്തു് ആദായമെടുക്കാമെന്നല്ലാതെ, കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിനോ, നശിപ്പിക്കുന്നതിനോ, ഒരുവൻ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അഥവാ കൈ

മാറ്റം ചെയ്യുന്നവർക്കും ആ ഗ്രാമക്കാക്കൊ, വസ്ത്രക്കാക്കൊ അല്ലാതെ കൊടുത്തുകൂടായിരുന്നു. രാജാധികാരത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടിയാണ് ഭൂസ്വാമിത്വത്തിന് ഇന്നത്തെ നില വന്നുചേർന്നത്. ദേശാധിപത്യം ഉളവാക്കിയതോടുകൂടി ഗ്രാമസംഘങ്ങൾ അസ്തമിച്ചു.

ദേശാധിപതികളുടെ ഭയത്തോടുകൂടി കഴിഞ്ഞ അല്പായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട് ഒരു നാടു യുദ്ധം ചെയ്തു പിടിച്ചാൽ, നായകൻ സ്വന്തം ആളുകൾക്കും സഹായികൾക്കും ദേശം വീതിച്ചുകൊടുക്കുന്ന സംഭവം നടന്നിരുന്നു. അവരായിരുന്നു ദേശാധിപതികളും നായകന്റെ ആരംഭകാലം. അവർ ഭൂമിയുടെ സാക്ഷാൽ ഉടമസ്ഥന്മാരല്ലെങ്കിലും, ആദായം വാങ്ങാൻ അവകാശികളായിരുന്നു. ഈ അവകാശം പാരമ്പര്യകൃമത്തിന് പിൻതുടർന്നപ്പോൾ അതു സ്വത്തായിത്തീർന്നു.

ദേശാധിപന്മാർ നായകന് (അതായതു രാജാവിന്) ഒരു മേൽകോയ്മ ആദായം കൊടുത്തുവന്നു. ഇതാണ് പിന്നീട് കരമായിത്തീർന്നത്. ഈ നികുതി കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞു ബാക്കി വരുന്നതെല്ലാം ദേശാധിപർ സ്വന്തമാക്കി വന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് അവർ വലിയ സ്വത്തുക്കാരായത്. വേല ചെയ്യുന്ന കടിയാനവനും മേലാവിച്ചുള്ള സർക്കാരിനും കൊടുക്കേണ്ടത് കർമ്മപ്പെടുത്തുകഴിഞ്ഞുവോൾ, ഇടയ്ക്കുനിന്നു ജന്മിക്കാണു ലഭിക്കേണ്ടതല്ലാതെ ചെയ്യുന്നതല്ലാതെ ഇങ്ങനെ ഭൂസ്വാമികളായിത്തീർന്നു പ്രഭുക്കന്മാർ കബേരന്മാരായി.

പ്രഭുക്കന്മാർ കബേരന്മാരായപ്പോൾ രാജാധികാരത്തിനു പോലും ശക്തിക്കുറവു വന്നു. അത് രാജാക്കന്മാർക്ക് അത്ര രാജ്യമാകാൻ തരമില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് സർക്കാർ എന്തു ചെയ്യൂ എന്നു വെച്ചാൽ, ജന്മവസ്തുക്കളെ അന്യാധീനപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ആനുകൂല്യം കാണിച്ചുതുടങ്ങി. ധർമ്മവിഷയമായും മതവിഷയമായുമായിരിക്കണം അന്യാധീനങ്ങൾ ആദ്യം ആരംഭിച്ചത് ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും ആരാധനകൾക്കും അനേകം വസ്തുക്കൾ പണ്ടു വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി ഏതു രാജ്യത്തിലും കാണാം. അതുപോലെ, കടങ്ങൾക്ക് വസ്തുക്കൾ കണ്ടുകെട്ടിക്കൊടുക്കുന്ന ഏർപ്പാടും നടന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ ഗ്രാമസംഘം

വിട്ടു് അന്യന്മാർക്കു് ഭൂമി പതിച്ചുകിട്ടിത്തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ ഗ്രാമസമുദായങ്ങൾ ഉലഞ്ഞു ക്ഷയോന്മുഖമായി. വസ്തുക്കൾ കണ്ടെഴുതി പ്രത്യേകം തിരിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആ സമുദായം തീരെ ഇല്ലാതെയായി. ഇങ്ങനെ ദേശാധിപത്യം, കരം, അന്യജനങ്ങളുടെ കുടിപാപ്പു്, വിക്രമസ്വാതന്ത്ര്യം, സാമാന്യമായ സാമ്പത്തിക ഭിഷ്ടലി, എന്നുള്ള ഉപകരണങ്ങളാൽ ഭൂസ്വാമിത്വത്തിന്നു് ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ വന്നുവേണം. ഇതിന്നു മുഖ്യസഹായി സർക്കാറായിരുന്നു, തർക്കമില്ല.

നാലാം അദ്ധ്യായം

നീതിഭരണം.

രാഷ്ട്രഭാണത്തിന്റെ പ്രധാനകൃത്യാ നീതിനടത്തലാകുന്നു. ആ അധികാരം എങ്ങിനെയുണ്ടായിരുന്നെന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടതു് പുരാതനസമുദായത്തിൽ പകരത്തിന്നു പകരംവീടുകയായിരുന്നു ന്യായംനടത്തൽ എന്നു മുൻപിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ഗോത്രത്തിലോ, വർഗ്ഗത്തിലോ, ഗ്രാമത്തിലോ ഉള്ളവനെ ദ്രോഹിച്ചാൽ, ദ്രോഹികളായ ഗോത്രത്തിലോ, ഗ്രാമത്തിലോ, വർഗ്ഗത്തിലോ ഉൾപ്പെട്ട ഒരുവനെ പകരം ദ്രോഹിക്കുകയായിരുന്നു പ്രതിവിധി. കണ്ണിന്നു കണ്ണു്, മുക്കിന്നു മുക്കു്, നാവിന്നു നാവു് എന്നുള്ള പുരാതനനീതിയേയാണു് പകരംവീടൽ എന്നു നാം പറയാറുള്ളതു് സമുദായമൊട്ടുക്കു ഹാനി തട്ടുന്നതായ ദ്രോഹത്തിന്നു്, ഒരുവനെ സമുദായബഹിഷ്കരണം ചെയ്തു ഭ്രഷ്ടനാക്കുകയായിരുന്നു നടപ്പു്. ഒരു വർഗ്ഗത്തിലും ഉൾപ്പെടാത്ത മനുഷ്യൻ വന്യമൃഗങ്ങളെപ്പോലെ ആർക്കും വധ്യനായിരുന്നു.

ഈ പകരംവീടൽസംപ്രദായത്തിന്നു് ആദ്യമുണ്ടായ ഭേദഗതി പിഴ നിശ്ചയിക്കുകയായിരുന്നു. സ്വന്തത്തന്നുള്ള ബോധം ഉദിച്ചപ്പോൾ, മിപ്പറ ദ്രോഹങ്ങൾക്കു സ്വന്തു കണ്ടുകെട്ടിയെടുക്കുന്നതു തക്ക ശിക്ഷയായി. കൊലപാതകം മുതലായ വലിയ കുറ്റങ്ങൾക്കു് അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുവുന്നതല്ലായി

അന്നു. പകരംവീടൽ ആർക്കും സ്വയമായി നടത്താമായിരുന്നു. പിഴകല്പിച്ചാൽ അതു് ഈടാക്കാൻ അധികാരിയാരുമില്ലായിരുന്നു. ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകൾക്കും സഭകൾക്കും ഗുണദോഷിക്കാമെന്നല്ലാതെ, നടത്താൻ ശക്തിയില്ലായിരുന്നു. അതു് കൊണ്ടു് പിഴ കൊടുക്കാത്തപക്ഷം കലഹംതന്നെയായിരുന്നു അററകൈക്കു നടത്തിവന്നതു്.

വ്യക്തികൾക്കു തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന ദ്രോഹങ്ങൾക്കു പിഴ കൊണ്ടു സമാധാനമുണ്ടാകാമായിരുന്നെങ്കിലും, സമുദായമൊട്ടുക്കു തട്ടുന്ന ദ്രോഹങ്ങൾക്കു് അതുകൊണ്ടു മതിയാക്കാൻ തരമില്ല. ആ മാതിരി കുറ്റങ്ങൾക്കു വലിയ ബഹുങ്ങൾ കൂട്ടിവന്നു. പരമ്പ്യമായി ആ കുറ്റക്കാരനെ ബഹിഷ്കരിച്ചു ഭ്രഷ്ടനാക്കി. ഈ ഭേദമാണു് ഇന്നു പൊതുജനാപരാധങ്ങളെന്നും, പരസ്പരാപരാധങ്ങളെന്നും, ഭണ്ഡിനീതി അനുസരിച്ചു കുറ്റങ്ങൾ രണ്ടുതരങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ആദ്യം പരാധതവയ്ക്കു് കുറ്റക്കാരൻ ഭ്രഷ്ടനായി അവന്റെ മുതലുകളെല്ലാം സമുദായത്തിലുൾക്കു കണ്ടുകെട്ടിപ്പോകുന്നു. രണ്ടാമത്തെ മാതിരി കുറ്റങ്ങൾക്കു പിഴശിക്ഷ കല്പിക്കപ്പെടുന്നു.

ക്രമേണ രാജാധികാരം ഉറച്ചു രാഷ്ട്രനില വരുമ്പോൾ സമുദായാപരാധങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി കൂടി രാജാധികാരത്തോടു ചെല്ലുന്ന കുറ്റങ്ങളായിത്തീരുന്നു. മോഷണം വാസ്തുവത്തിൽ വ്യക്തിപരമായ ഒരു കുറ്റമാണെങ്കിലും, ഇന്നു പൊതുജനാപരാധമായി ഗണിച്ചുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിന്റെ മൂലമെന്തെന്നു ചിന്തിച്ചാൽ മററൊന്നുമല്ല; മോഷണം നടന്നാൽ അതിൽനിന്നു ക്ഷോഭവും സമാധാനലംഘനവും ഉണ്ടാകാം. അതുകൊണ്ടാണു് അതു ഒരു പബു്ചിക്ഷകുറ്റമായതു്

വിജിതീഷ്ടങ്ങളിൽനിന്നു് ഉരുവിച്ചു രാഷ്ട്രം രാജദ്രോഹത്തെ കഠിനകുറ്റമായി ഗണിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ ഒട്ടും ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. രാജാവിനോടുള്ള ഭക്തിക്കുറവാണല്ലോ ആ കുറ്റത്തിനു മൂലം. സമാധാനലംഘനമുണ്ടാക്കുന്ന കുറ്റങ്ങളും, രാജദ്രോഹസംബന്ധമായ കുറ്റങ്ങളും പോക്കിയാൽ, ഭണ്ഡിനീതിയിൽ മററുള്ളവ മിക്കവാറും വ്യക്തിപരങ്ങളായ കുറ്റങ്ങളാകുന്നു.

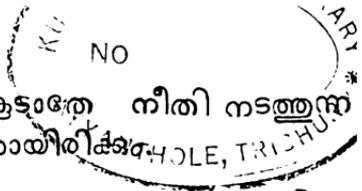
കടികൾ തമ്മിലുള്ള വ്യവഹാരങ്ങൾക്കും, വ്യക്തിപരങ്ങളായ അപരാധങ്ങൾക്കും വളരെ അന്തരമില്ല. പോലീസും അദാലവുമായുള്ള വ്യാജങ്ങളിൽ ആദിയിൽ ഗ്രാമപ്രമാണികളും, പിന്നീട് ഇറയിലി ഏറ്റ്റ്റാടു വന്നപ്പോൾ ദേശാധിപതികളും ജന്മികളും, വിചാരണകൾ നടത്തി വിധികൾ കല്പിച്ചു വന്ന കാലം കഴിഞ്ഞിട്ട് വളരെക്കൊല്ലമായിട്ടില്ല. ആ മാതിരി സംഗതിയിൽ സമീപസ്ഥന്മാരെക്കൂടി വിളിച്ചുവരുത്തി വിചാരണകൾ നടത്തിവന്നതായിരിക്കണം ഇന്നത്തെ ജൂറി ഏറ്റ്റ്റാടിന്റെ ആഗമം. ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ ബുദ്ധമതം പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്ന കാലത്ത്, ജൂറികൾ, (ഉണ്ണാഹികന്മാർ) ഉണ്ടായിരുന്നതായി പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്. കെഴിലുവൻ, ഹൃദ്രൻ മുതലായവരുടെ നീതിശാസ്ത്രങ്ങളിൽ, കേസുചിസ്താരത്തിന് അവരുടെ സാന്നിധ്യമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. പാശ്ചാത്യനീതിശാസ്ത്രത്തിൽ ഇന്നു ജൂറികൾ ന്യായം നടത്തലിന് ഒഴിച്ചുകൂടാത്തവരായിരിക്കുന്നു.

ദേശാധിപന്മാർ രാജപുരുഷന്മാരായപ്പോൾ അവർക്ക് അധികാരം വർദ്ധിച്ചു. അവർ അചിന്തന രാജാധികാരത്തെ അസ്തമിപ്പിച്ചു എന്നു വേണം പറയാൻ. എന്തെന്നാൽ ജാനപദന്മാർക്ക് അതാത് ഇടപ്രദേശങ്ങളായല്ലാതെ, രാജാവിനെപ്പറ്റി ഗണിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലാതെയായി. ഇടപ്രദേശന്മാർ പ്രബലന്മാരായപ്പോൾ ചിലർ രാജാവിനെ വകവയ്ക്കാതെ തുടങ്ങി. അവരുടെ ശക്തി കുറയ്ക്കാനായി രാജാവിന്റെ ഉദ്യമം. ഇറയിലി ഏറ്റ്റ്റാടു ക്രമേണ നശിപ്പിച്ചു; ജനങ്ങളെ നേരിട്ടു തന്റെ പ്രജകളാക്കി; അവരുടെ ഇടയിലുള്ള സമാധാനപരിപാലനം താൻതന്നെ കയ്യാറ. ഇങ്ങനെയാണു നീതിഭരണം രാഷ്ട്രീയകൃത്യമായിത്തീന്നത്.

ഇതുകൊണ്ടു പല ഗുണങ്ങളും സിദ്ധിച്ചു. ഒന്നാമതു, വിധികളെ നടത്താനുള്ള ശേഷി രാജാധികാരത്തിലേയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നതുപോലെ, ഗ്രാമസംഘങ്ങൾക്കുകൂടെ, പ്രദേശന്മാർക്കുകൂടെ, വരാൻ തരമില്ലല്ലോ. വിധികല്പിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല. അതു നടത്തിയെങ്കിൽ മാത്രമേ കാര്യമായുള്ളല്ലോ.

രണ്ടാമത്ത്, രാജാധികാരത്തിൽനിന്നു നിയമിക്കുന്ന ന്യായാധിപർ കരേക്കൂടി സാമർത്ഥ്യവും ന്യായബോധവുമുള്ളവ

രൻ

രാകാനാണെളപ്പം. പക്ഷഭേദം കൂടാതെ നീതി നടത്തുന്നതിൽ അചർ കരകൂടി ജാഗരൂകരായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

മൂന്നാമത്ത്, പ്രജകൾക്കെല്ലാവർക്കും ഒന്നുപോലെ നീതി നടത്തുന്നു. വ്യക്തിയമത്സരംകൊണ്ടും, ആചാരഭേദങ്ങൾ കൊണ്ടും അതിനു വ്യതിയാനങ്ങൾ ഇല്ലാതെയാകുന്നു.

നാലാമത്ത്, പണ്ടു നടപ്പായിരുന്ന ഭവനപ്രവേശങ്ങളും കൈമുക്കുകൾ മുതലായ ദൈവപരീക്ഷകളും തെളിവുശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. സത്യം ചെയ്യുന്ന ഏപ്പാടുകക്ഷികൾക്കു സമ്മതമുള്ളപക്ഷം ഇന്നും കുറഞ്ഞൊന്നു നടപ്പുണ്ട്. എങ്കിലും അതിന്റെ പ്രാബല്യം വളരെ ചുരുങ്ങിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. വിചാരണരീതികൾക്ക് ഐക്യരൂപവും ഉറപ്പും കൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽ നീതിഭരണം രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രധാനകൃത്യമായി പണ്ടുപണ്ടു സ്മൃതികാരന്മാർ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. യൂറോപ്യൻമാരുടെ വളരെ നാൾ കഴിഞ്ഞു, അതായത് ക്രിസ്തു മതപരിഷ്കാരം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം, മാത്രമേ രാജാവിന് ഈ അവകാശം പൂർണ്ണമായി സിദ്ധിച്ചുള്ളൂ.

———— (o) ————

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം.

————

നിയമനിർമ്മാണം.

നീതിഭരണമാണ് ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ പ്രധാന ചുമതലയെന്നു കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞുവെല്ലാം. ആ നീതി എന്താണ്? അതെങ്ങനെയാണിത്? എന്നാണ് നമുക്കു അറിയേണ്ടത്. ആദികാലത്തു നീതി എന്നുവെച്ചാൽ നടപ്പു എന്നായിരുന്നു അർത്ഥം. പൂർവ്വികന്മാർ അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നതിനെ അനുസരിക്കുകയായിരുന്നു നീതി. ഇതു വ്യക്തിപരമായിരുന്നു എന്നു ഗ്രാമസമുദായങ്ങളുടെ ചരിത്രം വ്യക്തപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അതതു ജാതിക്കും വർഗ്ഗത്തിനും നീതി ഓരോ വിധമായിരുന്നു. അവരുടെ ജാതിനിയമമനുസരിച്ചു വേണം ഒരുവന്റെ

കാര്യം നിർണ്ണയിക്കാൻ എന്നുള്ള ചട്ടം ഇന്നും തീരെ ഇല്ലാതെ യായിട്ടില്ല. ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരനെ തന്റെ രാഷ്ട്രീയനിയമമനുസരിച്ച മാത്രമേ വിസ്തരിച്ചുകൂട്ടൂ എന്ന് ഇൻഡ്യയിൽ നിയമമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പല നാട്ടിലും കാണാം.

കൃഷിത്തൊഴിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ട്, സമുദായം ദേശ്യമായതിനോടുകൂടി ഇറയിലിന്റേപ്പാടും പ്രബലപ്പെട്ടപ്പോൾ നീതിവ്യക്തിയെ വിട്ട് ദേശത്തെ പരാമർശിച്ചു. നാട്ടുനടപ്പ് എന്നല്ലാതെ ജാതിനടപ്പ് എന്നുള്ളതു പോയി. എങ്കിലും അപ്പോഴും അതാതു നാട്ടിലുള്ളവർക്കു മാത്രമല്ലാതെ നാട്ടുനടപ്പ് ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു വ്യക്തിവിവേകം തീരെ ഇല്ലാതെയായിരുന്നില്ല. നാട്ടുനടപ്പെന്നും, നാട്ടാചാരമെന്നും മറ്റും പറയുമ്പോൾ ഛിന്ദുലായം, മുഹമ്മദലായം, ഇംഗ്ലീഷുലായംപോലെ വളരെ വ്യാപ്തിയുള്ളതാണതെന്ന് തെറ്ററിയാറില്ല. നാട്ടുനടപ്പ് ദേശൈകദേശങ്ങളെ മാത്രമേ ബാധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

പ്രധാനമായി മൂന്നു സംഗതികളാണു നീതിയുടെ വ്യാപ്തിയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചത്:—

ഒന്നാമത്, പഴയ ആചാരങ്ങളെ രേഖാമൂലം റിക്കാർടാക്കിയത്. നമ്മുടെ സ്മൃതികർത്താക്കന്മാർ ഇതാണു ചെയ്തത്. സ്മൃതികൾ ആരുടേയും ശാസനകളല്ല. പുരാതനാചാരങ്ങളെ മഹാൻമാർ ക്രോഡീകരിച്ചുവെച്ചതാണ്. ഇങ്ങനെ എല്ലാ നാടുകളിലുമുണ്ട്. വിജിഗീഷുക്കൾ ഓരോ നാടുകളെ പിടിച്ചടക്കിയപ്പോൾ, കഴിയുന്നതും ജനങ്ങൾക്കു് ഉപദ്രവം തോന്നാതെ കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനു് ഈ സ്മൃതികൾ ഉപകരിച്ചതിനാൽ, രാജാക്കന്മാർ അവയ്ക്കു മാഹാത്മ്യം കല്പിച്ചു. സ്മൃതിവിധികൾ ഇന്നത്തെ റഗുലേഷൻപോലെ രാജശാസനകളല്ലെന്നു ധരിക്കണം. എങ്കിലും ആധുനികനീതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിനു് അവ വളരെ ഉതകി. നാട്ടുനടപ്പിനു ക്രമേണ വ്യത്യാസം വരുന്നു. അതു വളരെ സാവധാനത്തിലും അറിയാതെയുമാണ്. എന്നുവെച്ചാൽ, നടപ്പുദേദിച്ചുവരുന്നത് ആദ്യം നമുക്കു് അറിവിൽപെടുന്നില്ല; വളരെ നാൾ ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ അതു വ്യക്തമാവൂ. അങ്ങനെയല്ല ക്രിസ്തുമായ ഒരു സ്മൃതിവിധി. അതു് അറി

യാതെ ഭേദപ്പെടുത്താൻ പ്രയാസമാണ്. എങ്കിലും സമുദായ സ്ഥിതിയുടെ ഭേദമനുസരിച്ച് അതിനും ഭേദഗതികൾ വരാതെ തരമില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടത്രെ, ഒന്നിലധികം സ്മൃതികൾ ഉണ്ടാകാൻ ഇടവന്നിട്ടുള്ളത്. മനു ഒരുവിധം പറയുന്നു; യാജ്ഞവല്ക്യന്റെ മതമൊന്നു വേറെ; ശുക്രനീതി മരൊരുവിധം; എന്നിങ്ങനെ വരുമ്പോൾ നീതിയെ സൗകര്യംപോലെ ഭേദപ്പെടുത്താമെന്നൊരു ബോധം ഉളവാകുന്നു. രാജാക്കന്മാരും കാലാനുസൃതങ്ങളായ ഭേദഗതികൾക്ക് അനുക്രമന്മാരാകുന്നു. എങ്കിലും വലിയ വ്യത്യാസങ്ങൾ പെട്ടെന്നു ചെയ്യുന്നത് ഭൃസ്സായമാണ്. ഒരാലായ്ൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ മാറുന്നതിനു വളരെ പണിയുണ്ടു് ഇന്നത്തെ തീണ്ടൽവാദത്തിൽ ഉദാഹരണം കാണുക. അത്ഭുഭേദങ്ങളെ കല്പിച്ചും വാക്കുകളെ പലവിധം വ്യാഖ്യാനിച്ചും വേണം ജനങ്ങളിൽ രൂഢമൂലങ്ങളായ ആചാരങ്ങളെ ഭേദപ്പെടുത്താൻ. രാജാവിന്റെ ഒത്താശയോടുകൂടി ഇതു പലപ്പോഴും സാധ്യമാകുന്നുണ്ടു്. പുതുതായി ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു സംഗതി വല്ല വിധേനയും പഴയ സ്മൃതിയിൽ കത്തിച്ചെടുത്തുകഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാ പേക്കും സമാധാനമായി. ഇതാണ് നീതിതന്ത്രം.

രണ്ടാമതു്, നീതിന്ത്രായകോടതികളുടെ ആവിർഭാവം നിയമനിർമ്മാണത്തെ സഹായിച്ചു. വിജിഗ്നീഷുക്കളായ രാജാക്കന്മാർ സ്വാധികാരത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു് അധികാരികൾമൂലം നാട്ടിൽ ന്യായംനടത്തൽ ചെയ്തുവന്നതിനെക്കുറിച്ചു് കഴിഞ്ഞ അല്പായത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ രാജപുരുഷന്മാർ നാട്ടാചാരമനുസരിച്ചു കഴിയുന്നതും തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്തുവന്നു. പക്ഷേ, നടപ്പുകൾക്കു് അനേകം ചിപ്പുറ വ്യത്യാസങ്ങൾ അവിടവിടെ വന്നുപോയപ്പോൾ, പലേ കഴപ്പങ്ങൾക്കും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ തീരുമാനങ്ങൾക്കും ഇടയായതുകൊണ്ടു്, അവയെ ഏകീകരിക്കാൻ അവർ ശ്രമിക്കാതിരിക്കയില്ല. പണ്ടു് ന്യായക്കോടതി ഒരു ദിക്കിൽ മാത്രം സ്ഥിരമായി കൂടുകയല്ലായിരുന്നു പതിവു്. ന്യായാധിപന്മാർ അവിടവിടെ സഞ്ചരിച്ചു സങ്കീടു്കോടതി കൂടി അതതു ദിക്കിലുള്ള സങ്കടങ്ങൾ കേട്ടു തീരുമാനിച്ചുവന്നു. അങ്ങനെ ഓരോ ന്യായാധിപൻ പല ദിക്കുകളിലും സഞ്ചരിച്ചു ന്യായങ്ങൾ കേട്ടു വിധി കല്പിച്ചുവരുമ്പോൾ, നടപ്പുകളുടെ ഒന്നി

നൊന്നുള്ള ഭീന്നത അവരെ അതിമാത്രം ക്ലേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർ സങ്കീടകഴിഞ്ഞു തിരികെ രാജസഭസ്സിൽ വന്നു കൂടുമ്പോൾ, ഓരോരുത്തർക്കും നേരിട്ടിരുന്ന ക്ലേശങ്ങളെ തങ്ങളിൽ പറഞ്ഞു്, ഭിന്നാചാരങ്ങളിൽ പൊതുവായുള്ള ഭാഗങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു്, തദനുസരണം പിന്നീടു പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ പൊതുവായുള്ള നടപ്തകൾ നാടൊട്ടുക്കുള്ള നീതിയായിത്തീർന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സാമാന്യനീതിയുടെ ഉത്ഭവം ഇങ്ങനെയായിരുന്നു എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു് ഇതുതന്നെയായിരിക്കണം പണ്ടു സ്മൃതികർത്താക്കന്മാരും ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. എത്രയെല്ലാം ഐക്യരൂപം വരുത്തിയാലും ചില ദേശാചാരങ്ങൾ നിലനിൽക്കാതെ വരികയില്ല. ഭായക്രമത്തെ സംബന്ധിച്ച മിതാക്ഷരാൻസാരികളും ഭായഭാഗാൻസാരികളും തമ്മിൽ ഇന്നും തെന്നിൻഡ്യയിലും ബങ്കാളത്തും ഭേദംകാണുന്നില്ലയോ? അതുപോലെ മുഹമ്മദീയരുടെ ഇടയിലും, സുനികളും ഷിയാക്കാരായുള്ള ആചാരഭേദങ്ങൾ കാൺക. ശീമചട്ടങ്ങളിലും ഈ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടു്.

മൂന്നാമതു്, ചില കൃത്രിമസങ്കല്പങ്ങൾകൊണ്ടു നിയമങ്ങൾക്കു് ഭേദഗതി വന്നിട്ടുണ്ടു്. ഉദാഹരണം പറയാം. ചില നാടുകളിൽ വസ്തുക്കൾ അന്യാധീനപ്പെടുത്തിക്കൂടെന്നായിരുന്നു നടപ്പു്. ഇന്നും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഇടവക വിലയ്ക്കു വിൽക്കാൻ പാടില്ലല്ലോ. അതിനെ വിൽക്കാൻ എന്താണു പായം? അന്യനെക്കൊണ്ടു തന്റെ വകയാണെന്നു വാദം കൊടുപ്പിച്ചു്, വാസ്തവത്തിലുള്ള ഉടമസ്ഥൻ അതിനെ സമ്മതിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ആ വസ്തുവിന്റെ കൈവശം മാറിപ്പോകുന്നു; വിലയ്ക്കു വിറ്റതുമാകുന്നില്ല. നാട്ടുനടപ്പിനു വിരോധംകൂടാതെ കൃത്രിമമായി ഇങ്ങനെ നിയമത്തെ ഭേദപ്പെടുത്താം.

നാലാമതു്, ശാസനങ്ങൾമൂലം നീതിശാസ്ത്രത്തിനു നവീനരൂപം സിദ്ധിച്ചു. മുൻപ്രസ്താവിച്ച ഉപായങ്ങൾ നാട്ടാചാരങ്ങൾക്കു ക്രമേണ സ്ഥിരതയും ഐക്യരൂപവും വരുത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും, കാലാനുസൃതങ്ങളായ ഭേദഗതികളുണ്ടാകുന്നതിനു പര്യാപ്തങ്ങളാകുന്നില്ല. അതിനത്രേ ശാസനാരൂപ

ത്തിലുള്ള ചട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായത്. ഈ ശാസനങ്ങളെ രാജാക്കന്മാർ സ്വേച്ഛപോല നിർമ്മിച്ചു നടപ്പാക്കിയവയല്ല. ആദികാലംമുതൽക്കുതന്നെ രാജാക്കന്മാർ മന്ത്രിമാരാൽ നിയന്ത്രിതരായിരുന്നു. ഈ മന്ത്രിസംഘം രാജ്യത്തിന്റെ വിസ്തൃതിക്കൊപ്പം വലുതായിവന്നു. ദേശാധിപന്മാരും, ന്യായാധിപന്മാരും, വൈദികന്മാരും, മന്ത്രിസംഘത്തിന്റെ അംഗങ്ങളായിരുന്നു. ദേശാധിപന്മാർ മിക്കതും അതതു ദേശപ്രമാണികളായിരുന്നിരിക്കണം, തർക്കമില്ല. ആ പ്രമാണികൾ തത്തദേശവാസികളുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിച്ചതായി ഗണിക്കാനല്ലാതെ തരമില്ലല്ലോ. മന്ത്രിമാരുടെ ആലോചന കൂടാതെ ഒരു കാര്യവും രാജാവിന് നടത്താൻ പാടില്ലായിരുന്നു എന്നുവരുമ്പോൾ, രാജശാസനങ്ങൾ അവരുടെ അനുമതി ലഭിച്ചവയായിരുന്നു എന്നു സിദ്ധമായി. ശക്തിമാന്മാരും സ്വതന്ത്രന്മാരായ ചില രാജാക്കന്മാർ സ്വാധികാരപ്രമത്തതനിമിത്തം മന്ത്രിമാരെ ധിക്കരിച്ചും ചില ശാസനങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കാം. എങ്കിലും സാമാന്യേന അങ്ങിനെയല്ല നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതു്. ഈ ശാസനങ്ങളെയും സ്തുതികാരന്മാർ ഗണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഹിന്ദുക്കളുടെ നിയമഗ്രന്ഥങ്ങൾ രണ്ടു തരത്തിലാണുള്ളതു്; ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളെന്നും, നീതിശാസ്ത്രങ്ങളെന്നും. മനു, യാജ്ഞവല്ക്യൻ, ബൃഹസ്പതി മുതലായവർ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളും, കാമദകൻ, ബ്രഹ്മൻ, ഭോജൻ, എന്നുള്ളവർ രചിച്ചിട്ടുള്ളവ നീതിശാസ്ത്രങ്ങളുമാണു്. ഈ രണ്ടു തരത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, വൈദികവും ചൈതനികവുമായ ധർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ ഏതു ഭാഗം രാജാജ്ഞാമൂലമുണ്ടായ നിയമങ്ങളാണെന്നും, ഏതു ഭാഗം പുരാതനാചാരകൃത്യകരണമാണെന്നും, നിർണ്ണയിക്കാൻ കഠേ പ്രയാസമുണ്ടു് എങ്കിലും മൌര്യചംശജന്മാരും, ഗുപ്തവംശജന്മാരും, പാലരാജാക്കന്മാരും, ചോളവംശക്കാരും മറ്റുമായ സാർവ്വഭൌമന്മാർ കല്പിച്ചുണ്ടായ ആജ്ഞകൾ കാമദകീയത്തിലും മറ്റും കാണുന്നുണ്ടു്. അശോകമഹാരാജാവിന്റെ ശാസനങ്ങളിൽ പലതും നീതിശാസനങ്ങളായിരുന്നു എന്നു സംശയമില്ല. ഇങ്ങനെ കാലാനുസൃതമായി ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ നീതി ഭേദപ്പെടുവന്നു. ഇതുപോലെതന്നെയാണു് മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലും നീതി വളന്നതു്.

നാം ഇവിടെ മനസ്സിലാക്കേണ്ട സാരമെന്തെന്നാൽ, രാജാജ്ഞകൾ നീതിയുടെ വളച്ചയ്ക്കു കാരണമായപ്പോൾ പ്രജാസമൂഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളുടെ ആലോചനകൂടിയുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ഈ പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ ഹായപോലും പുരാതനസമുദായളിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. കലഹം കൊണ്ടാണു കായ്ക്കുക അന്നു തീരുമാനിച്ചിരുന്നതു്. അന്നു് ഒരുമാതിരി പൊതുച്ചുമതലയുണ്ടായിരുന്നു എന്നുവേണം പറയാൻ. ഒരു വർഗ്ഗക്കാർ മറ്റൊരു വർഗ്ഗക്കാരിലായെങ്കിലും ദ്രോഹിച്ചാൽ, ആ വർഗ്ഗക്കാരോടു് ഒട്ടേക്കു കലഹമായിരുന്നു നടപ്പു്. സമുദായത്തിൽ രാഷ്ട്രീയനില വന്നപ്പോൾ, രാജാവു് ഈ പൊതുച്ചുമതലയെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കൊലപാതകം നടന്നാൽ, ആ ഗ്രാമത്തിലുള്ളവർ ഘാതകനെ പിടിച്ചുകൊടുക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ അവർ ഉത്തരവാദം പറയണം. രാജപുരുഷനെ ആരെങ്കിലും ഉപദ്രവിച്ചാൽ, ആ നാട്ടുകാരെയെല്ലാം ഉത്തരവാദികളാക്കി. ഇന്നത്തെ ദാധനീതി അന്നുസരിച്ചും; കുറ്റക്കാരനെ പിടിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു മറ്റുള്ളവർ സഹായിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമുണ്ടല്ലോ. ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ കൂടക്കൂടെ സമാധാനലംഘനമുണ്ടായാൽ, കുറ്റക്കാരും, നിർദ്ദോഷികളും ഒരുപോലെ സ്പെഷ്യൽ പോലീസിനു കരം കൊടുക്കണം. മലയാംജില്ലയിൽ ഇതായിട്ടുണ്ടായ ബഹുളത്തിലും ഇതാണല്ലോ ചെയ്തതു്. പണ്ടു രാജാക്കന്മാർ ജനപ്രമാണികളെ പിടിച്ചു പാരാവിലിരുത്തി പിഴകൾ ഈടാക്കിവന്നു. ഇതു വാസ്തവത്തിൽ അതിക്രമമായിരിക്കാം. എങ്കിലും, ഒരു സംഗതി ഇതുകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നു. ജനസാമാന്യത്തിന്റെ നല്ലനടത്തയ്ക്കു് പ്രതിഭൂക്കളെ (ജാമ്മുകാരെ) കല്പിച്ചുവന്നു എന്നു തിട്ടമായി. ഇതിൽനിന്നാണു ജനപ്രാതിനിധ്യം ഉരുളിച്ചതു്. രാജാധികാരികൾ ഓരോ ദിക്കിലും വരുമ്പോൾ, ജനപ്രമാണികൾ കൂട്ടംകൂടി പൊതുസങ്കടങ്ങളെ ഉണർത്തിക്കുന്ന പതിവു് ഇന്നും കണ്ടുപരുന്നുണ്ടു്. നാഞ്ചിനാട്ടുകൂട്ടം ഇതിനുദാഹരണമാണു്.

യൂറോപ്യൻനാടുകളിൽ കൃസ്തുവർഷം പന്ത്രണ്ടാംശതാബ്ദത്തിലാണു് ഇന്നു പാർലിമെൻറു് എന്നു പേരുള്ള പ്രതിനിധിസഭയുടെ തുടക്കം. ഈ മഹാസഭാംഗങ്ങൾ അന്നു ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൂട്ടാ. പ്രഭുക്ക

ന്മാരും, വൈദികന്മാരും, കരനാഥന്മാരും ചേർന്ന് ഒരു സംഘം എന്നു മാത്രമേ പറഞ്ഞുകൂട്ടൂ. ക്രമേണ ഗ്രാമീണന്മാരുടേയും നാഗരീകന്മാരുടേയും കൂട്ടത്തിൽനിന്ന് ഏതാനുംപേരെ അധികാരികൾ നിശ്ചയിച്ച് ഈ സഭകളിലേയ്ക്ക് അയച്ചുവന്നു. ഈ സഭകളെക്കൊണ്ടു രാജാവിനു മുഖ്യമായ പ്രയോജനം കരംചുമത്തി ധനമുണ്ടാക്കുന്നതായിരുന്നു. ജനങ്ങളിൽനിന്നു പണം പിരിക്കണമെങ്കിൽ അവരുടെ പ്രമാണികളെ പിടിച്ചു സമ്മതിപ്പിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ പണം പിരിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ, രാജാവു ജനങ്ങൾ പറയുന്നതും ചിലതുകേൾക്കാതെ തരമില്ല. അങ്ങനെയാണു് ജനസങ്കടങ്ങളെ രാജാവിനോടുണർത്തിച്ചു നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കാനുള്ള അധികാരം പാർലിമെന്റിനു കിട്ടിയതു്.

സങ്കടങ്ങൾ രണ്ടു വിധമാണല്ലോ; വ്യക്തിപരവും പൊതുവെയുള്ളതും. പൊതുവെയുള്ള സങ്കടനിവാരണം ചട്ടങ്ങൾ, അതായതു നീതിശാസനങ്ങൾമൂലമാണു പരിഹൃതമാക്കേണ്ടതു്. ഇങ്ങനെ പാർലിമെന്റിനു നിയമനിർമ്മാണം കരസ്ഥമായി. പാർലിമെന്റിൽ തീർച്ചയാക്കുന്ന നിയമം രാജാവിന്റെ അനുമതിയുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇന്നും ചട്ടമാകുകയുള്ളൂ.

ഭൂരിപക്ഷമെന്നുള്ള ഇന്നത്തെ ഏപ്പാടു് പണ്ടില്ലായിരുന്നു. കൂടുതൽ ആളുകൾ ഒന്നിച്ചു ചേർന്നാൽ ഒരു സംഗതിക്കു സാധുതപം കല്പിച്ചുകൂട. നേരെ മറിച്ച്, യോഗ്യന്മാരായ അപൂർവ്വം ചിലരുടെ അഭിപ്രായമായിരിക്കും വാസ്തവം. ഭൂമിയാണു് ചലിക്കുന്നതു് സൂര്യനല്ലെന്നു വാദിച്ച ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനെ തല്ലിക്കൊല്ലുകയാണു പണ്ടുണ്ടായതു്. എങ്കിലും പൊതു കാര്യങ്ങൾക്കു് ഒരു തീർച്ചയുണ്ടാകണമെങ്കിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തെ അനുസരിക്കാതെ തരമില്ല. പണ്ടു് അപ്രകാരം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ കലഹത്തിൽ പർവ്വസാനിച്ചുവന്നു. അപ്പോൾ കൂടുതലാളുകളുള്ള കക്ഷിതന്നെ ജയിക്കുന്നതുവരമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് ഭൂരിപക്ഷന്ത്രായം അനുവദിക്കാതെ തരമില്ലെന്നായി. ഏകാഭിപ്രായം ഉണ്ടാകാൻ പ്രയാസം; അല്ലെങ്കിൽ കലഹം; എന്നു വരുമ്പോൾ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായത്തിനു പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചു.

പണ്ടത്തെ കലഹത്തിന്റെ ഹായ ഇന്നത്തെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുബഹളത്തിൽ വേഷം മാറി കാണുന്നുണ്ടു്. ആദ്യം

സഭയ്ക്ക് അയച്ചുവന്നവർ, ജനങ്ങൾ മനസ്സാലെ തിരഞ്ഞെടുത്തവരല്ല; രാജപുരുഷന്മാർ നിശ്ചയിച്ചുവരായിരുന്നു. പക്ഷെ, സഭയ്ക്ക് അധികാരം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ, ജനങ്ങൾ പ്രതിനിധീമൂലം ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി. പ്രാതിനിധ്യത്തിനു കച്ചകെട്ടി പുറപ്പെട്ടവർ അപ്പോൾ അധികമായിത്തുടങ്ങി. അപ്പോൾ മത്സരങ്ങളും ബഹളങ്ങളും ആരംഭിച്ചു. അതു മുത്തു മുത്തു പരിഷ്കരണങ്ങളിൽ വലിയ മത്സരങ്ങളുണ്ടാകാറുണ്ട്. അവിടെയും ഭൂരിപക്ഷം തന്നെയാണു പ്രമാണം.

മത്സരത്തിനോടൊപ്പംതന്നെ കക്ഷികളും ഉളവാക്കി. പാർലിമെൻറസഭകളിലെല്ലാം ഇന്നു കക്ഷിയേർപ്പാടു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഒരു ഗുണമുള്ളതെന്തെന്നാൽ, ഒരു കാര്യത്തിന്റെ പല പുറവും ആലോചനാവിഷയമാകുമെന്നുള്ളതാകുന്നു.

പ്രാതിനിധ്യവും, ഭൂരിപക്ഷവും, കക്ഷിയും വന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഇന്നത്തെ രാജഭരണകൂടത്തിന്റെ ആണിക്കല്ലുകൾ ഉറച്ചു. ഈ ഏർപ്പാടുകൾമൂലമുണ്ടാകുന്ന നന്മതിന്മകൾ അതതു രാജ്യങ്ങളുടെ സാമുദായികാവസ്ഥപോലെയിരിക്കുമെന്നു തിട്ടമാണ്.

---(o)---

ആറാം അദ്ധ്യായം

കാര്യഭരണം.

നവീനരാജ്യത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ മൂന്നുതരമായി വിഭജിക്കാം. ഒന്ന് നീതിഭരണം; രണ്ട് നിയമനിർമ്മാണം; മൂന്ന് കാര്യഭരണം; ഇവയിൽ ഒടുവിൽപ്പറഞ്ഞതിനെയാണു സാമാന്യേന ജനങ്ങൾ സർക്കാരെന്നും, ഗവൺമെൻറു് എന്നും മറ്റുമുള്ള സംജ്ഞകൾകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. ഭരണം എന്നതിനു്, കാര്യഭാരമെന്നാണു് അവരുടെ പൊതുൾ. വാസ്തവമാലോചിച്ചാൽ അതു് തെറ്റല്ലതാനും. എന്തെന്നാൽ

കായ്ഭരണത്തിനുള്ള വഴികളാണു നീതിനടത്തലും നിയമ നിർമ്മാണവും. സൗകര്യത്തിനും ഒന്നിനൊന്നു ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന നിയന്ത്രണം നിമിത്തം ഉരുവിക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾ ക്കുവേണ്ടി ഈ മൂന്നു തുറകളെ വേറായി തിരിച്ചു വിവരിച്ചുവരുന്നു. നീതിഭരണത്തെക്കുറിച്ചും നിയമനിർമ്മാണത്തെക്കുറിച്ചും മുമ്പുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ കായ്ഭരണത്തെപ്പറ്റി പറയാം.

രാജ്യരക്ഷ രണ്ടുവിധമാണ്; പുറമേ വരുന്ന ശത്രുക്കളിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കലും, ആഭ്യന്തരകലഹം കൂടാതെ സമാധാനത്തെ പരിപാലിക്കലും. രാജ്യങ്ങളുടെയെല്ലാം സാമ്പ്രദായം സമരോപജ്ഞമാണെന്നു മുൻപിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് വായനക്കാർ ഓർമ്മിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരു രാജ്യം പിടിച്ചടക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ, ജേതാക്കളിൽ പ്രമാണി രാജാധികാരം നടത്തിവന്നതു സേനാപതിമാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ വരികയില്ലല്ലോ. സൈനികസന്നാഹം രാജ്യഭരണത്തിനു് ഒരിക്കലും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണ് സപ്താംഗങ്ങളിൽ പ്രധാനമായി സേനയെ ഗണിച്ചുവരുന്നു. രാമായണം ഭാരതം മുതലായ പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്ന യുദ്ധച്ചടങ്ങുകൾ പോകട്ടെ; ഛണ്ഡനാരുടെ ആക്രമണകാലത്തു് ഗുപ്തവംശജനാരായണൻ, നരസിംഹൻ മുതലായ വിക്രമശാലികളായ രാജാക്കന്മാരും, അലക്സാൻഡരുടെ ആക്രമണത്തെ തടുത്ത മഗധ രാജാക്കന്മാരും നടത്തിട്ടുള്ള യുദ്ധങ്ങളുടെ കഥ വിദേശീയരേഴുതിയ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു നാം ഇന്നു് അറിയുന്നുണ്ട്. കാലാൾ, കുതിര, രഥം ആന എന്നിങ്ങനെ നാലു വിഭാഗത്തോടുകൂടിയ സേനയെക്കൊണ്ടു് അവർ യുദ്ധം ചെയ്ത ക്രമങ്ങൾ ഇന്നു വായിക്കുമ്പോൾ ആശ്ചര്യം തോന്നാതെ വരികയില്ല. ഇന്നു മഹാരാജ്യങ്ങൾക്കുള്ള സമരനിർവ്വഹണസമ്പ്രദായത്തിൽ ഒട്ടും കുറഞ്ഞയെപ്പോലായിരുന്നു ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നതെന്നു്, നീതിശാസ്ത്രങ്ങളും, ഭീഗപിജയചരിത്രങ്ങളും വിശദീകരിക്കുന്നു. യുദ്ധനയങ്ങളും, സന്ധിചിത്രഹസമ്പ്രദായങ്ങളും, ദൂതനിയമങ്ങളും, കൂടവിദ്യകളും, ചാരപ്രവൃത്തികളും എന്നുവേണ്ടി, സംഗ്രാമതന്ത്രം ഒട്ടുക്കു് ഹിന്ദുക്കൾക്കു സുപരിചിതമായിരുന്നു. വെള്ളക്കാരുടെ ആഗമനത്തിനുശേഷവും അതു

നിലനിന്നിരുന്നുവെന്ന് മഹാരാഷ്ട്രയുദ്ധങ്ങൾ, സിങ്കയുദ്ധങ്ങൾ മുതലായവ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്.

സേനാമൂലമായ ഭരണംകൊണ്ടല്ലാതെ ഒരു രാജ്യത്തെ ശത്രുബാധയിൽനിന്നുപുറം പ്രയാസമാണ്. കായ്കളാർത്തിന്റെ ആഭ്യന്തര അവസ്ഥ ഏതു രാജ്യത്തും അപ്രകാരം തന്നെ. ആഭ്യന്തരകലഹങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കാനും സേനയില്ലാതെ തരമില്ല. അതുകൊണ്ട് രാജ്യത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ തുറ സേനയാകുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതിഭേദമനുസരിച്ചു സാമൂഹികങ്ങളായ സാധനങ്ങളും രാജ്യരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടിവരും. നെരുകകളും നാവികസേനകളും ഹിന്ദുസാമ്രാജ്യമന്മാർ വച്ചിരുന്നു. രഘു മഹാരാജാവിന്റെ ദീഗപിജയവണ്ണനയിൽ കാളിദാസൻ,

“വംഗാനൽഖായ തരസാ
നേതാ നൌസാധനോദ്യതാൻ
നിലഖാന ജയസ്തംഭാൻ
ഗംഗാസ്രോതോന്തരേഷു സഃ”

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു നൌസാധനങ്ങൾ അന്നുണ്ടായിരുന്നു എന്നുഹിിക്കാം. ചോളരാജാക്കന്മാർക്ക് ജലഭടന്മാരുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, രാജരാജചോളൻ നാവികസേനാസഹായത്തോടുകൂടി ചേരരാജ്യത്തേയും, ലങ്കാദവീപിനേയും ജയിച്ചു എന്നും, തമിഴന്മാരും രാജാവായ രാജേന്ദ്രചോളൻ വംഗസമുദ്രത്തിലുള്ള സകല ദവീപുകളേയും പിടിച്ചു മരുകയറി ബർമ്മാരാജ്യം സ്വാധീനപ്പെടുത്തിയെന്നും കാണുന്നുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ അന്യരിൽനിന്നു രക്ഷ നേടുന്നത് രാജാക്കന്മാർക്ക് കൃത്യമായിത്തീർന്നു. പിന്നെ ആഭ്യന്തരങ്ങളായ കായ്കളുടെ ഭരണം രാജാവിനു സിദ്ധിച്ചതെങ്ങിനെയെന്നാണു നോക്കേണ്ടതു്. വീട്ടുകായ്കളിൽ സർക്കാർ ഇടപെടുന്നത് യുക്തമല്ലെന്ന് ഒരു പക്ഷക്കാരാണ്. സാമുദായികം, വൈദികം, കച്ചോടം, വ്യവസായം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ സർക്കാർ കൈകടത്തുന്നതു ന്യായരഹിതമാണെന്നാണ് അവർ പറയുന്നത്. ശരിതന്നെയായിരിക്കാം. പക്ഷേ, അതു് അവർജ്ജനീയമാണെന്നു്, ആഭ്യന്തരഭരണതന്ത്രം സർക്കാരിനു് എങ്ങിനെ കിട്ടിയെന്നു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമാകും.

ആദ്യമായി രാജാവു രാജ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങിയതു് ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണു്. പണ്ടത്തെ പ്രധാന നിരത്തുകളെല്ലാം പട്ടാളങ്ങളെ ഒരിടത്തുനിന്നു മറെറാരിടത്തേക്കു നയിക്കാനുള്ള സൗകര്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുണ്ടായവയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് ഇന്നും പ്രധാന രാജപാതകൾ സക്കാരിന്റെ ഭരണത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു്. പാലങ്ങൾ, സത്രങ്ങൾ, താവളങ്ങൾ എന്നുള്ളവയെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒഴിച്ചു് മറ്റുരാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം ഇന്നും പൊതുഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നു ചെലവുചെയ്തു വേണ്ട പോലെ സംരക്ഷിച്ചുവരുന്നു.

രാജ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി സക്കാർ ഇന്നും കൈവശം വച്ചുവരുന്ന മറെറാരു സംഗതി വാർത്താവാഹകസംവിധാനമാകുന്നു. ഇതും ആദ്യകാലത്തു സേനയുടെ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടി വന്നതാണു്. പണ്ടു് ആളുകളെ അയച്ചാണു് ഒരു ലിപ്പിൽനിന്നു മറെറാരു ലിപ്പിലേക്കു് ആജ്ഞകളേയും വാർത്തകളേയും അറിയിച്ചുവന്നതു്. തപാലോട്ടക്കാരും, അഞ്ചലോട്ടക്കാരും ഇന്നും തീരെ ഇല്ലാതായിട്ടില്ല. കമ്പിയും, തീവണ്ടിയും, വിമാനവും, വായുവീചിയും മുഖ്യമായ വാർത്താവിതരണം ഇന്നു വന്നതേയുള്ളല്ലോ.

സമാധാനപരിപാലനത്തിനു മുഖ്യമായുള്ളതു പോലീസു് എന്നു പറയപ്പെടുന്ന രക്ഷിവർഗ്ഗമാകുന്നു. ഒരുവിധം നോക്കുമ്പോൾ ഈ രക്ഷിവർഗ്ഗം നീതിഭരണത്തിന്റെ അംഗമായി കരുതാം. ന്യായകോടതികളുടെ വിധികളെ നടത്തേണ്ടുന്ന ചുമതല അവർക്കുണ്ടു്. അതുമാത്രമല്ല അവരുടെ കൃത്യം നിവാരണവൃത്തിയാണു് അവർക്കു പ്രധാനം. സേനയ്ക്കും രക്ഷിവർഗ്ഗത്തിനും തമ്മിൽ ഇതാണു വ്യത്യാസം. ആപത്തുകളും, ശത്രുക്കളും വരാതെ മുൻകരുതൽചെയ്തു സൂക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരം പോലീസിനു പ്രത്യേകമാണു്. ദ്രോഹികളെ മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞു് അവരെ ഭയപ്രവൃത്തികളിൽനിന്നു വിരമിപ്പിക്കുക, കള്ളന്മാരെ വിരട്ടുക, അഹിതന്മാരെ ബഹിഷ്കരിക്കുക, ജനശ്രദ്ധങ്ങളിൽ ക്ഷോഭങ്ങളുണ്ടാകാതെ സമാധാനത്തെ പരിപാലിക്കുക, ഭയസംഘങ്ങൾ കൂടാതെ നോക്കുക, എന്നിങ്ങനെയുള്ള പല ജോലികൾ രക്ഷിവർഗ്ഗത്തിൽ അധിഷ്ഠിത

ങ്ങളായിരിക്കുന്നു. പണ്ടു ദേശകാവൽക്കാരും, വില്ലക്കാരും മറ്റുമുണ്ടായിരുന്നവർ മതിയാകാഞ്ഞിട്ടാണ് പോലീസ് ഏറ്റെടുപ്പാടു വന്നുകൂടിയത്. ഈ കൃത്യം കടിയനവന്മാരെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുമോ? പൊതുവായുള്ള സർക്കാരിനു മാത്രമല്ലാതെ ഇങ്ങനെ ഒരു ഏറ്റെടുപ്പാടു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതില്ലെങ്കിൽ രാജ്യത്തുള്ള പ്രജകൾക്ക് എങ്ങനെ മനസ്സുടക്കി കാലക്ഷേപം ചെയ്യാൻ സാധിക്കും? പണ്ടു കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണിയും മുളമുട്ടടിമയും, ഇയ്യിടതന്നെ ജംബുലിംഗനാടാനും മറ്റും അതിക്രമങ്ങൾ നടത്തിവന്നപ്പോൾ, സർക്കാരിനല്ലാതെ അവരെ അമർത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ. സമാധാനമുണ്ടായിരിക്കുന്ന കാലത്തു പോലീസും മറ്റും അനാവശ്യമാണെന്നു തോന്നിയേക്കാം. കലാപങ്ങൾ വല്ലതും വരുമ്പോഴാണ് സർക്കാരിന്റെ സാഹായത്തിനുള്ള വില അറിയുന്നതു്. മഹാമാരിയുളവാകുമ്പോൾ സർക്കാർ ചെയ്യുന്ന വൈദ്യസഹായത്തിന്റേയും ശുചീകരണചടങ്ങുകളുടേയും മാഹാത്മ്യം വ്യക്തമാകുന്നു. അതിവൃഷ്ടികൊണ്ടും മറ്റും ആപത്തുകൾ വരുമ്പോൾ, എല്ലാ പേരും സർക്കാരിനെ ആശ്രയിക്കുന്നു. ക്ഷാമം ബാധിച്ചാൽ സർക്കാർ വേണം പരിഹാരമുണ്ടാക്കാൻ. പണിമുടക്കു വന്നാൽ സർക്കാർ ഇടനില നില്ക്കണം. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ ജനങ്ങൾക്കു ക്ഷേമം വരുന്നതിനു മേലാവായി ഒരു ഗവണ്മെന്റ് കൂടാതെ സാധിക്കയില്ലെന്നു കാണാം. ഇതുതന്നെയാണു കാരണം ഈ മാതിരി ഭരണപ്രവൃത്തികളെ സർക്കാർ കയ്യേറിക്കാൻ.

ആഭ്യന്തരഭരണവകുപ്പുകളിൽ ഇന്നു കൗശലമേറിയതായുള്ള പോലീസ് പ്രാധാന്യം മറ്റൊന്നിനുമില്ല. അങ്ങനെ വരാനേ തരമുള്ളൂ. എന്തെന്നാൽ ഏതു സമുദായത്തിൽ നോക്കിയാലും ധനാഭ്ജനമില്ലാതെ പൊതുക്കാര്യങ്ങൾ ഒന്നും നടക്കയില്ല. പുളിന്ദസമുദായങ്ങളിൽ പോലും വേട്ടയ്ക്കുകിട്ടിയതിൽ ഒരു പംക് പ്രമാണിക്കു കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. വർഗ്ഗീയസമുദായത്തിൽ ഗ്രാമക്കാരിൽനിന്നു വരി പിരിച്ചുവന്നു. അതുപോലെ രാജാവു കരം പിരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇറയിലി ഏറ്റെടുപ്പാടു പ്രബലമായിരുന്ന കാലത്തു കരത്തിനു പകരം പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തുവന്നു. എങ്കിലും അന്നും സാധനങ്ങളിൽ ഒരംശം രാജഭോഗമായി കൊടുക്കാതിരുന്നില്ല. ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ പട്ടാളക്കാരെ ശേഖരിച്ചുകൊടുത്തുവന്നതുകൂടാതെ കപ്പവും

നല്ലിയിരുന്നു. കരഗ്രഹണമാറ്റങ്ങൾ പലവിധമാണ്. അതിൽ പ്രധാനം ഭൂനികരിയാകുന്നു. അതിനു സ്വൈര്യവും ക്ഷേമവുംണ്ട്. കരച്ചുകും, കടൽച്ചുകും, ആരവരി, ചന്തവരി എന്നിങ്ങനെ പല മാതിരി നീക്കനികരം ഓരോ കാലത്തുണ്ടായവയൊക്കെ അസ്ഥിരങ്ങളും ജനങ്ങൾക്കു ക്ലേശകരങ്ങളുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെയുള്ള ചില്ലറ വരികളെ കുറയ്ക്കാനാണ് പരിഷ്കൃതഗവൺമെന്റുകൾ ഉദ്യമിച്ചിരിക്കുന്നത്. നീക്കി വസുലക്കാനുള്ള തുറയാണ് റവന്യൂ, അല്ലെങ്കിൽ കരഗ്രഹണത്തുറ. മന്ത്രിമാരുടെ പ്രധാന ചുമതല ഇതാണ്. ടിവാൻ തൊട്ടുള്ള സകല മന്ത്രിമാരും ഇതിൽ ദൃഷ്ടിവയ്ക്കേണ്ടവരാകുന്നു.

ഫിന്റരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണതന്ത്രത്തിൽ ഈ തുറയ്ക്കലുള്ള മാഹാത്മ്യത്തിന് ഒട്ടും കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതർശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗം കരഗ്രഹണത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നതാകുന്നു. സേനാപതി കഴിഞ്ഞാൽ അധികാരിയാണ് കേമൻ. സ്ഥായകൻ, ഗോപൻ, സമാഹർത്താവ്, എന്നിങ്ങനെ പടിപ്പടിയായി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്, ഇന്നത്തെ അധികാരി, അമീൽദാർ, കലക്ടർ, എന്നിങ്ങനെയുള്ളവർക്കു സമമായിരുന്നു. ഭൂമിയുടെ വിസ്തൃതി നിർണ്ണയിക്കുന്ന സർവ്വേ, കരം നിർണ്ണയിക്കുന്ന കണ്ടെഴുത്തു, കൃഷിക്കു പയ്യകതമായി തീർക്കുന്നവണ്ണം ജലസംഭരണവിതരണങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഇറിഗേഷൻ, അളവും തുകയും ക്ഷേമപ്പെടുത്തുന്ന പെന്റവാല്യക്ഷന്റെ തുറ, എന്നിങ്ങനെ പലവിധം കരഗ്രഹണസാമഗ്രികൾ അതർശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം ഇ ചിടെ പകർത്താൻ സാല്യമല്ല.

സർക്കാരിന് ഇപ്പോൾ കരസ്ഥമായിരിക്കുന്ന നാണയനിർമ്മാണത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രം അല്പം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടു മേലോട്ടു കടക്കാം. പണ്ടു സകലവ്യാപാരവും സാമാനങ്ങൾ വച്ചുമാറിയാണ് നടന്നുവന്നത്. സർക്കാർകരം പോലും സാധനമായിട്ടാണ് കൊടുത്തുവന്നത്. ഇന്നാട്ടിൽ നെല്ലും നിന്നിട്ടു അല്പകാലം മാത്രമേ ആയുള്ളല്ലോ ഇതു് ഇരുക്രൂർക്കും, അതായതു് കൊടുക്കുന്നവനും വാങ്ങുന്നവനും, ഒരുപോലെ ക്ലേശാവഹമായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ വിലയ്ക്കു തോതായി ഒരു സാധനം

ങ്ങളായിരിക്കുന്നു. പണ്ടു ദേശകാവൽക്കാരം, വില്ലക്കാരം മറ്റുമുണ്ടായിരുന്നവർ മതിയാകാഞ്ഞിട്ടാണു പോലീസ് ഏല്പാടു വന്നുകൂടിയതു്. ഈ കൃത്യം കുടിയനവന്മാരെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുമോ? പൊതുവായുള്ള സർക്കാരിനു മാത്രമല്ലാതെ ഇങ്ങനെ ഒരു ഏല്പാടു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതില്ലെങ്കിൽ രാജ്യത്തുള്ള പ്രജകൾക്കു് എങ്ങനെ മനസ്സുടക്കി കാലക്ഷേപം ചെയ്യാൻ സാധിക്കും? പണ്ടു കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണിയും മുളമുട്ടമിയും, ഇയ്യിടതന്നെ ജംബുലിംഗനാടാനം മറ്റും അതിക്രമങ്ങൾ നടത്തിവന്നപ്പോൾ, സർക്കാരിനല്ലാതെ അവരെ അമർത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ. സമാധാനമുണ്ടായിരിക്കുന്ന കാലത്തു പോലീസും മറ്റും അനാവശ്യമാണെന്നു തോന്നിയേക്കാം. കലാപങ്ങൾ വല്ലതും വരുമ്പോഴാണു സർക്കാരിന്റെ സാഹായത്തിനുള്ള വില അറിയുന്നതു്. മഹാമാരിയുളവാകുമ്പോൾ സർക്കാർ ചെയ്യുന്ന വൈദ്യസഹായത്തിന്റേയും ശുചീകരണചടങ്ങുകളുടേയും മാഹാത്മ്യം വ്യക്തമാകുന്നു. അതിച്ചുഷ്ടികൊണ്ടും മറ്റും ആപത്തുകൾ വരുമ്പോൾ, എല്ലാപേരും സർക്കാരിനെ ആശ്രയിക്കുന്നു. ക്ഷാമം ബാധിച്ചാൽ സർക്കാർ വേണം പരിഹാരമുണ്ടാക്കാൻ. പണിമുടക്കു വന്നാൽ സർക്കാർ ഇടനില നില്ക്കണം. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ ജനങ്ങൾക്കു ക്ഷേമം വരുന്നതിനു മേലാവായി ഒരു ഗവണ്മെന്റു കൂടാതെ സാധിക്കയില്ലെന്നു കാണാം. ഇതുതന്നെയാണു കാരണം ഈ മാതിരി ഭരണപ്രവൃത്തികളെ സർക്കാർ കയ്യേൾക്കാൻ.

ആദ്യന്തരഭരണവകുപ്പുകളിൽ ഇന്നു കൗശലമുള്ളതായുള്ള പോലെ പ്രാധാന്യം മറ്റൊന്നിനുമില്ല. അങ്ങനെ വരാനേ തരമുള്ളു. എന്തെന്നാൽ ഏതു സമുദായത്തിൽ നോക്കിയാലും ധനാജ്ഞമില്ലാതെ പൊതുക്കാര്യങ്ങൾ ഒന്നും നടക്കയില്ല. പുളിന്ദസമുദായങ്ങളിൽ പോലും വേട്ടയ്ക്കുകിട്ടിയതിൽ ഒരു പംകു പ്രമാണിക്കു കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. വസ്ത്രീയസമുദായത്തിൽ ഗ്രാമക്കാരിൽനിന്നു വരി പിരിച്ചുവന്നു. അതു പോലെ രാജാവു കരം പിരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇറയിലി ഏല്പാടു പ്രബലമായിരുന്ന കാലത്തു കരത്തിനു പകരം പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തുവന്നു. എങ്കിലും അന്നും സാധനങ്ങളിൽ ഒരംശം രാജഭോഗമായി കൊടുക്കാതിരുന്നില്ല. ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ പട്ടാളക്കാരെ ശേഖരിച്ചുകൊടുത്തുവന്നതു കൂടാതെ കപ്പവും

നല്കിയിരുന്നു. കരഗ്രഹണമാറ്റങ്ങൾ പലവിധമാണ്. അതിൽ പ്രധാനം ഭൂനികതിയാകുന്നു. അതിനു സ്വൈര്യവും ക്ഷേമവുംണ്ട്. കരച്ചുകട, കടൽചുങ്കം, ആരവരി, ചന്തവരി എന്നിങ്ങനെ പല മാതിരി നികതികൾ ഓരോ കാലത്തുണ്ടായവയൊക്കെ അസ്ഥിരങ്ങളും ജനങ്ങൾക്കു ക്ലേശകരങ്ങളുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെയുള്ള ചില്ലറ വരികളെ കുറയ്ക്കാനാണ് പരിഷ്കൃതഗവൺമെന്റുകൾ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. നികതി ഖസ്രാലക്കാനുള്ള തുറയാണ് റവന്യൂ, അല്ലെങ്കിൽ കരഗ്രഹണത്തുറ. മന്ത്രിമാരുടെ പ്രധാന ചുമതല ഇതാണ്. ദിവാൻ തൊട്ടുള്ള സകല മന്ത്രിമാരും ഇതിൽ ദൃഷ്ടിവയ്ക്കേണ്ടവരാകുന്നു.

ഫിന്റരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണതന്ത്രത്തിൽ ഈ തുറയ്ക്കലുള്ള മാഹാത്മ്യത്തിന് ഒട്ടും കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതർശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗം കരഗ്രഹണത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നതാകുന്നു. സേനാപതി കഴിഞ്ഞാൽ അധികാരിയാണ് കേമൻ. സ്ഥായകൻ, ഗോപൻ, സമാഹർത്താവ്, എന്നിങ്ങനെ പട്ടികപ്പെട്ടിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്; ഇന്നത്തെ അധികാരി, അമീൽദാർ, കലക്ടർ, എന്നിങ്ങനെയുള്ളവർ സമമായിരുന്നു. ഭൂമിയുടെ വിസ്തൃതി നിർണ്ണയിക്കുന്ന സർവ്വേ, കരം നിർണ്ണയിക്കുന്ന കണ്ടെഴുത്തു, കൃഷിക്കു പയുക്തമായി തീർക്കുന്നവണ്ണം ജലസംഭരണവിതരണങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഇറിഗേഷൻ, അളവും തുകയും ക്ഷേമപ്പെടുത്തുന്ന പൗരവാല്യക്ഷന്റെ തുറ, എന്നിങ്ങനെ പലവിധം കരഗ്രഹണസാമഗ്രികൾ അതർശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം ഇ ചിടെ പകർത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

സർക്കാരിന് ഇപ്പോൾ കരസ്ഥമായിരിക്കുന്ന നാണയനിർമ്മാണത്തെക്കുറിച്ച് മാത്രം അല്പം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടു മേലോട്ടു കടക്കാം. പണ്ടു സകലവ്യാപാരവും സാമാനങ്ങൾ വച്ചുമാറിയാണ് നടന്നുവന്നത്. സർക്കാർകരം പോലും സാധനമായിട്ടാണ് കൊടുത്തുവന്നത്. ഇന്നാട്ടിൽ നെൽകരം നിന്നിട്ട് അല്പകാലം മാത്രമേ ആയുള്ളല്ലോ ഇത് ഇരുക്രൂർക്കം, അതായത് കൊടുക്കുന്നവനും വാങ്ങുന്നവനും, ഒരുപോലെ ക്ലേശാവഹമായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ വിലയ്ക്കു തോതായി ഒരു സാധനം

കൂടാതെ തരമില്ലെന്നായി. കവുടിയൊ, ലോഹക്കഷണമൊ, തോൽത്തുണ്ടൊ, കടലാസുതുണ്ടൊ, എന്തെങ്കിലും എല്ലാവേക്കും സ്വീകാര്യമായ ഒരു സാധനം വേണം. ഓരോരുത്തർ ഓരോന്നിനെ തോതാക്കിയാൽ പ്രയോജനമില്ല. അതുകൊണ്ടാണു സർക്കാർ ഒരു തോതിനെ നിർണ്ണയിച്ചു നാണയമുണ്ടാക്കിയത്. അന്നു മുതൽ നാണയമുണ്ടാക്കുന്ന അധികാരം സർക്കാരിൽ ലയിച്ചു.

ഇങ്ങനെ ഓരോ ആവശ്യം പ്രമാണിച്ചു സർക്കാരിന്റെ ഭരണാധികാരം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഇക്കാലത്തു് ഇതിനൊരു വലുതായ പരിവർത്തനം വന്നിട്ടുണ്ടു്. പ്രജാധിപത്യം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന കാലമാണിതു്. സർവാധികാരവും പ്രജകൾക്കു വേണമെന്നുള്ള ശാഘ്യം നിരന്തരമായി പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. രാജാധികാരം ക്രമേണ ജനപ്രതിനിധികളിൽ സംക്രമിച്ചുവരുന്നു. ഗ്രാമഭരണം, നഗരഭരണം, ശുചീകരണം, വൈദ്യസഹായം, വിദ്യാഭ്യാസം, ഗതാഗതമാർഗ്ഗങ്ങൾ, എന്നുള്ളവയിൽ വിശേഷണ ജനങ്ങളുടെ സ്വയംഭരണം എറക്കറെ വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. നീതിഭരണത്തിലും, ആഭ്യന്തരസമാധാനപരിപാലനത്തിലും ക്രമേണ ആരീതി പ്രതിഫലിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ദേശീയകരഗ്രഹണത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു് ഒരു മാതിരി സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ജനങ്ങൾ തന്നെ കയ്യേറ്റിട്ടുള്ള ഭരണാധികാരികളുടെ മേൽനോട്ടം മാത്രമാണു് രാജാംഗത്തിൽനിന്നു നടത്തിവരുന്നതു് നവീനപരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ രാജാവിനു പൂജ്യതമാത്രം ശേഷിച്ചും, ചിലേടത്തു രാജാവു (പ്രസിഡൻഡ്) പോലും ജനങ്ങളാൽ നിശ്ചിതകാലത്തേക്കു വാഴിക്കുന്നവരായിത്തീർന്നു മിരിക്കുന്നു. ഈ പരിവർത്തനം യുക്തമെന്നും അയുക്തമെന്നും വാദിക്കുന്ന കക്ഷികളുണ്ടു്. അവരുടെ വാദങ്ങളെ കേട്ടു തീരുമാനിക്കേണ്ട ഭാരം ഇവിടെ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ആക്കും അതു് അത്ര എളുപ്പമല്ല. ഒന്നു രണ്ടു തെറ്റിദ്ധാരണകളെ അകറ്റാൻ മാത്രം അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം.

ഒന്നാമതു്, ഏതു മാതിരി ഗവണ്മെൻറു് ആയാലും, സർക്കാറും പ്രജയും ഒന്നാണെന്നു വരാൻ നിവ്വാഹമില്ല. രാജാധികാരം പ്രജകളിലേറുന്നോരും അവർക്കു് സായുജ്യം വരുമെന്നു

മോഹിക്കുന്നതു കേവലം ദിവാസ്വപ്നമാണ്. ആണം പെണ്ണുമുറപ്പിച്ചെടുത്ത സർവ്വപ്രജകൾക്കും തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെ കാര്യം കിട്ടിയിരുന്നാൽതന്നെ, (പല രാജ്യങ്ങളിലും ഇതില്ല) പ്രതിനിധികൾ അഭിപ്രായപ്രകാശനം ചെയ്തപ്പോൾ വരാതെ നിർവാഹമില്ല. ഭൂരിപക്ഷവ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചല്ലാതെ കാര്യങ്ങൾ നടക്കയില്ലെന്നാകുമ്പോൾ, കുറഞ്ഞ കക്ഷിക്കു സങ്കടത്തിനു കാരണമാകും. നിയമനിർമ്മാണത്തിലല്ല, കർമ്മഭരണത്തിലാണ് ഈ സങ്കടം അധികം നേരിടുന്നത്. നിയമനിർമ്മാണത്തിൽ ജനങ്ങളെ പ്പോലും ഭാഗിക്കുന്ന സർക്കാർ, കർമ്മഭരണത്തിൽ കർമ്മങ്ങളെപ്പോലും അവരെ ശാസിക്കുന്നു. ആദ്യത്തേതിൽ സർക്കാർ ഗുണഭോജിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്; രണ്ടാമത്തേതിൽ ആജ്ഞാപിക്കുകയാണു്.

രണ്ടാമതു്, കർമ്മഭരണത്തിൽ സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സാമാന്യേന പ്രജാക്ഷേമത്തെത്തന്നെ ലക്ഷക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാമെങ്കിലും, മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുണ്ടാകുന്ന ഭാരബോധം കീഴിലുള്ളവർക്കു് എല്ലാപേർക്കും വരാൻ എളുപ്പമല്ല. കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെക്കൊണ്ടാണു പല കാര്യങ്ങളും നടക്കാനുള്ളതു്. ഒരു കർമ്മവടക്കാരൻ തന്റെ വ്യാപാരത്തിൽ കാണിക്കുന്ന ശുഷ്കാന്തി, ഒരു ഗവണ്മെന്റിനു രാജ്യഭരണത്തിൽ വരാൻ നിർവാഹമില്ല. അഭിമാനസംരക്ഷണത്തിനായിട്ടെങ്കിലും സർക്കാരിനു പല നൂനതകളെയും കണ്ണടച്ചു ഗൌരവിക്കാതിരിക്കേണ്ടിവരും.

ആദ്യത്തരഭരണത്തിൽ പ്രജാസാമാന്യത്തിനു് എത്രതന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയാലും, പുറമെയുള്ള ശത്രുക്കളിൽനിന്നുള്ള ബാധകളെ അകറ്റാൻ ഒരു ഗവണ്മെന്റിനുണ്ടാകുന്ന ശക്തി പ്രജാസംഘങ്ങൾക്കു വരാൻ പ്രയാസം. അതുകൊണ്ടു പ്രജാധികാരം എത്ര വർദ്ധിച്ചാലും, ആപത്തു വരുമ്പോൾ ഏകശാസന അത്യാവശ്യമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതാണ്. ആ ശാസനാധികാരിക്കും രാജാവിനും തമ്മിൽ യാതൊരു ഭേദവുമില്ല.

ഓട്ടം അദ്ധ്യായം

രാഷ്ട്രീയസമുദായത്തിന്റെ വകഭേദങ്ങൾ.

പാശ്ചാത്യാത്മശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആരംഭിച്ചുവന്നതു രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ വകഭേദങ്ങളെ വിവരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു. ആരിസ്റ്റോട്ടൽ എന്ന ഗ്രീക്കുപണ്ഡിതൻ, രാജാധിപത്യഭരണം, പ്രഭുസമുദായഭരണം, ജനസമുദായഭരണമെന്നു മൂന്നായി രാഷ്ട്രീയഭരണത്തെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. നവീനാത്മശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ വിഭാഗത്തെ അത്ര വകവെച്ചിട്ടില്ല. അവയുടെ ഗുണഭോഷവി.തയിലും ഇന്നു ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനു കാരണം മറ്റൊന്നുമല്ല; ഭേദത്തിന്റേയും, സമുദായത്തിന്റേയും നിലയനുസരിച്ചുണ്ടാകുന്ന ഭരണരീതി അതതിനു യുക്തമെന്നല്ലാതെ, ഉത്തമമായതല്ലെന്നും കല്പിക്കുന്നതു യുക്തമല്ലെന്നുള്ള ബോധംകൊണ്ടാകുന്നു.

ഭരണസംവിധാനം ഏതുപ്രകാരത്തിലിരുന്നാലും, രാഷ്ട്രീയസമുദായങ്ങളിലെല്ലാം രാജാധികാരം ഒരിടത്തല്ലാതെ കാണാൻ തരമില്ല; ആ രാജാധികാരത്തിന്റേ, മറ്റുള്ളവരെ നിയന്ത്രിക്കാൻ, അതായത്, ആജ്ഞാപാത്രകരാക്കാനുള്ള അധികാരവുമുണ്ടായിരിക്കും. ഈ അധികാരമില്ലെങ്കിൽ കലാപമായി. രാജാധികാരം ഒരുവനിൽ മാത്രമായിരിക്കുമ്പോൾ അനിയന്ത്രിതസാമ്രാജ്യമായി; പ്രഭുക്കളാൽ നിയന്ത്രിതമാകുമ്പോൾ പ്രഭുവിഷ്ണുതാഭരണമായി; ജനപ്രതിനിധികളാൽ നിയന്ത്രിതമാകുമ്പോൾ ജനസമുദായഭരണം, അല്ലെങ്കിൽ സ്വയംഭരണമാകുന്നു. ഇവയിൽ അനിയന്ത്രിതസാമ്രാജ്യം രാജാവിന്റെ തോന്യാസമായതുകൊണ്ട് ദുഷ്ടഭരണമാണെന്നും, പ്രഭുവിഷ്ണുതാഭരണം പക്ഷഭേദം നിമിത്തം ദുഷ്ടപ്രായമായിത്തന്നെയിരിക്കുമെന്നും, സ്വയംഭരണം ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളതാകുകൊണ്ട് നല്ലതാണെന്നും പറക്കെ ഒരു ബോധമുണ്ട്. ഇതു അത്ര ശരിയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. സ്വയംഭരണം സ്വതന്ത്രനായ രാജാവിന്റെ ഭരണത്തെക്കാൾ എത്രയോ ദുഷ്ടമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്.

രാജാക്കന്മാരായും ജനങ്ങളായും ഭരിക്കപ്പെടുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലും പല പൂത്യാസങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. രാജാ

ധികാരം രാജാവിങ്കൽ സ്വതന്ത്രമായിരുന്നു ഇക്കഴിഞ്ഞ മഹായുദ്ധംവരെ റഷ്യാസാമ്രാജ്യത്തിൽ. രാജാധികാരം പ്രഭുക്കന്മാരും പ്രജാപ്രതിനിധികളും ചേർന്ന പാർലിമെൻറസഭയിൽ സമകൃമിച്ചിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇന്നു കാണുന്നത് നിയമനിർമ്മാണവും കർമ്മാധികാരവും പ്രത്യേകം പിരിഞ്ഞാണ് ജർമ്മനിയിലും, ആസ്ട്രിയാരാജ്യത്തും ഇക്കാലം വരെയിരുന്നത്. അവയ്ക്കു രണ്ടിനും ഐക്യമുണ്ട് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവു വംശപാരമ്പര്യക്രമത്തിന് അഭിഷിക്തനാണ്. ഐക്യനാട്ടിലെയും, ഫ്രാൻസിലെയും മറ്റും പ്രസിഡൻഡിനെ ക്ലിപ്തകാലത്തേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത് കാബർഗ്സ്റ്റിനു സുപ്രീംകോടതിയുടെ മേൽ യാതൊരു അധികാരമില്ല ഐക്യനാടുകളിൽ. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പാർലിമെൻറിനു ന്യായകോടതികളുടെ അധികാരമുണ്ട് ഇങ്ങനെ ഓരോ രാജ്യങ്ങളുടെയും ഭരണരീതികൾ നോക്കിയാൽ അനവധി വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാം.

ഭരണസംപ്രദായം സാധാരണയെന്നും അസാധാരണയെന്നും രണ്ടായി ഗണിക്കാം. സാധാരണസമ്പ്രദായത്തിൽ രാജാധികാരം സ്വഭാവം അനായാസേന ഏതു വിഷയത്തിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നതുക്രമം, അതിന് ഒരു അവധി കല്പിക്കാനും തരമില്ല. സമുദായത്തിന്റെ വളർച്ചപോലെ അതും ഭേദപ്പെട്ടു വരുമെന്നു പറയാം. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ അവസ്ഥയിതാണ്. അങ്ങനെയല്ല മറ്റനേകം രാജ്യങ്ങളിൽ. അവിടെ രാജാധികാരം ക്ഷൗർമാണ്. ഉടമ്പടിയിന്മേലാണ് രാജാധികാരം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ആ കരാറിൽ ഉൾപ്പെട്ട സംഗതികളിലല്ലാതെ രാജാവിനു പ്രവർത്തിച്ചുകൂടാ. പ്രജാധിപത്യം മുഴുത്ത്, 'റിപ്പബ്ലിക്' എന്നു പറയുന്ന സ്വയംഭരണസംപ്രദായം നടപ്പായിരിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം ഈ മാതിരി കരാറുകളുണ്ട്. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാട്ടിലെ ഭരണം ഒരു പൊതുക്കരാറിന്മേലാണ് ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജർമ്മൻയുദ്ധാനന്തരം യൂറോപ്പിലുള്ള പല രാജ്യങ്ങളും അരൾക്കര അരശാക്കിയിരുന്നതി, ബഹിഷ്കരിക്കുപോലും ചെയ്ത്, സ്വയംഭരണകോലാഹലത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയാണ്. രാജാവിന്റെ സ്വതന്ത്ര ഭരണത്തിനു വിളഭ്രമിയായിരുന്ന റഷ്യാസാമ്രാജ്യമാകട്ടെ, ഒരാറ്റത്തുനിന്ന് എതിർന്നു പററി, രാജാധികാരത്തുന്മുഖം,

അതായത് അരാജകമായ, ഭരണതന്ത്രത്തെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അരാജകഭരണമെന്നു വെച്ചാൽ അക്രമം അല്ലെങ്കിൽ ഭരണരാഹിത്യമെന്നാണു് ഇതുവരെ ഗണിച്ചുവന്നതു്. ഈ പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പരിണാമം കണ്ടുതന്നെ അറിയണം.

പ്രജാപ്രഭുത്വം അല്ലെങ്കിൽ സ്വയംഭരണം എന്നുള്ള രീതി പാശ്ചാത്യർ മുതലിച്ചതാണെന്നും, പൌരസ്ത്യസമുദായങ്ങൾക്കു് ഇല്ലാത്തതും ചേരാത്തതുമാണെന്നും ഒരഭിപ്രായം പരക്കെയുണ്ടു്. ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ ഏറിയ കാലമായി ഭരണം രാജാവിനാൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടും, സമൃതികാരന്മാർ ആ മാതിരി രാജ്യഭരണത്തിനു് ഉത്തമത്വം കല്പിച്ചു വിവരിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടും, പലരും ഇങ്ങനെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതായി ഉറഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വേദങ്ങളിൽ കാണുന്ന സാമുദായികഭരണവും, പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഗണഭരണങ്ങളും, അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൽ കാണുന്ന കലസംഘഭരണങ്ങളും, സ്വയംഭരണത്തിന്റെ ആദിമാലട്ടങ്ങളായിരുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. തദനന്തരം ക്രിസ്തുവിനു് ആറു ശതവർഷത്തിനു മുൻപിൽ ശിംശുമാരത്തിലെ ഭക്തന്മാർ, അഴകപ്പത്തിലെ ബുലികൾ, കേശവട്ടത്തു കളമന്മാർ, പിപ്പലിവനത്തിലെ മൊരിയർ, രാമാഗമത്തിലെ കൊലിയർ, കപിലവാസ്തുവിലെ ശാക്യർ, മിഥിലയിലെ വിദേഹർ, വേശാലിയിലെ ലിറ്റുവികൾ, എന്നിങ്ങനെ പല സ്വയംഭൂതസമുദായങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. പിന്നീടു ഗ്രീക്കുകാരായ മാസിഡോണിയായിലെ ഫിലിപ്പു്, അലക്സാണ്ടർ, എന്നു പേരുകേട്ട രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തു്, സിന്ധുനദീമുഖത്തു പാടല എന്നൊരു സ്വയംഭൂതരാജ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അരാഷ്ട്രകർ എന്ന സ്വയംഭരിഷ്ടകൾ അലക്സാണ്ടറെ യുദ്ധങ്ങളിൽ എതിർത്തുവത്രെ. മാലവക്ഷുദ്രർ, സർവ്വകായർ, അഗലസായികൾ, നൈസിയന്മാർ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള സ്വയംഭൂതരാജ്യക്കാരും അലക്സാണ്ടരുടെ ആക്രമണത്തെ തടുത്തതായി ഗ്രീക്കുകാർക്കു്കളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. മൗര്യവംശരാജാക്കന്മാർ ദിഗപിജയം ചെയ്തു സാമ്രാജ്യം നേടിയതിനു മുൻപിൽ, പശ്ചിമോത്തരദേശത്തു് കുശാന്മാരും, ദക്ഷിണദേശത്തു് ആന്ധ്രരും, യമുനാതീരങ്ങളിൽ യൌധേയരും (അവരിൽ ഭദ്രമനൻ എന്നൊരു മഹാ

സേനാപതിയുണ്ടായിരുന്നു), രാജപുത്രാണാവിൽ അജ്ജ്ഞനായനന്മാരും, മാലവരാജ്യത്തു മാളവരും, ഉത്തരഭദ്രരും, ശിബികളും മറ്റും സ്വയംഭരിപ്പുകൂട്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ മെന്റുവംശം മുതിർന്നവനതുവരെ സ്വയംഭരണം ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു എന്തുള്ളതിനു പല തെളിവുകളും കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. മലയാളരാജ്യത്തു് ആദ്യം ജനപ്രതിനിധിഭരണമായിരുന്നു. തളിയാതിരികളും പെരുമാക്കന്മാരും ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുവന്നു. തറക്കൂട്ടങ്ങൾ, നാട്ടുകൂട്ടങ്ങൾ, മാമാങ്കൂട്ടങ്ങൾ എന്നുള്ളവ പുരാതനകേരളത്തിലെ ഭരണസമിതികളായിരുന്നു.

ഇൻഡ്യാസംസ്ഥാനത്തെ യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതു് ഒട്ടും യുക്തമല്ല. ഒന്നാമതു്, റഷ്യാരാജ്യം ഒഴിച്ചുള്ള യൂറോപ്പുഖണ്ഡത്തിൽ ഒട്ടും കറവല്ല ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിന്റെ വലിപ്പം. യൂറോപ്പുഖണ്ഡത്തിൽ എത്രയോ ഭിന്നഭിന്നരാജ്യങ്ങളുണ്ട്. അപ്പോൾ ഹിമവൽസേതുപർവ്വതം കിടങ്ങുന്ന ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തെ ഏകരാജ്യമായി സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. വിജിഗീഷുകൂട്ടായിരുന്ന സമുദ്രഗുപ്തൻ, വിക്രമാദിത്യൻ, മുതലായ ചക്രവർത്തികളുടെ കാലത്തു് ഇൻഡ്യയുടെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കി ഏകശാസനയിൽ ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നെങ്കിലും, എത്രയോ കാലം കഴിഞ്ഞു മുക്തിലൻചക്രവർത്തികളായ അക്ബറും, ഔറംഗസീബും വാണകാലത്തു മാത്രമാണു് ഇൻഡ്യയ്ക്കു് ഏകനായകത്വം സിദ്ധിച്ചതു്. സത്യത്തിൽ ഇൻഡ്യാരാജ്യം ഒന്നാണെന്നുള്ള ബോധം ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ആധിപത്യം ഉറച്ചതിനു മേൽ മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ എന്നുവേണം പറയാൻ. ഇങ്ങനെ പിരിഞ്ഞു വർത്തിച്ചിരുന്ന ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തിലെ ഭരണതന്ത്രം ഇംഗ്ലണ്ടിലേയോ, ഫ്രാൻസിലേയോ, ജർമ്മനിയിലേയോ മറ്റോ ഭരണരീതിയോടു സാമ്യപ്പെടുത്തുന്നതു ശരിയായിരിക്കയില്ല. മറ്റുരാജ്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഭരണസംപ്രദങ്ങൾക്കെല്ലാം മുമ്പേ ഇൻഡ്യയിൽ ഓരോ ഇടങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതാണു്.

സമഷ്ടിഭരണം, വ്യഷ്ടിഭരണം എന്നു് ഭരണസംപ്രദായത്തെ തിരിക്കാറുണ്ടു്. ഇൻഡ്യയുടെ സമഷ്ടിഭരണമാണു്

വൈസ്രായി നടത്തുന്നത്. ഓരോ സംസ്ഥാനങ്ങളെ ഗവർണർ ഭരിക്കുന്നതു വ്യക്തിഭരണമാകുന്നു. പണ്ടും ഇതുണ്ടു്. ഓരോ രാജ്യങ്ങളെ ദിഗ്വിജയം ചെയ്ത കരളങ്ങളാക്കുമ്പോൾ, ചിലതിനെ സ്വന്തരാജ്യത്തോടു ചേർക്കുകയും, ചിലതിനെ കപ്പം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു സ്വയംഭരണത്തിനു വിട്ടുകയുമാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഇന്നു് ഇൻഡ്യയിലുള്ള നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾ വ്യക്തിഭരണത്തെയാണു നടത്തുന്നതു് ഫ്രാൻസ്, ഇറ്റലി എന്നീ യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിൽ അനേകം ഉപരാജ്യങ്ങളെ ചേർത്തു് സമൃദ്ധിഭരണം നടക്കുന്നു. ജർമ്മനിയിൽ വ്യക്തിഭരണം കാണാം.

ഈ വ്യത്യാസത്തിൽനിന്നു മുളച്ചു ആദർശമാണു് സംയുക്തഭരണ(Composite States) സംഗ്രഹം. ഇതു പ്രധാനമായി സ്വീഡൻസർലാണ്ടു് എന്ന യൂറോപ്യൻരാജ്യത്തിൽ ഇന്നു നടപ്പുണ്ടു്. ഇതു കണ്ടുപഠിച്ചു്, കരാറിന്മേൽ ഒന്നിച്ചു ചേർന്നുള്ള ഒരു മാതിരി സംയുക്തഭരണം അമേരിക്കയിൽ ഐക്യനാടുകാർ ആരംഭിച്ചു. അതിൽനിന്നു പകർത്തി ആസ്ട്രേലിയ, തെന്നാഫ്രിക്ക എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ പുതിയ ഭരണരീതി ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചില രാജ്യങ്ങൾ രാജവംശങ്ങളുടെ ഐക്യംകൊണ്ടു് ഒന്നിച്ചുചേർന്നുപോയിട്ടുണ്ടു്. ഇംഗ്ലണ്ടും സ്കോട്ട്ലണ്ടും അപ്രകാരം ചേർന്നതാണു്. പാർലിമെൻറു് ഒറ്റയായതുകൊണ്ടു ചേർന്ന രാജ്യങ്ങളാണു് സ്വീഡനും നാർവേയും. ഇങ്ങനെ അനവധി സങ്കരഭരണങ്ങൾ ഉള്ളവയെല്ലാം പരിഗണിച്ചാൽ ഗ്രന്ഥചിന്താരം വന്നുപോകുമെന്നു കരുതി വിരമിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ഓരോ നാടിന്റേയും, ചരിത്രത്തിന്റേയും, ആദർശങ്ങളുടേയും അവസ്ഥപോലെ രാഷ്ട്രീയ ഭരണരീതി ഒന്നിക്കുകയും ചിരിയുകയും ചെയ്തുവരുന്നു എന്നു പറയാം.

മുമ്പിൽ രാജാക്കന്മാരില്ലാത്ത ഭരണം രാജ്യഭരണമാകയില്ലെന്നായിരുന്നു സാധാരണവിചാരം. ഇന്നു ജനങ്ങളുടെ സ്വാധീകാരമില്ലാത്ത ഭരണം ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളതാകയില്ലെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തം സാമൂഹികമായിരിക്കുന്നു. സ്വയംഭരണകൃത്യം അല്ലെങ്കിൽ ഉത്തരവാദിത്വഭരണം, പ്രധാനമായി ഇന്നു മൂന്നു മാതിരിയാണു കാണുന്നതു്. (൧) പാർലിമെൻറു് എന്നു പറ

സ്വൻ

യപ്പെടുന്ന ജനപ്രതിനിധിസംഘത്തോടു് ഉത്തരവാദിത്വമേറ്റു മന്ത്രിസഭാമൂലമായുള്ള ഭരണം. ഇതാണു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നടപ്പു് അതിനെ തുടർന്നു് ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ സാമന്തരാജ്യങ്ങളിലും മറ്റു യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിലും ആ രീതി നടപ്പായിരിക്കുന്നു. (൨) അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന അധ്യക്ഷ ഭരണം. ഇതു് അമേരിക്കയിലും വേറെ രാജ്യങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു് (൩) കായ്കനിവഹണസംഘംമൂലമായ ഭരണം. ഇതു യൂറോപ്പിൽ സ്വീഡൻസർലാണ്ടിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു പ്രധാനരീതികളിലും അവാന്തരവ്യത്യാസങ്ങൾ പലതുമില്ലാതില്ല. എങ്കിലും അവയെല്ലാം സമാംശങ്ങളുണ്ടു്. അവയെ വൈക്കൈയ്ക്കുണ്ടു് ബ്രൈസ് ഇങ്ങനെ ചുരുക്കി പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നു:—

(൧) രാജാവു എന്നൊരു സ്ഥാനമുണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും ഭരണം നടക്കും. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ രാജാവുണ്ടു്. അതുപോലെ ഇറലി, ബൽജിയം, സ്പെയിൻ, മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലുമുണ്ടു്. ഫ്രാൻസിൽ രാജാവില്ല. അവർ ഉള്ളതുകൊണ്ടും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഭരണരീതിക്കു് ഒരു വ്യത്യാസമില്ല. എന്തുപോലെയെന്നാൽ, ഒരു വലിയ കപ്പേരിക്കെട്ടിടത്തിൽ ഓരോ മുറിയിലും വിവിധജോലികൾ നടക്കുന്നു. കെട്ടിടത്തിലുള്ള വിവിത്രവേലകൾക്കു് അതിലെ ഓരോ മുറിയിൽ നടക്കുന്ന വേലകളുടെ ഭേദംകൊണ്ടു വ്യത്യാസമുണ്ടോ? എന്നതുപോലെ.

(൨) അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലും, യൂറോപ്പിൽ സ്വീഡൻസർലാണ്ടിലും, ആസ്ട്രേലിയയിലും ഉള്ളതുപോലെ അദ്ദേഹമായ ഒരു ഉടമ്പടിയിൽ സ്ഥാപിതമായിരുന്നാലും, ബ്രിട്ടണിലും ന്യൂസീലാണ്ടിലും ഉള്ളതുപോലെ ഇപ്പോൾസരണം നിയമങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കയും റദ്ദു ചെയ്തയും ഒരേ അധികാരത്തിനു നടത്താമെന്നുള്ള അനിശ്ചിതമായ ഏല്പാടിൽ സ്ഥാപിതമായിരുന്നാലും, ഭരണത്തിനു യാതൊരു തടസ്സവുമില്ല.

(൩) രാജാധികാരം ആരു നടത്തിയാലും, ജനങ്ങളിലാണു് അതിന്റെ മൂലശക്തി.

(൪) തന്നിമിത്തം കരം ചുമത്താനും, ഓരോ തുറകൾക്കു ധനം വീതിച്ചുകൊടുക്കാനുമുള്ള അധികാരം പ്രജാപ്രതിനിധികൾക്കു മാത്രമേയുള്ളു.

(8) രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ സാന്നിധ്യം അപരിത്യാജ്യമാണ്.

ഓരോ മാതിരി ഭരണരീതികളുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെയും ആ പണ്ഡിതൻ തന്നെ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ ക്രോഡീകരിക്കാം:—

I പാർലിമെൻറും മന്ത്രിസഭയും കൂടിയ ഭരണത്തിന്,

(1) രാജ്യാധിപനായി ചേരിന് ഒരാൾ ഉണ്ടായിരിക്കും; ഗ്രാൻസ്, ജമ്മിനി, ഫിൻലൈണ്ട്, സെക്കോസ്ലോവാക്കിയാ, പോളണ്ട്, എസ്റ്റോണിയാ, പോർട്ടുഗൽ, ഈ യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിൽ ക്ഷേത്രകാലത്തേക്ക് പ്രമാണിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയാണ്; ഇറാലി, ബ്രിട്ടൺ, ഹാളണ്ട്, ബൽജിയം, ഗ്രീസ്, നാർവെ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ വംശപാരമ്പര്യമായി രാജാവ് ആ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. അവർക്ക് പാർലിമെൻറിനോടു് ഉത്തരവാദിത്വമില്ല; പാർലിമെൻറിന് അവരെ നീക്കാനും വഹിയ്ക്കാനും വഹിയ്ക്കുന്നു.

(2) പാർലിമെൻറിനോടു് ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളതും, ആ സഭയ്ക്ക് ആക്കുകയും മാറുകയും ചെയ്യാവുന്നതുമായ ഒരു മന്ത്രിസംഘമുണ്ട്. ഇവരാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ. അവർ പാർലിമെൻറുസാമാജികരായിരിക്കുകയും വേണം.

(3) ഒറ്റയൊ ഇരട്ടയൊ സഭയ്ക്കു ചേർന്ന ഒരു പാർലിമെൻറ്, അതായത് ഒരു നിയമാധികാരസഭ, ഉണ്ട്. ഈ സഭയിലെ സാമാജികന്മാർ ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവരാണ്. ഒരു സഭ ക്ഷേത്രകാലത്തേക്ക് മാത്രമേ നിലനില്ക്കുകയുള്ളൂ. ആ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ പുതിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പു വേണം. മന്ത്രിസംഘത്തിന്റെ പ്രേരണയാൽ രാജാവിന് ആ സഭയെ ഏതു സമയത്തും പിരിച്ചുവിടാം.

II പ്രസിഡൻറ് അല്ലെങ്കിൽ അധ്യക്ഷഭരണത്തിന്,

(1) രാജ്യാധിപനായി ഏതാനും ക്ഷേത്രകാലത്തേക്ക് ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു ആളുണ്ടാകും. ഗൗരവമേറിയ കുറവുകളുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ പരസ്യമായ വിചാരണ കഴിച്ച്, ജനപ്രതിനിധിസഭയ്ക്ക് അയാളെ ഏതു സമയത്തും

മാറാനും; എന്നല്ലാതെ അയാളുടെ മേൽ യാതൊരു അധികാരവുമില്ല. പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ആക്ടാണു മാറാനും, മറ്റു രാജ്യങ്ങളുമായുള്ള ഇടപാടുകളെ നടത്താനും അയാൾക്ക് അധികാരമുണ്ട്; അവരുടെ ഗുണലോഷം കേൾക്കുകയും.

(൨) ഒരു മന്ത്രിസംഘമുണ്ട്. മന്ത്രിമാരെ ആക്ടാണു നീക്കാനുമുള്ള അധികാരം പ്രസിഡൻഡിനാണു്; അവർക്ക് ഉത്തവാദിത്വവും അയാളോടാണു്; ജനപ്രതിനിധിസഭയോടല്ല. പ്രജാസഭയിൽ അവർക്ക് സാമാജികത്വവുമില്ല.

(൩) രണ്ടു സഭകളായി വേർതിരിക്കുന്ന ഒരു നിയമാധികാരസഭയുണ്ട് ഈ സഭയെ പിരിച്ചുവിടാൻ പ്രസിഡൻഡിനു് അധികാരമില്ല. സഭയിൽ നിശ്ചയിക്കുന്ന തീരുമാനങ്ങളും നിയമങ്ങളും പ്രസിഡൻഡിന്റെ അനുവാദമില്ലാതെ മാത്രമേ ഉൾജ്ജിതത്തിൽ വരുത്താവൂ. അയാൾ അനുവദിച്ചില്ലെങ്കിൽ, നിയമാധികാരസഭയുടെ ഇരുസഭയിലും, മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗം സാമാജികർ അനുവദിക്കുന്നപക്ഷം ഉൾജ്ജിതത്തിൽ വരുത്താമെന്നു് അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽ നിയമമുണ്ട്.

III കാര്യനിർവഹണസംഘമുലമായ ഭരണത്തിനു്,

(൧) ഒരു ചെറിയ കാര്യനിർവഹണസംഘമുണ്ട്. അതു് രാഷ്ട്രകാലത്തേക്കു മാത്രം ഏർപ്പാതാണു്. അതിലെ സാമാജികന്മാർക്ക് നിയമസമിതികൾ സമാജികസ്ഥനമില്ല; എങ്കിലും അവിടെ പ്രസിഡൻഡിരിക്കാം.

(൨) രണ്ടു സഭകളായി പിരിഞ്ഞ ഒരു നിയമസമിതിയുണ്ട്. അവയുടെ രാഷ്ട്രകാലവർത്തികളാണു്. അവയെ പിരിച്ചുവിടുവാൻ അവർക്ക് അധികാരമില്ല.

(൩) ഒരു സഭയുടെ ചേർപ്പും എല്ലാവരും ചേർന്ന ഒരു സഭയുണ്ട്. ആ സഭയിൽ ഉൾജ്ജിതത്തിൽ ഏതാനും ആളുകളുടെ ആവശ്യപ്രകാരവും, സഭയുടെ ഉൾജ്ജിതമായ പ്രേരണയിൻപേരിലും, നിയമങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുകയും നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യാം; നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്യാം. ഈ സഭ മുൻപുണ്ടാക്കിയ നിയമസമിതിയുടെ മേലായി ഗണിക്കാം.

ഇക്കാലത്ത് പ്രജാപ്രതിനിധിഭരണത്തിന്, അല്ലെങ്കിൽ സപര്യഭരണത്തിന്, അധികം പ്രചാരം വന്നിരിക്കുന്നതാണ് എന്ന് അതിന്റെ പ്രധാന മാതൃകകൾ ഇപ്പോൾ നടപ്പിലാക്കിയെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇത്രയും ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. സപര്യഭരണകോലാഹലം നാട്ടിലെവിടെയും കേൾക്കാനുണ്ട്. അതിലൊന്നും ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളുമുണ്ടെന്നു പരിഗണിക്കുന്നതിനുപോലും അക്ഷമനായിട്ടാണ് പലരും പ്രസംഗിക്കുന്നത്. എത്രതന്നെ സപര്യസമിതികൾ മനോരാജ്യത്തിലുണ്ടാകും, ഓരോ രാഷ്ട്രീയസമുദായത്തിന്റെ താൽക്കാലിക വസ്തുതകളാണ് അവിടെയുള്ള ഭരണതന്ത്രം ഏറ്റെടുക്കുന്നതെന്നുള്ള തത്വം നവീനാധിപത്യനിരൂപകന്മാർ എഴുതുന്ന സമയങ്ങളിൽ മനോരാജ്യം എന്ന പേരിൽ സപര്യസമിതികൾ പ്രാണിയാണെന്നും, ഭരണത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം പരാതപമായി സകല സൽപ്രവൃത്തികളും നടത്തി സർവ്വസാമാന്യക്ഷേമത്തെ പുലർത്തുന്നതാണെന്നും, സപര്യ രാജാവിനാലോ, ജനസമുദായത്താലോ, പ്രജാപ്രതിനിധികളാലോ, മന്ത്രിസംഘത്താലോ, ആരാലോ നടത്തപ്പെടുന്ന ഭരണങ്ങളായാലും അവയെല്ലാം ആ പുരുഷാത്മം സാധിക്കുന്നതിന് അന്നന്നു സർവ്വലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളുടെ പ്രതിഭാസങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും ഗ്രഹിച്ചു അത്യാവേശാലോലനങ്ങളാകുന്ന ആസ്വതൈ വർദ്ധിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതത്രേ പണ്ഡിതന്മാർ.

ശ്രീമദ്വേദം.

